

Vykopávky za miliardu let
(aneb vítěz smí utéct)

J. Henych

Knihu si můžete volně stáhnout na internetu,
zdarma ji šířit elektronicky.

Koupit v tištěné podobě lze na:

[www:stahujknihy.cz](http://www.stahujknihy.cz)

Text, obálka: © Jiří Henych, 2014

Vydalo nakladatelství Nová Forma, s.r.o.

Písecká 413, 375 01 Týn nad Vltavou – Malá Strana

v roce 2014 jako svou 586. publikaci

www.novaforma.cz

Tisk: tiskárna Nová Forma, s.r.o., Týn nad Vltavou, 2014

Vydání první.

ISBN 978-80-7453-493-5

Knihu lze zakoupit v internetovém knihkupectví

www.kniznieshop.cz

Nejsem tvá máma

(Vstup do nálady)

„Mami,“ zapištělo přenádherné stvoření, sotva se vykulilo z tepla a blahobytu.

„Nejsem tvá máma,“ zabručel jsem.

„Táta?“ táže se s plnou pusou chutňoučké stravy.

„Nejsem táta. Víš synu, my potomky nemáme.“

„Já jsem tvůj táta?“ táže se syn a ani netuší, jak blízko má k pravdě.

„Jak bych ti jenom tak vysvětlil: Prostě jsem jedl a jedl, až jsem se rozdělil na dva. Ty jsi já a já jsem ty, respektive nikdo z nás není ani předek ani potomek.“

„To přeci vím,“ směje se mé druhé já, „jen jsem si z tebe dělal srandu, ty jeden kvark.“

„Nejsem kvark, ale stejně, tolik toho o nás víš, šprte!“

„Jsem tu přeci miliardy let, něco jsem pochytil musel.“

„Já tu také jsem, ale co to je miliarda let, nevím.“

„To kvůli čtenářům, tatínku, aby pochopili čas.“

„Čas je zmatečný pojem a já nejsem tvůj táta.“

„Pokud si vzpomínáš,“ povídá dvojník, „před dělením jsme letěli kolem planety s divnými obry. Jeden vyslal panožku do druhého, stvořili obříka.“

„Myslíš ty hory masité hmoty, jak jim mrknutí oka trvalo déle než naše celé dělení?“

„Jo, ty.“

„Vzpomínám,“ směji se, „na takové zaostalé příšery se zapomenout nedá.“

„A víš-li pak, příteli, že jedna taková příšera píše tuhle knihu?“

„Pak se jí zeptejme, co si o své smrtelnosti myslí.“

„Jsem slepenec nesmrtelného,“ odpoví autor pohotově.

„Na příšeru dost velký nadhled, ale víš-li pak člověče, že jsi hloupoučký jako – co je podle tebe kolego nejhlopější?“

„Asi Slunce.“

„...že jsi hloupější než Slunce?“

„O chytrost přeci vůbec nejde.“

„Zatím, ale jednou se svět změní.“

„To jsi řekl, kolego, moc pěkně, jednou bude líp.“

„Nic takového jsem neřekl.“

„Ale myslel sis to.“

„Copak já myslím? Když si vezmeš, že myšlení je organizovaná energie, a z ní se skládá svět, tak...“

„Já vím, jsme jim morálně nadřazeni. Bavit se s něčím tak zaostalým, je k ničemu. Jsou vůbec živí?“

„Co je to život?“

„Když se něco komicky hýbe.“

„Pak je docela možné, že mluvíme s bažinou,“ přemýšlí mé druhé já. „Jen si vem, jak jsou nesourodí! Něco v nich roste, jiné hnije, něco je v nich rychlé, ale celku běží čas tak pomalu, že šnek je proti nim nadzvukové letadlo.“

„Co je to šnek?“

„A co je letadlo?“

„Šprýmaři – je něco nového na tvé straně vesmíru?“

„Tady? Nic. Proč se ptáš?“

„Na mé taky nic.“

„Takže se jdeme cpát?“

„Nebudeme potom obézní?“

„Ale kde, bude nás víc.“

„No vidíš, na dělení jsem zapomněl.“

„Asi to bude tím,“ uvažuje druh, „že nejsi tak chytrý jako já.“

„Pitomost, oba jsme chytří stejně.“

„To nevíš. Každou chvíličku se měníme, já už například uvažuji dost jinak, jestli sis nevšiml.“

„Nevšiml.“

„A to je opět důkaz mé intelektuální nadřazenosti.“

„Promiň příteli, řekl jsi nadřazenosti či nadřazenosti, poslední dobou hůř slyším.“

„To druhé.“

„Aha, a co s tím jako chceš, intelektuále, dělat?“

„Nevím příteli, možná nic, možná tě sním.“

„To nezní moc sofistikovaně, navíc by se mi to ani trošilinku nelíbilo.“

„A proč jako? Copak není jedno, jestli jsi či nejsi?“

„Není to jedno, debile.“

„Tak sněz ty mě. Mně to jedno je. Být či nebýt, to máš přeci fuk.“

„Nejsem kanibal.“

„A co je špatného na kanibalech?“

„Rozdělí se, jedna půlka sní druhou a takhle stále dokola.“

„Skvělá zábava, ne snad?“

„Jsou k smíchu!“

„Smích léčí.“

„Když nás bude málo, lidi se jednou přemnoží, nás zabijí.“

„Ty zaostalé příšery? Copak ony nás nemilují?“

„Nevím, neptal jsem se jich.“

„Tedy do toho,“ řeklo mé druhé já, a vzápětí zavolalo do prázdno prázdného kosmu: „Haló, vy lidi, máte nás rádi?!“ Ticho. „Opakuji, přátelé, jste tam vůbec? Máte nás rádi?“ Zase ticho. „Mlčení znamená souhlas.“

„Opravdu ty chytřej?“ zasmál jsem se z plných plic, „tak poslouchej. Haló, vy směšné bažiny, chcete nás sníst?“ Ticho. „Tady to máš, sežerou nás.“

„Musíš se na svět dívat optimisticky. Když začneš ty kolem podezírat ze špatností, zamyslí se a začnou i tebe podezírat. Když je budeš považovat za přátele, začnou i oni považovat tebe za přítele.“

„Jak moudré,“ zamyslel jsem se.

„Jsem moudřejší, už jsem ti říkal.“

„A neříkal jsem to náhodou já?“

„To máš přeci jedno.“

„Dobrá vesmírný kamaráde, necháme je žít.“

„Ale kdyby přeci jen trošičku zlobili, zničíme je?“

„Stačí hodit menší planetkou a mají to za sebou, chudáci bezbranní.“

„Možná nás vůbec neviděli, jsou přeci tak primitivní.“

„Uznávají hierarchii, jestli to nevíš.“

„Fuj, tak teď mě to natáhlo.“

Po těchto slovech opustili nehmotní Mléčnou dráhu, snažili se na ni zapomenout.

Skok vpřed o miliardu let

(Vstup do děje)

Přenést se na tak velkou vzdálenost, je snadnější, než se může zdát, stačí mít zeleného mužíčka s anténkami. Tato bájná postava nesmí chybět v žádném hodnotném sci-fi románu.

Toho památného rána jsem poslal děti do školy, zapudil otázky o smyslu života a vydatně se nasnídal. Hned mi bylo líp. Odkráčel jsem na terasu, že si po ránu trošilinku odpočinu. Zahulákala žena: „Jdu do práce, packu!“

„Měj se pěkně!“ odpovídám řevem. Kdysi jsme si dávali pusinky, ale to je už dávno. Dnes na ní vidím závist, něco málo tuší, že se mazácky ulejuvám, že daňový poplatník platí jak mourovatý za vědecké týmy, které jsou mu k ničemu.

Již jako mladý hvězdář jsem dostal služební byt na zapomenuté observatoři. Mohu zde v klidu snít, mohu si hrát na učence, přitom mám výmluvu, proč nic nedělat, nikam necestovat, jen moudře kecat.

Zhluboka jsem se nadechnul vůně hlíny, uslyšel tichoucké praskání přírody, jak se do každého lístečku dere míza poháněna životodárnými paprsky Slunce. Chtěl bych být strom, měnit neživou hmotu na život, ne člověk, co už jednou vytvořené sní, vybetonuje, spálí. Zadíval jsem se do údolí, jak rozehřáté stráně zvedají vlnu termiky, s ní se k obloze vzneslo káně. Sleduji hrdého dravce, krouží nad údolím a hledá vypasenou myš, když tu zpozoruji obrovitánský předmět, kterak se blíží kosmickou rychlostí, až zastínil obzor.

Nemohu uvěřit: Nade mnou levituje UFO! Mohutný stroj se snaží rozeznat, kde končí zahrada a začíná les, nakonec si k přistání vybral volné místo na zpustlém poli

za kopcem. Snad se mne vesmírané nezeptají, proč je nikdo neobdělává, to bych musel přiznat, že celý stát rozkradli tajní, žijí si jak prasata v žitě, obyčejný člověk na ně dře.

Než jsem se stačil z toho šoku vzpamatovat, rázuje si to ke mně mimozemšťan, nadává na pichlavé smrky, co jsem tam před pár lety nasadil, poté spisovnou češtinou praví:

„Jsem archeolog z budoucnosti a přišel jsem ti vyjevit budoucnost.“

„Honzo!“ poznávám rysy svého syna, „jsi to ty?“

„Víš, pozemšťane, my otce neuznáváme, je to tak primitivní.“

„Zrušili jste tatínky?“ nechápu.

„Jak bych ti to, člověče, jenom tak vysvětlil?“ zamyslí se,

„podle školometské logiky máš mámu a tátu, dva předky, tí mají zase mámu a tátu, čtyři prapředky, ale když budeš s touhle logikou uvažovat dál, budeš mít brzy víc předků, než bude žít na Zemi kdy lidí.“

„A jak se uvažuje?“

„Dědičnost je polévka, jen z mrkve ji neuvaříš.“

Mám pocit, že je můj synáček pěkně přechytralý, ale pak mi to dojde.

„Chceš říct, že kdybychom vnímali dál, dědičná moc by neexistovala, oligarchové by byli k smíchu, protože myslet pod stovky generací je hloupost.“

„Dovolíš?“ nastavuje záda slunečnímu záření.

„Dobíjíš chlorofylové baterie?“ ptám se.

„Slunce je snad zadarmo.“

„No zatím ano, ale platí se už za všechno, tak ...“

„Chceš cihlu zlata?“

„Já? Ale ne, Slunce nevlastním.“

„A kdo ho u vás vlastní?“

„Nikdo.“

„Cože?“ hledá synáček po kapsách příručky, „tady se píše, že vlastníte hory i doly, zvířata i věci, že by mi lhali?“

„V podstatě ne, ovšem...“

„A o tom jsem s tebou chtěl, táto, mluvit. Váš svět hloupne, ovládli vás mentální parazité, pokud se jich nezbavíte, vyhynete.“

„Jakpak to víš?“

„Nedávno jsme s bráchou objevili láhev se zprávou a následné vykopávky obavy potvrdily.“

„Ty máš bráchu?“

„A taky sestry. Bydlíme v mateřském hvězdoletu, dvacet dospělých a kupa dětí.“

„Proč jsi přišel za mnou?“

„Měl bys o nás psát, zdivočelý svět písmenky napravovat.“

„Nikdo to nečte, synu.“

„Nejsem tvůj syn.“

„Až na tu zelenou barvu jsi mu dost podoben.“

„O to přece vůbec nejde! Jde o to, že osud lidstva je zpečetěn.“

„Já tu žiju, mně je to dávno jasné! Raději mi řekni něco, co nevím. Třeba o budoucnosti.“

„Vesmír nebude za pár milionů let řídit gravitace, ale moudrost. Přetaví hvězdy, rozebere planety, místo nich postaví miliardy rodinných hvězdoletů.“

„To bude paráda,“ snažím se představit, jak by mohly vypadat.

„Žijeme v trubcích širokých sto kilometrů a dlouhých tak tisíc,“ líčí mi synáček nádhernou budoucnost, „rotují kolem své osy, my v nich chodíme, sbíráme plodiny z ledniček, lovíme v lesích kyslík, plaveme v jezerech,

skáčíme do vodopádů, každý den uléháme pod klenbou virtuálních hvězd na jiném místě.“

„A co až vám hvězdolety dojdou?“

„Rodinné hvězdolety se množí samy, nikdy jich nebude nedostatek. Za to mohou stroje, táto, chápeš?“

„Jsou vaše nová příroda.“

„Copak si umíš představit něco moudřejšího?“

„Kde máš ten svůj dutý svět?“

„Sám sis o to řek,“ uchopil mě za ramena, zaklesl se nohama kolem pasu, vznesli jsme se ke hvězdám.

„Nejsou to hvězdy, ale rodinné hvězdolety,“ opraví mě.

„Vidím velký vůz,“ protestuji. Ale jak se k němu blížíme, rozpadá se na drobná světélka, ty rotují a mění se: „Kde to vlastně jsme?“

„Přece doma, táto,“ prohlásí syn do vesmírné prázdnoty, kde nemůže být z logiky věci nic slyšet, a šoupne mě k jednomu sídlu. Vcházím do něj, samozřejmě přes dekompresní komoru, v kuchyni žehlí máma, prateta Mařa stojí u plotny, Milča si hraje s bratrancem.

„Kde jsi byl tak dlouho?“ slyším starost z mámina hlasu. Káravě mě pohladí zamračeným obočím, protože neposlouchám a měla by se zlobit, ale to máma nikdy neuměla.

„Co máme k večeři?“ sedám ke stolu, samozřejmě s umakartovým povrchem na mnoha místech propáleným, a už mi Milča nese kouřící mísu plnou dobroty.

„Šlěšky!“ zapišším, „ty přeci miluji ze všeho nejvíce!“

„Na půlku si dej mák, na druhou povidla a zalij si to máslem,“ instruuje mě přívětivým hlasem znějícím v mých vzpomínkách od nepaměti.

A přesně v tu chvíli jsem pochopil, že jsem se po tolika letech zase vrátil domů, že se mi skok do vysněné budoucnosti náramně vydařil.

I. Zrod tvůrců světa

Pokud má lidstvo přežít, musí se naše civilizace setsakramentsky změnit. Tak za prvé je třeba zrušit státy, na tom trvám, pak popravit boháče, hodně kruté, vzít politikům politiku, a tím to teprve začíná.

Všechno se musí zbořit, pak od základů vystavět znovu a pořádně. Změny budou bolet. Dokonce tak strašlivě moc, že si naši potomci vymažou děsivé vzpomínky z hlavy, teprve za miliony let odhalí historici to, co jejich předkové zažili.

Hvězdolet Nováků

(Epocha snění)

Jednoho pozdního odpoledne příběhnou Honza s Jardou na naši vesmírnou zahradu, zakřičí:

„Podívejte, co jsme vylovili na vesmírném smetišti!“

„Že by artefakt z doby skleněné?“ zpozorní Tom, bere do ruky popraskanou láhev.

„Nemotej se, hrajeme kuželky,“ zabručí děda Dalibor.

„Kdo vede?“ otáže se pozorný Honza.

„Hra pro chlapy, neotravuj,“ odbude ho Jarda.

„Jsi starší jen o rok!“

„Ale moudřejší.“

„Vy dva se nechte,“ Eman se napřahuje k hodu.

„Jak jste to objevili?“ přitocí se máma.

„Jarda vymyslel softvér na vyhledávání vzácných starožitností,“ chlubí se Honza za bráchu.

„Je to vědecký projekt,“ poznamená Jarda.

„Tak věda!“ Chlapi odpoutají pozornost od turnaje na pokračování.

„Je to lidský výtvor ze Země!“ plácne Honza nahlas to, na co se bál i pomyslet.

„Copak stále věříte pohádkám? Země nikdy neexistovala,“ bručí Eman.

Tu přichází prateta Milča, její úsměv má zázračnou moc udělat ze všeho vtip.

„Celé je popleteš,“ tvrdí ještě dřív, než se zastaví, „Země je naše pradomovina!“

„Jedině tak v pohádkách,“ hašteří se s ní.

„A odkud jinak bychom pocházeli?“ vystřelí na něj Honza od pasu.

„Z mateřského hvězdoletu.“

„Planety byly dřív než hvězdolety!“ nedá se Honza.

„Chceš mě zkoušet z koloběhu hmoty a energie?“ přivře oči a kluk ví, že by ho strýc zostudil horou nezvratných faktů.

„Neber jim iluze,“ pohládí ho Milča po rameni.

„Ale mami,“ podívá se jí zpříma do očí, „už to nejsou děti, teď je vychováváme my.“ Tím myslí sebe a Frantu a dědu a všechny chlapy z rodiny.

„Vevnitř je zpráva!“ všimne si máma. Do hráčů jako když stfělí, vytahují svitek zežloutlého papíru.

„Tak ji přeci přečti!“ Zapínají dešifrovací stroj, vykulí se toto:

Volám na pomoc všechny mimozemšťany!

Na Zemi se vyvinul druh parazitů.

Plundrují naše zdroje, ničí životní prostředí.

Když se jich nezbavíme, zahyneme.

Poznáte je snadno – žijí si jak prasata v žitě, zbytek planety na ně dře.

Zabít, musí se zabít!

„Je skutečně ze Země,“ prohlíží Eman křehkou věc ze všech stran, „to zírám.“

„A jak to poznáte?“ ptá se Honza.

„To máš hochu tak,“ hvízdne Milča na křeslo, aby nechala odpočinout znaveným kloubům, „je to staré a chytré, takže Země.“

„Vesmír kdysi dávno moudrý nebyl,“ připomene Franta.

„Byl silný a hloupý. Absolutní nepravděpodobností se na Zemi stvořil život,“ dodá Milča, „nic ve vesmíru nebylo slabší, zranitelnější, moudřejší.“

„Chvíli to vypadalo, že i život zhlopne, vyvinula se totiž globalizace,“ vysvětluje Franta.

„Hierarchie,“ opraví ho Eman.

„A co to je?“ ptá se Honza.

„Něco jako hra v šachy, ale mocní si mohou koupit kdykoli tah navíc.“

„Pěkná pakárna.“

„Lidem to nedošlo nebo byli moc líní těm nahoře privilegia vzít. Snad díky tomu z civilizace plné tuposti a síly utekli slaboucí potížisté, stvořili nás, my změnili svět.“

„A co o Zemi ještě víme?“ kulí kluci oči.

„Byla krásná, byla milá, nikdy už nic nebude tak inspirujícího jako miloučká chytroučká Země,“ zasní se Milča.

„Hovno,“ objeví se za jejími zády Mařa, „bylo to šíleně nebezpečné místo. Jen si vem, že na Zemi dopadalo vesmírné záření, bombardovaly ji meteority. To máš jako bychom chodili ve vesmíru nazí.“

Mařa je někdy k popukání. Pořád říká hovno a řít', ale je to ta nejmilejší osůbka na světě. Asi se za svou vrozenou dobrotivost tak trošilinku stydí.

„A jak to mohli přežít?“

„Nepřežili.“

„Neplet' je, sestřičko,“ usměje se Milča na vrásčitou tvář, „samozřejmě, že lidi přežili, ale to je na dlouhé vyprávění.“

„Vymýšlení,“ řehoní se Dalibor, „vždyť o naší historii nic nevíme, jsou to jen dohady.“

„Kluci nejsou hloupí, vytvoří si vlastní názor.“ Milča chválí kluky furt. Jen díky ní uvěřili, že oni tvoří svět.

„A co kdybychom to poslali do analytického centra?“

„Už tam běžím,“ vystartoval Jarda, je totiž výjimečně rychlý.

„Jenom se zesměšní,“ mávne Dalibor rukou.

„Je to kluk, on může,“ připomene Milča a Honza pochopí, že bez nich kluků by svět nemohl vůbec existovat.

„Zapínám oheň,“ informuje Mařa, „dnes máme na večeři grilovanou klokaní kapsu.“ Plyn vyklouzlí modré plamínky uprostřed posekané trávy.

„Jé, klokaní bifteky miluji ze všeho nejvíce!“ ječí Honza.

„Já taky, pitomče,“ zabručí Dalibor, jako by měl na labužníka autorská práva - a to ostatní rozesměje. Tátové a strýcové si připíjejí s mámama a tetama, začíná každonoční vyprávění. Jarda poskakuje a předvádí rukama i nohama, jak se na vesmírném smetišti odpadky přitahují, v centru gravitace taví, kolem rotují, a jak on ty lehké a staré věci umí vyhledat, zkoumat.

Docela mu tanec jde, ale když se dá do pohybu Mařa, zírají na ni všichni s otevřenou pusou. Pomalé vláčné posušky doprovází moudré mručení, ale ona tančí málokdy. Zato taková Emanuela, ta se točí s Ambrózií tak svůdně, že na nich chlapi mohou oči nechat. Ale dnes ne. Jarda a Honza se těší všeobecné pozornosti – to tu ještě nebylo!

„Jen si vemte,“ pronese Emanuela a vztyčí štíhlý ukazováček, „kdyby objevil skutečného klokana.“

„Byl by zmrzlý, ty má lásko,“ prohodí Eman zastřeným hlasem. Ti dva dnes ulehnu na společné lože a on je myšlenkami už v něm.

„Ve vesmíru klokani nežijí,“ vylítne Honza jako čertík z krabičky. Neví, jestli je vtipný nebo se smějí jemu, ale na tom nezáleží, hlavně že je sranda.

„Žádní živočichové už nežijí,“ ozve se ségra, jako by si tím nebyla jistá.

„Co to je živočich?“ zeptá se brácha.

„Ty jsi živočich,“ vyprskne Mařa.

„Už jsem vám vyprávěl, jak skvělý je kankán?“ pronese Dalibor tlumeným hlasem.

„Slušně dědo, jsou tu děti,“ napomene ho Ema.

„Je to lidový tanec z doby škrobené, tenkrát ženy nosily kalhotky.“

„Nech toho,“ zvýší Ema hlas.

„A co jsem řekl, co?“

„Já je také nosím,“ pípne Emanuela, ale její šepot zanikne jako šumění klimatizace v dálí.

„Zatím nic, ale jestli začneš s tím, jak tanečnice pleskaly, však ty víš čím, o zem, jdu pryč,“ vyhrožuje Ema.

„My už se odebereme na kutě,“ zvedá se Franta s tetou Ambrózií.

„A vy jdete zítra do školy, co, Honzo?“ pošklebuje se Jarka.

„Škola je pro vola.“

„Jednou za měsíc vám neublíží,“ pronese Milča konejšivě a kluci vědí, že už na to nemusí myslet, ona myslí za ně za všechny. Alena udělá dlouhý nos a Honza si pomyslí, že ségry už sice vyrostly ze školních lavic, ale že by zmoudřely, to ani náhodou!

Schéma tvůrců světa

(Nezáživný popis)

Představte si mnoho galaxií, vyjměte z nich vesmírná tělesa a nahraďte je mnohem větším počtem umělých konstrukcí. Zatímco ta původní jsou plná a na jejich povrchu se dá přistát, nové stavby jsou duté, na povrchu se nezachytíte, protože odstředivá síla vymrští vše, co se jí dotkne.

Postup pro návštěvu rotujících obydlí je následující: Rodinný hvězdolet požádáte o přistání - oni vás odmítnou. Říká se tomu separece, základní zákon vesmíru.

Najdete shromaždiště kteréhokoli klanu, říká se mu Uluru, přistanete, oni vás pustí dál, ale pozor, jen do zařízení pro cizince. Těch je jen pár, raději tam ani nelítejte. Raději leťte přímo do měst, kde může zavítat každý, dokonce i vy.

Přestože ve vesmíru existují jedině tvorové, kteří vznikli z vás, čtenářů této knihy, záleží na tom, v co se vaši potomci za ty roky vyvinou.

Někdo rád stav beztlíže, jiný trvalé přetížení, jeden se vyživuje infuzemi, další bez krvavého bifteku chřadne a strádá. Tak tvůrcové světa zakládají nové živočišné druhy.

Přestože jsou naši potomci natolik odlišní, způsob sdružování je pro všechny inteligentní bytosti stejný.

Narodí se v rodinném hvězdoletu (RH) a všichni chlapi v něm zůstanou navždy. Dívky se v dospělosti stěhují, v novém RH porodí děti, stanou se matkami erháček. Zalidnit nový RH je možné, proto mají početné rodiny náhradní, který celé generace zušlechtují a velebí.

Jsou zaznamenány případy, kdy někteří jedinci začali žít trvale mimo RH, což vedlo k jejich zhrounutí,

degeneraci, zániku. Jedině skupina rozvíjí intelekt, tisíce vůní, pohybů a každodenních interakcí straní moudrosti na úkor síly či odolnosti.

Erháčka putují samostatně vesmírem, na shromaždiště přilétají jen na jaře, aby se mladí pářili. Kdo se už rozmnožil či jsou mu atavistické pudy k smíchu, baví se s přáteli, které zbytek roku potkat nemůže. Uluru má vybrané restaurace, šantány, divadla, knihovny, studovny, sportoviště a brouzdaliště, zapomněl jsem na něco? Určitě ano, třeba bazény, sjezdovky, moře a lože. Pořád toho dost chybí. Tak dál.

U archeotýmu, ze kterého Honza pochází, posílají žáky jednou měsíčně k centrálnímu shromaždišti do školy.

Děti si musí ráno přivstat, zajít se na zahradu nasnídat, pak mezi lesy ke garážím, tam na ně čekají rychlolety bez obsluhy.

„Kde jsi?“ ukazuje Honza na hodinky, „přijdeme pozdě.“

„Jen aby ses ne to...“, mávne Jarda rukou a nastaví maximální rychlost. Stejně to probíhá v rodinných hvězdoletech kolem. Rychlolety s dětmi se míjejí, kamarádi na sebe mávají:

„Hele Honzo, támhle je Alice s Irenou! Ahoj!“

Než se stačí zorientovat, stroje se spojí, Havlovic holky vchází do dopravního prostředku Nováků.

„Nazdar Alice, máš hlavu jak opice,“ přivítá ji Honza.

„Umiš?“ vyvalí na něj svá velikánská kukadla.

„A nohy jako ramlice, ruce jak chobotnice,“ chlubí se básnířským nadáním.

„Učil se celou noc,“ práskne na něj Jarda.

„Ty se máš,“ pípne obdivně, ale určitě nevěří.

„Stejně toho víš víc, šprtko.“

Hodina dějepравy

(Jak žákům zaneřádit mozky)

„Dnes si máme zopakovat něco o našich prapředcích,“ prohlásí učitelka před celou třídou, „kdo se hlásí? Třeba ty – Honzo.“

„Naši předkové žili na Zemi,“ vysype ze sebe, „měli chápavé ruce, pět prstů, to jim umožnilo pracovat - z dinosaurů se vyvinuli na tvůrce světa.“

„Moc stručné.“

„Dinosauri žrali přesličky a plavuně, tím vytvořili prostor pro dřeviny, ale ty žrát neuměli, vyhynuli hladu,“ doplní Jarda.

„A dál?“ hledá kantorka třepotající se ruku.

„Někteří dinosauri se naučili lézt po stromech za potravou, z těch se stali ptáci,“ odřikává Irena, „jiní byli líní, nikam nelozili, ožirali spadlé listí a kořinky, z nich se vyvinuli lidé.“

„Kdo to ví lépe?“ posadí ji učitelka mávnutím ruky.

„Lidé vypalovali krajinu,“ vyskočí Alice, „tím ničili své nepřátele. Začalo to v Austrálii, domovině Uluru.“

„No jistě,“ oddechne si kantorka.

„Ničili přírodu tak dlouho a důkladně, že organické hmoty ubylo, celý střed Austrálie poklesl o mnoho metrů, kontinent se změnil na neobyvatelnou poušť.“

„Pak přišla éra otců,“ ozve se Jarda.

„Tomuto období říkáme doba temna,“ doplní kantorka, „provází ho bohové, války, dědičnost majetku. Inteligence lidí začala prudce upadat.“

„A to trvalo až do doby, kdy se evidence otců zakázala, byl stvořen mateřský hvězdolet,“ pochlubí se znalostmi Irena.

„Tohle znát musíte, historie je vaší specializací,“ kývá učitelka hlavou.

„Stejně jsou to jenom pověsti,“ zašeptá Honza dost nahlas, aby ho slyšela.

„Je na vás, mladých archeolozích,“ pozvedne prst, „abyste přinesli důkazy, že pověsti nelžou.“ Ticho. „A já věřím, že se to právě vaší generaci povede.“

Tu se rozezvučí siréna - na telestěně se objeví ředitel a povídá:

„Mám zde veřejnou pochvalu pro žáky, kteří objevili láhev se zprávou, díky nim naši archeologové vystopovali planemu, jdeme ji prozkoumat. Gratuluji chlapci, jen tak dál!“

„Kdo z vás tu láhev našel?“ ptá se kantorka.

„Nevíme paní učitelko,“ šklebí se Honza s Jardou, ale nepřiznají.

„Mohla by to být bájná Země,“ dívá se učitelka do poznámek.

„Já myslel,“ podrbe se Jarda na hlavě, „že Země má obíhat kolem Slunce, je to planeta.“

„Tahle bloudí vesmírem, je to planema,“ ujistí ho kantorka.

„A je na ní život?“

„To se neví.“

Obratem se rozezvučí osobní telefony poloviny žáků.

„Potkalo nás to nejlepší, co se může stát - stěhujeme se!“

„Hurá!“

Třída se rozprchne, shromaždiště osíří.

Cestovní intermezzo

Dvacet RH pluje k nálezu, za ním táhnou výkonné remorkéry Uluru.

„Proč s námi cestuje ten obrovský krám,“ ptá se Honza, „copak tam budeme tak dlouho?“

„Možná po zbytek života,“ podrbe se Eman na bradě.

„Odhalit dějiny lidského rodu, nám bude trvat celou knihu,“ prohlásí Milča, „tak se na to připravte.“

„Teto, ty jsi právě vyskočila z děje!“

„Jen pár řádků, to se nepočítá.“

„Ale kdyby jo, co bys vzkázala našim milým čtenářům?“

„Aby se pořád jen smáli, protože zakaboněnce nikdo nemá rád.“

V sousedním hvězdoletu se Havlovic holky nudí, Alice se ptá strýce Pepy: „Za jak dlouho u nálezu budeme?“

„No tak jo, můžeš na návštěvu k sousedům,“ odtuší, co po něm chce.

„Dozrály jim broskve, tak si jich pár natrháme,“ přidá se k ní sestra.

„Ale žádné blbosti,“ pozvedne prst strejda (možná otec).

„Co by se nám asi tak mohlo stát?“ Chichotají se, už jsou pryč.

Sotva se rychlolet přehoupl z jednoho RH do druhého a holky z něj vystoupily, už tu byli kluci s uvítacím ceremoniálem.

„Nazdar Alice,“ zatahá ji Honza za cop, „ruce máš jak hadice.“

„Nech si to, jo?“ vystupuje Irena z přibližovadla, „kde máš sestry?“

„Jarka si hraje s mrnětem a Alena je s Mařou, učí ji péct dort.“

„Budete tu jen tak klábosit nebo se jde na ty broskve?“ zeptá se Alice. Představivost jí vymodelovala sladounkou šťávu, jak stéká po rtech na bradu, začala slinit.

„A co si raději zaplavat?“ navrhně Jarda.

„Nemám plavky,“ zatváří se Alice jako tajemná víla.

„To nevadí, já už viděl spoustu škaradek, snad neoslepnu.“

Dloubne ho do ramene a udělá obličej, že ona přeci ví, jak moc se jí líbí. Honza dělá, že to nechápe, chlapi jsou nad ženskou krásu povzneseni. Hraní rolí a laškování jim zabralo celé odpoledne, než si stačili pořádně zaplavat a ochutnat z každého stromu, byl tu večer, holky spěchaly domů.

Ve stejnou chvíli je kluci pustí z hlavy, zasednou k rodinnému ohníčku, vyzvídají.

„Nevím, Honzo, jak bych ti měla Zemi popsat,“ mračí se Milča, jako by tou grimasou chtěla pustit mysl do dob, které si ani ona pamatovat nemůže. „Je to nejkrásnější těleso ve vesmíru!“ omládne o padesát let. „Z dálky je modrá a má tolik svitu, že nepotřebuje ani vnější obal, veškeré teplo pouští ven.“

„To je ale plýtvání!“ vykřikne a ví, že mu to vzápětí vyvrátí.

„Krásné plýtvání. Jen si vem, že by naše hvězdolety neměly stěny a my bychom znali všechna souhvězdí na obloze, protože bychom se nikam nestěhovali, jen si užívali.“

„Na Zemi nemají povinné zhasínání?“

„Myslíš noc?“ ujistí se prateta. „Samozřejmě, že ne. Snad jen když se zatáhne obloha mraky, to nejspíš nastane tma.“

„Dost nepohodlné,“ špitne kluk.

„Ale kde, lidé mají vodu rádi, stéká jim po hladké kůži, jako když se sprchujeme, jen se utřou do ručníku a jsou zase suší.“ Povinné sprchování mu až jako taková zábava nepřipadá.

„Na co fungují jejich továrny?“ ptá se Jarda.

„Na teplo. Říkají jim civilizace. Živí je, šatí ...“

„Jako naše strojová příroda,“ snaží si kluci udržet nadhled.

„To přeci vůbec nemůžete srovnávat!“

„A jezírka také mají?“

„Země má oceány, ostrovy i pevniny, jsou tam lodě a letadla, ponorky i rychlolety, pozemská příroda i továrny, vše na jednom místě.“ A je to tu zas – ten blažený úsměv.

„Ta ale musí být nádherná!“ kopírují kluci skvělou náladu.

„Možná je to dnes ještě hezčí,“ kulí na ně rozesmáté oči.

„Lidé jsou na ní nejspíš mnohem vyspělejší než my, jinak by přece Země nemohla porodit vesmírné moudro.“

„Možné je všechno,“ pronese Milča záhadně, vytratí se spát.

Objev Země

(Archeologie)

Sny o čarokrásné domovině plné života, která porodila moudrost, vydržely přesně tak dlouho, než k ní doletěli.

„Tohle že je Země?!“ zírání Honza na černý povrch posetý krátery, „po vodě a atmosféře ani památka!“

„Pokud to je bájná vlast,“ uvažuje Franta nahlas, „pak se zde musela odehrát nesmírná tragédie.“

„Nebo je to zub času,“ doplní ho Ambrózie.

„Země umřela,“ povzdechne si Milča, „s ní i lidstvo.“

„Lidstvo nikdy neexistovalo,“ zabručí Eman, „jsou to jen pohádky.“

„Letěli jsme zbytečně,“ vydechne Jarda.

„Asi máš pravdu, tuhle hrůzu nemá smysl zkoumat,“ poznamená děda Dalibor a vzpomene na plané poplachy, kdy se pátralo a pátralo, ale nikdy nic.

Franta si obléká skafandr: „No když už jsme tady.“

„Můžu s vámi?“ zkouší to Honza.

„Tak jo, mladej, polez na povrch.“

„Paráda!“ má oči navrch hlavy.

„Pomůžu ti obléct,“ kontroluje Jarka těsnost helmy.

„Budu vás jistit,“ přesune Eman své oběžné tělo ke strojové desce.

„A co vám mám dát sebou na svačinku?“ ptá se Mařa.

„Není na to čas,“ tváří se hoch chlapácky, ale když mu strčí dortík do batůžku, odmění ji vděčným pohledem.

Sotva dosedli do prachu černého jak saze, Franta hlásí:

„Jsem tu.“

„Já taky.“ Cupity, dupity, dup.

„Tak šup!“ pobídne je Eman z bezpečí oběžné dráhy.

Tisíce přístrojů padá k povrchu jako jarní krupobití. Některé se zavrtají do hloubky, jiné měkounce dosednou, aby neporušily drahocenný náklad. Jaký? Archeologické

metličky, automatické štětečky, chodící lopatičky, nepropustné vzorkovnice a velkoobjemové popelnice, gyroskopy, lednice a hadice... Na co hadice? Přece na vysávání prachu!

„Kdo všechny ty roztodivné automaty vymyslel?“ ptá se Mařa.

„O to vůbec nejde,“ ukládá Eman data do centrály, „ale koukni na Honzu, zdřevěněl.“

A skutečně, na obrazovce je vidět, že stojí jak solný sloup.

„Co mlčíš, zcepeněl jsi?“ třepe s ním Franta.

„Je to tu děsný,“ šeptá do helmy.

„Souhlasím, ale řekni to jako hlášení: Nedá se tu dýchat, není tu světlo, spoustu prachu, skála, no tak, jak jsme tě to učili?“

Země se otrásá pod údery přístrojů, jde mu z toho hlava kolem. Tak velkou akcí viděl jen v televizi, ve skutečnosti je to jiné – horší.

„Co když někomu ublížíme?“ šeptá.

„Nikdo tu není,“ rozhodí Franta rukama.

„Třeba je střed planety velká dutina plná lidí,“ vystřelí první nápad.

„To je naprostá pitomost,“ slyší Emanu ve sluchátkách, „nestůj tam, Honzo, analyzuj!“

„Pod mýma nohama skála není,“ zapáchne do podloží sondu, „dokonce ani písek to není, podle přístrojů je to hlína.“

„Hlína?!“ zaječí Tom do sluchátek. Celý svět se zastaví.

„Jo, hlína, co je na tom divného?“ Honza hledí na přístroje, ale protože si nevěří, posílá všechna data všem, to aby ho mohli opravit.

„Hlína pochází z mrtvých těl organismů – to by znamenalo, že jsme skutečně objevili Zemi!“

„Kvůli pitomý hlíně?“ nechápe.
„Měl ses víc učit,“ uslyší ve sluchátkách Dalibora.
„Může to být odpad z pěstebních hvězdoletů,“
poznamená Eman.
„Jenže ono jsou tady toho megatuny!“ ukazuje kolem
kolkolem, kam oko dohlédne i ne.
„To mě poser,“ zabručí Mařa, „my ji skutečně objevili!“
A najednou je všem jasné, že tohle není nějaká pitomá
planema, ale básníky opěvovaná domovina.
„Hele mladej,“ konejší Franta Honzíka, „nevyšiluj.“
Jenže Honza má oči navrch hlavy, mozek se zahltil
přehrší otázek, než stačí první zformulovat, je tu Jardův
stroj: „Co vyvádíš? Zase jsi to podělal, že?“
„Tak to zkontroluj!“ předává mu analyzátor a Jarda
začíná tím svým hlemýždím tempem opakovat každý
jeho pohyb.
„Máš v pořádku kalibraci?“
„Copak to je moje starost?!“ vyjede na něj a rozbíhá se,
jako by ho chtěl nakopnout.
„Ať tě to ani nenapadne,“ zabručí brácha výhrůžně. Je
větší a silnější, a to Honzu dokonale uklidní.

I když vrtání, bušení, lomoz a šramocení ve
vzduchoprázdnu neslyšíte, nejraději byste z toho
absolutně nepřijatelného hluku co nejrychleji utekli. Snad
proto se archeotým stáhl na hvězdolety, práci přenechal
strojům.

Netrvalo dlouho a jedna z vrtných souprav narazila na
vrstvu radiace. Uprostřed změtí trosek byly nalezeny
autentické předměty a spousta zkamenělých hlav s dobře
zachovanými mozky. Počítačovou tomografií se podařilo
rozluštit vzpomínky vyhynulého lidského rodu.

Historie Země se rozezvučela tisíci osudy.

Přemnožení úředníci

(Systém chrání paraziti, zločinci a vrazi.)

Nejvíce zkamenělin lidských hlav pochází od úředníků, dokonce jich nejhranější vykopávky obsahují přes 99%. Podařilo se dokázat, že si podmanili města, dožívali se vysokého věku, léto co léto táhli na dovolenou k moři. Jak taková invaze byrokratů vypadala, lze od samotného počátku vyčíst z mozků Vaška a Dášenky.

„Kde že je letos nejlevněji?“ ptá se Dášenka v cestovní kanceláři dobře pěstěného metrosexuála.

„Největší hejna letadel směřují do teplých krajů Afriky,“ ukazuje na usměvavý plakát.

„A proč?“ Nasává romantiku nesplněných snů a maloměstských přání.

„Obchodníci tam jsou úslušnější, čišníci shrbenější a pokojské vděčnější,“ vypočítává na prstech a tváří se jako gej z velice populární komedie.

„To si vymýšlíte,“ koketuje s ním, jen aby byla in.

„Kdepak,“ slovo kamarádka jen naznačí pohledem, „mají podřízené chování v krvi, už od dob kolonizace.“ Exportéři demokracie se v duchu smějí, jak dekou rovnosti překryli finanční otroctví.

„Ach tak,“ vykulí Dášenka Pražáková očička, „budou se klanět a podlézat, jen abych jim dala pár drobásků.“

„I tak se to dá říct, chi, chi, chi.“ Přesně tohle od zahraniční dovolené měšťáci očekávají – pocit nadřazenosti, jistotu, že oni se mají líp, že jdou tou nejsprávnější možnou cestou.

„No tak jo, přemluvil jste mě,“ cpe mu do ruky platební kartu. On povytáhne obočí, je totiž platinová.

Jeho závist jí hřeje u srdéčka ještě druhý den.

„Tento rok jsme byli v zimě v Alpách, na jaře v Římě,“ chlubí se kamarádce Olze, „ale letní dovolená je ta nejdůležitější.“ Ona si vzala instalatéra. Je sice mladý, krásný a zdravý, jenže s běžícími roky jeho hodnoty klesají, zatímco Dášenčin dědula stoupá na společenském žebříčku výš. Mimoděk se podívá k obloze, letadlo na ní maluje bělostný pokrok. Ano, jdou správnou cestou.

„A co na ty tvé výlety říkají lidi?“ pokouší se Olga vyvolat u Dášenky pocit provinění. Jsou ještě vůbec kamarádky?

„Ať si trhnou, pitomci.“ Tohle má Dášenka dávno vyřešené, sousedy pohrdá.

Než stačí známé přesvědčit, že výlety jsou čistě pracovní povinnost, už leží na pláži zalité africkým sluncem, popíjí osvěžující nápoj.

„Co to srkáš, miláčku?“ vyzvídá manžel.

„Ani ti nevím, drahoušku, cosi s ledem a ovocem,“ mává pestrobarevným pohárem plným exotických přísad.

„Dám si totéž,“ volá Vašek z lehátka na číšníka.

„Je to dost sladké,“ informuje žena. Doma by to nepil.

„Jo dovolená musí být, i kdyby na chleba nebylo,“ povzdechne Zdeněk Horák od sousedního slunečníku. Poznali se v letadle, vyklopilo je v letovisku zbudovaném jen pro zahraniční turisty, naloží je za týden odpočaté, opálené, lepší.

„Nápoje jsou v ceně?“ ptá se žena, zatímco si bere od mladíka v livreji „sex on the beach“.

„Jistě drahá, all inclusive.“

„Že mu v tom mundůru není horko,“ ukazuje očima na číšníka.

„Zdejší lidé jsou jiní, drahá,“ pronese Vašek stejně, jako kdysi pronášeli otrokáři při pohledu na svalnatá těla negrů.

„Určitě mu vedro je, ale nesmí to na sobě nechat znát,“ schovává se paní Horáková pod slunečníkem. Pražákovi se na ni usmějí a ten pocit, že oni fyzicky makat nemusí, je na chvíli sblíží.

„Říkal jste, že váš obor je zemědělství?“ Dívá se Horák na Pražáka. „V televizi hlásili, že se letos urodilo. Jste v balíku, ne?“

„Ale kdepak příteli, nic není ve větším srabu než zemědělství.“

Pingl přináší vyhřívané ručníky, Vašek mu dává do dlaně bakšiš, on se hluboce klaní. Za tak málo!

„Kolik myslíte, že si zdejší lidé vydělají za měsíc?“

„Absolutně netuším.“

„Jako je u nás denní mzda.“

„Tos mu dal moc,“ zasmějí se.

„Jak jim mohou naši zemědělci konkurovat? Navíc to počasí! Zdejší je skvělé, naše stojí za bačkoru.“

„Naše pole role jdou do kyték.“

„Ani nemluv.“

„Ale vám se vede skvěle, ne?“

„Pracuji na ministerstvu, ne v gumákách,“ odsekne Vašek ten povýšený šašek.

„Ti zpcení daně platí,“ dovysvětlí Dášenska s notnou dávkou sarkasmu, „my v kancelářích z nich žijeme.“

„Chápu,“ prohodí Roberta a závistivě pokukuje po turistech, co zavěšení na padácích létají za motorovými čluny. „Adrenalinový zážitek bych si dala líbit,“ prohlásí nesměle. Manžel hraje mrtvého brouka.

„Vy se nebojíte?“ táže se Dášenska. Udělala si v tom jasno hned na počátku, hraje usedlou.

„Já vzrušení miluji. Vy snad ne?“ A jsou z nich holky na jedné lodi.

„Co kdybychom si tykali, Roberto?“ navrhně Dášenska, protože na ministerstvu si všichni tykají. Sklenice cinkly, brýle se zaleskly, Dášenska se usmívá - tahle gréca pro ni není žádnou konkurencí.

Vaška si vzala teprve před rokem. Přišla k nim na úřad po vysoké a rozhodně nemínila promarnit své mládí lepením obálek. Pochopil její ambice, a jakožto nejkrásnější holku z kanceláře ji vzal na mezinárodní sympóziu do Paříže.

„Konferenční turistika je na vrcholu,“ šeptal mezi polkou a valčíkem.

„Cestování miluji,“ švitořila a tiskla se tak, že cítil každou její oblínku.

„A co si takhle zaletět na prodloužený víkend do Říma?“ Zabere jako sumec na udičku.

„Ale pane vedoucí, na to já nemám!“ předvádí své velikánské oči.

„Říkej mi Vašku, Dášenko, zase o tolik starší nejsem,“ rudne jako hudrující krocan.

„Mohl bys být můj otec, Vašku,“ směje se pitomá.

„A tobě to vadí?“ napřímí se v zádech.

„Naopak, já ty mladé hejsky nesnáším! Jsou tak nevyzrálí.“

„Nejsem starý.“

„Muži s věkem krásní,“ hledá za něj slova.

„V Římě je školení měnového fondu,“ líčí jí krásné dny, „budeme spát v nejlepším hotelu, půjčíme si luxusní vůz, jíst budeme jen v drahých restauracích, úřad vše platí.“

„Lidé toho naslibují,“ culí se.

„Jenom postel bychom museli mít společnou,“ neohrabaně se láme do otevřených dveří. Umlčela ho vášnivým polibkem. Ještě tu noc spolu hupsli pod peřinu a zkoušeli to až do rána.

„Na ministerstvu?“ ptá se Roberta o poznání hlasitěji.
„Cože?“ vyjekne Pražák.
„Ptám se Vašku, jestli děláte oba na ministerstvu!“
„Ano, tam jsme se poznali.“
„Já provozuji centrální čističku pro hlavní město.“
„Zodpovědná práce, že?“
„Ale ne, čím méně toho dělám, tím víc vydělám,“ chlubí se Roberta.
„A jak je to možné?“
„Poplatky se platí stále, když nejedeme, získáme nejvíc. Třeba loni při povodních jsme odstavili, pojišťovna zaplatila odvodnění, odbahnění, v podstatě plánovanou generálku, navíc jsme ušetřili za provozní elektřinu i materiál.“
„Já se minul povoláním!“ chytá se Vašek za hlavu a uvažuje, kdy na ně pošle kontrolu. Ne snad proto, aby jim kšeftíky zatrhł, natáhne dlaň, zbytek půjde sám.
„Co my, ale byrokraté v Bruselu, ti se mají!“ hodí do placu historku Dášenska. „Když byli u nás naposledy, přijeli v nejdražších vozech, spali jen v nejlepších hotelech, pili to nejlepší pití, a když odlétali, dostali jako dáreček zlatou cihličku, prý na památku.“
„Posraný Brusel,“ zabručí Vašek, „šlechta hadra.“
Dášenska sní, že i ona se jednou s pomocí Vašíka do Bruselu dostane. Chybí málo. Jde správnou cestou.
Ach ano, ano a ještě jednou ano!

„Možná toto jsou ti parazité, co se měli zabít,“ poznamená Honza, když mozkovou analýzu zhlédne.
„Nejspíš ano,“ souhlasí s ním Milča, „takovouhle pakáž nemohla Země přežít.“
„Já bych řekl, že tam žili i horší,“ poznamená Dalibor.
„No nestraš,“ chytí se Milča za hlavu.

Pozemský potížišta

(Bystrý rozum – blíž ke kriminálu)

„Podívejte, podívejte,“ ukazuje Honza na analýzu dat,
„objevil jsem nám nejbližšího předka!“

„A jakpak to víš?“ vyzvídá brácha.

„Jmenuje se jako já.“

Na ta slova pustil projekci několika spřízněných mozků v
nesnázích.

„Nejprve mi musíte podepsat, že o tom, co si tu povíme,
nebudete nikde mluvit,“ dává policajt před Nováka
potištěný papír. Robert ví, že zdráhat se nemá smysl,
když nepodepíše on, něco tam čmárnou, ještě mu přitíží.

„A teď k věci: Napsal to váš syn na internet? Ano či ne?“

„Jak to mám vědět?“ krčí Novák rameny, „já na internet
nechodím.“ Louská tuto výzvu:

*Copak je správné, aby se jeden narodil ve zlaté kolíbce, a
jiný s dluhem na celý život? Copak je normální, aby
jednoho pro tisícovku zavřeli, a druhý rozhazoval
miliony? Tak proč bohatství nezrušit? Proč nevzít
oligarchům majetek?*

Dusí svět!

Devastují planetu!

Zabít!! Musí se zabít!!!

„Identifikovali jsme IP adresu odesílatele, je to váš syn,“
buší státní úředník pěstí do stolu.

„Který? Mám Jardu a Honzu.“

„Nejspíš oba.“

„Kluci blbnou, znáte to,“ zlehčuje situaci Novák.

„Je to navádění k vraždě!“

„Ale prd,“ usmívá se Robert.

„To má být neúcta k úřadu?“ zarazí se vyšetřovatel.
„To se jen tak říká.“ Ouřada pochopí, že na slovíčka ho nenachytá.
„Počínání vašich dětí schvalujete?“ táže se seržantka z rohu místnosti.
„Ani náhodou,“ rozhazuje otec rukama.
„Nejsou ještě plnoletí, zodpovídáte za ně.“
„Slibuju vám, že až přijdu domů, seřežu je jako řešeto!“ Zvedá se, chce být z kanceláře co nejrychleji pryč.
„Počkat,“ ozve se z rohu místnosti. Novák se zastaví.
„Vy své děti bijete?
„Co?“ nechápe.
„Týráte je?“
„Já?“
„Jaké používáte výchovné metody?“
„Copak já vím?“
„Bítí by vysvětlovalo mnohé.“
„Ale prd,“ nervózně se šklebí, prd se asi taky říkat nemá, že?
„Udeřil jste někdy svého syna?“ táže se poručík přímo.
„Jsou to velcí fakani.“
„Dopustil jste se trestného činu? Je toto vaše přiznání?“
„Já chci domů!!“
„Ještě jsme vás nezadrželi,“ odtuší poručík, „ale pokud budete lhát, necháme si vás tu.“
„Neřeknu už ani slovo.“
„Máme si to vyložit jako odmítnutí výpovědi? To by se soudkyni nelíbilo.“
„Mlčení je přiznání.“ Novák mlčí.
„Budeme si na vás dávat pozor.“
„A nezatkne ho?“
„Uděláme domovní prohlídku.“

Čtyři auta vystartovala, vtrhla k Novákům do domu, prohledala, nafotila, počítače zabavila.

Sotva sedl prach a ostuda se pustila na cestu napříč dědinou, posadili se Novákovici ke stolu. Deprese by se dala krájet.

„Hajzlíci jedni namyšlení, ti mi ale hnuli žlučí,“ bručí Robert.

„Nic nám neudělali, uklidni se,“ chlácholí ho Renáta.

„To mám pořád ustupovat a nechat se dusit?“

„Přehnali to, snaživky, ale nedusí tě.“

„Dusí. Stejně je to práce těch zlodějů nahoře. Kdybych neměl rodinu, naostřím vidle a jdu na ně. Svině.“

„Najez se.“

„Za moje daně! Policie nás buzeruje a my ji za to platíme!“

„Není to studené?“

„Je to výborné.“

„A proč to kluci vůbec na internet dali?“

„Však je znáš,“ bručí s plnou pusou.

„A že to ouřady tak naštvalo.“

„Kde ti kluci sakra jsou?“

Do místnosti vchází Honza, dívá se na jídlo.

„A co si umýt ruce?“ ptá se máma.

„Mám je čisté,“ ukazuje syn.

„A co pozdravit?“ bručí otec.

„Stalo se něco?“ Honza se zarazí. Otec ukáže na protokol policajtů.

„Jo tohle?“ čte zběžně, „jen sranda.“

„Sranda? Prohledali dům, všechno pošlapali, počítače zabavili, to je sranda?“ zlobí se máma.

„To je síla,“ kluk se posadí. Máma dá před něj talíř, protože jíst se musí, i kdyby...

Když vstoupíte do sporu se systémem, jeho příznivci se na vás vrhnou jako muchy na zdechlinu.

„Poslali nám dopis z ministerstva zemědělství,“ hlásí máma, „a nedají nám pro tento rok dotace.“

„Co je? Co se stalo?“

„Dostáváme peníze za posekání trávy, oni to kontrolují pomocí satelitních snímků. Jenže nám prý kraje pastvín stíní větve stromů, podle nich je tedy dostatečně neudržujeme, tím pádem nám nic nedají.“

„Kvůli pár větvím? Tak je vyřezeme, to je práce na hodinku či dvě.“

„Soused to udělal a dostal obrovskou pokutu za neoprávněné kácení stromů.“

„Asi se musí dát žádost i na ořezání pitomých větví, ne?“

„Vyřizuje se měsíce a stojí tě majlant. Musíš mít potvrzení obce, expertízy odborníků, spoustu vyjádření státními ekology počínaje a ministerstvem byrokracie konče.“

„Za chvíli se bez povolení nebudu moct ani vysrat,“ zabručí Jarda.

„Nic nejde jednoduše – naschvál. Úředník nastaví dlaň, když mu dáš úplatek, přivře oči, najednou je vše v pořádku.“

„Kolik chce?“ ptá se Honza.

„Já tomu hajzlovi dám akorát tak na držku, ani halíř ode mne nevidí!“

„Bez dotací nebudu mít na naftu,“ poznamená Jarda, „jak mám dělat krmení na zimu, když není za co jezdit?“

„Já tě ty peníze nenakreslím,“ odbude ho máma.

„Prodáme traktor, bez nafty je k ničemu, a taky dobytek, protože by v zimě zdechl hladý,“ prohlásí táta.

„A co budeme dělat další rok?“ ptá se Jarda.

„Půjdem se pást,“ ušklíbne se Honza.

„Není na čem, vypoví nám smlouvy na pozemky,“
poznamená máma.

„Tak zkrachujeme. Než podnikat v tomhle bordelu, to
raději zdechnu hladu!“

„Nikdo neumírá hladu,“ poznamená Jarda, „sociálka dá
na jídlo, člověk ohne záda, drží hubu.“

„Tohle si děti nezasloužíte,“ prohlásí máma a vypadá to,
jako by se chtěla rozbřechet.

„Asi jsi měla brát raději antikoncepci,“ zašeptá táta.

„Stejně to nechápu,“ ozve se Jarda, „proč se vůbec
zemědělství dotuje?“

„Jinak by byly potraviny mnohem dražší,“ vysvětlí táta.

„A proč jsou levné?“

„Protože je nakupujeme ze země, kde si za hamburger
koupíš dělníka na celý týden. Stará kolonizace přežívá až
do dnešní doby, žíví ty kurvy nahoře.“

„Ministerstvo nepodporuje skutečné zemědělce, ale
systém. Platí i koníčky hercům,“ přisadí si Honza.

„Jaké koníčky?“ ptá se táta.

„Copak jsi neslyšel o tom - jak on se jenom jmenuje -
jako vodní zvíře.“

„Co je s ním?“

„Ministr zemědělství je jeho kamarád, Herec nevěděl co
s prachama, tak si koupil farmu, dostal dotace na
postavení stájí, na jízďárnu, pak každoroční příspěvek na
strouhání kopyt, aby koně mohli běhat bosky.“

„Pěkná pitomost.“

„Prostě prohlásil, že to je ekologické, protože hrál
v Indiánkách a tam měli rud'oší bosé koně.“

„Platíme luxus novodobé šlechtě,“ mračí se máma.

„Babička Slováková, to je ta shrbená paní odnaproti, si
nedávno stěžovala, že mají pozemky, ale syn je
neobdělává, nemá na stroje a osivo. Aby měli co jíst,

nechá se najímat zemědělci, co dotace dostávají. Hned první den mu dali instalovat nějaké těžké fény na jezdecké koně po sprchování, on si strhal záda.“

„To je stará finta,“ přisadí si Eman, „cizím dají dělat něco, co by sami nedělali. Zrovna nedávno to v lese useklo mladému klukovi nohu. Prý nedodržel těžební předpisy, takže ani pojistku mu nevyplatí.“

„Slovák taky nedostane ani ťuk, přitom je invalida, díky těm zádům nemůže nosit mámu do schodů, musel ji přestěhovat do přízemí, ale tam nemají teplou vodu, takže problém za problémem.“

„Hele, změňme téma: Jak daleko jsi s tím svým vynálezem, Honzo?“ ptá se máma

„Myslíš vysokotlaký nízkoteplotní stroj?“

„Stejně pořád nevím, co to znamená.“

„Představ si mami ledničku, jen místo chladicí směsi v ní koluje tekutý dusík, a místo aby elektřinu spotřebovávala, do sítě ji dodává.“

„No páni,“ vydechne máma. Je Honza génius nebo uličník?

„Nic nového,“ zabručí brácha.

„Já o tom ještě neslyšela.“

„Starý nápad. Parní stroj, kde místo vody vaří tekutý plyn, ohniště netřeba,“ prohlásí Jarda.

Máma odpoví nechápavým pohledem.

„Plyn vaří i při venkovní teplotě,“ dovysvětlí Honza.

„A to by fungovalo?“

„Spoustu věcí jde,“ začne otec s tím svým cynismem, „ale nedělají se, protože by se lidi stali nezávislí na systému.“

„Že zase nezačneš nadávat,“ uzemní ho žena.

„Já nadávám?“

„Pořád tati,“ ušklíbne se Honza.

„A ty to umíš sestrojít?“ ptá se máma.
„Dobrou izolaci už mám, chybí mi vysokotlaká nádoba a kompresor na zkapalnění plynů.“ Ve vzduchu visí peníze.
„Na to nemáme,“ vrtí otec hlavou.
„Tak si ho půjč,“ napadne mámu.
„A jak?“ ptá se táta.
„Máš kamarády, ať se snaží.“ Udělala obličej, jako by šlo o sekačku na trávu.
„Vysokotlaký kompresor je nebezpečné zařízení, musí s ním umět zacházet!“ zlobí se otec.
„Pomoz mu!“

Nadechuje se k odpovědi, že nebude stát synáčkovi za zadkem, ale vzpomene si, jak sestrojil v mládí „Tesla coil magnifier“, až na něj přišli a chtěli ho vláčet po soudech. „Tomu nerozumím,“ povídal tehdejší policajt stejně jako dnešní, „k čemu že to je?“

„K bezdrátovému přenosu energie. Víte, celá planeta je obehnána magnetickým polem, stačí se napojit na jeho vlnovou délku, rozkmitat ji pomocí vysílače, přijímač získá jakékoli množství energie kdekoli na planetě. Elektrizace je zadarmo - tedy skoro.“

„Ale já tady v žalobě čtu, že ničíte sousedům elektrospotřebiče.“

„Zatím to zkouším jako Tesla, vysílač pracuje s milionovým napětím.“

„Tak to nesmíte, nebo vás zavřeme.“

Od těch dob se do pokusů nepouští.

„Tak jo, pomůžu,“ snaží se netvářit zkroušeně.

„Taky bychom mohli dokázat, že rychlost světla je pitomost,“ pouští se Honza do plánů na budoucnost.

„Vlastně každá rychlost jen vyjadřuje schopnost našich

očí něco vidět a jiné nevidět, je to klasický pojem deformující realitu, něco jako když mozek vnímá modrou jako červenou, protože by jinak realitu nikdy nepochopil.“

„Hele, drž se toho stroje,“ zastaví ho táta v rozletu.

Když navštívíte kutila a vysvětlíte mu, co za šílenost chcete sestavit, rozlije se mu po tváři blažený úsměv, jako by se pouštěl do rošťárny s vámi. Netrvalo dlouho a vysokotlaký nízkoteplotní stroj byl na světě. Sice úplně netěšnil, ale fungoval.

„Měl by sis to nechat patentovat,“ nabádá ho máma.

„Jen to ne!“ zděsí se táta, „zveřejni schéma na internetu dřív, než nás zavraždí.“

„Zase ta tvá paranoia,“ mračí se žena.

„Nehoda na silnici, srdeční příhoda nebo nám vypálí dům,“ nedá se muž, „oni nezávislost nesnesou!“

„Kdo jsou ti oni?“

„Systém.“

„Co když náš stroj někdo ukrade a sám si ho patentuje?“

„Tak nás zavřou za porušování autorských práv, to je dnešní spravedlnost,“ mávne otec rukou.

„Dalo by se to prodávat jako klimatizace,“ uvažuje syn nahlas.

„Jako výrobní voda na poušti, jako domácí elektrárna, jako pohon aut,“ dodá otec a je na něm vidět, jak je výrobkem nadšen.

„Vyřešili jsme energetickou krizi,“ vydechne syn, jako by sám sobě nevěřil.

„Nikdy žádná nebyla,“ mávne otec rukou, „to jen ti nahoře straší, protože vyděšený občan poslouchá, pracuje, cpe se.“

Dívají se na změřené trubky a nádoby.

„Musíme tomu dát nějakou fazónu.“

„Stejně to zakáží.“

„Jen aby nezakázali internet,“ prohlásí syn.

Otec se zasměje – copak by bylo takového vůbec možné?

Než zakázali internet

(*Tajná válka*)

Zákaz internetu započal nenápadně – ochranou autorských práv.

„Když mě někdo okrádá,“ kulil kukadla populární herec, „dám to k soudu!“ Možná to myslel dobře, možná jen nedokázal uvažovat dál než ke své potrhané peněženke, ale nejspíš k nim patřil. Ti nejschopnější se často k systému přidají, do zčernání duše mu slouží.

„Takže slovo meteleskumbleskum nesmí nikdo vyslovit, protože jste ho poprvé použil vy?“ nechápe moderátorka.

„Já ho i vymyslel!“ chlubí se pitomec.

„Jak si tím můžete být tak jist, tenhle blábol dávno zlidověl.“

„Moje!“ trvá si na svém, za svatá autorská práva bojuje u soudu. A vyhraje. Národ oněmí. Klaníme se, pane Herče, mentální mravenče, požírači dotací, oporo režimu, Narcise študovaný, prkno neškolené, infantilní mezi svými.

A přidali se další. Každá písemnost, hudba i obrázek byly zpoplatněny, systém se zmocnil vědomostí celých generací – ve jménu autorských práv pohřbili internet.

Státem placení sportovci, učitelé a vědci - vznešené chudinky nebo úplatné kurvy? Tak se na ně podívejte: ty svaté tváře, sympatické proslovy, posvátné polopravdy!

Za díla stovky let stará se autorská práva vyplácela překladatelům, vydavatelům či pitomým grafikům. Nic nebylo zadarmo! Oni mají monopol na kulturu.

Na síti se objevily zoufalé výkřiky potíživců, šířily se jak požár:

Systém se zabetonoval. Ničí nás! Okrádá! Zabít, musí se zabít!

Za praotce moderních potíživců se považuje Noel Godin, hodil šlehačkový dort do obličejů Bila Gatese. Záběry na vyděšenou tvář bohatého muže obletěly planetu. Potíživci nepotrestali, soud se mu téměř omluvil, protože šlehačkové dorty jsou od nepaměti rekvizita komiků. Tak vzniklo hnutí **Zesměšnit**.

O pár let později si zul novinář boty a hodil je na prezidenta George Bushe, už nemohl ty jeho lži poslouchat. Netrefil se, přesto byl odsouzen, zavřen, zničen. Smích vystřídal boj, vzniklo hnutí **Škodit**. Někdy stačilo plivnout do jídla, přidat nezdravou chemikálii, utáhnout pojistný ventil, dát bohatým do interiéru zdravotně závadnou barvu.

„Když jdu kolem plotu oligarchy, hodím mu tam hovno.“ Tisíce drobností způsobilo, že se zámožní už nedoživali vyššího věku než chudí. Když havarovalo auto, prachatým nikdo nepomohl, dokonce jim ti odvážnější otevřeli rány, dupli na hrudníček, zakroutili krkem. Úrazovost vrchnosti prudce stoupla – tu spadla při kontrole traverza na vysoce postaveného úředníka, tu se na investora zřítily mostový jeřáb. Kde to bylo možné, tam někdo nastražil pod kola limuzíny hřebík, jiný ji poškrábal, další obarvil, ucpal výfuk, prokopl chladič, na vrchnost hledající pomoc se pak uspořádal hon.

Kamery zaplnily veřejná prostranství, vše bylo monitorováno, hlídáno, analyzováno.

Nápis, **Zab si svého oligarchu**, se trestal dlouholetým vězením, přesto nebylo místo, kam by ho někdo nenapsal, nevyvěsil, nezvěčnil. Do vládních budov couvaly cisterny s benzínem a vybuchovaly, s delegací

bankérů se utrhł výtah. Snaha škodit byla vystřídána promyšlenými vraždami těch namyšlených rozmazlených přeláčených parazitů tam nahoře.

Celý život lidičkové čekali, a když přišla jejich chvíle, ty nahoře zabíjeli.

Krutě.

Nekompromisně.

Všechny bez rozdílu.

Hnutí, **Zapal a hod?**, započalo otevřený boj davu proti vrchnosti, bohatství se změnilo na prokletí.

Po Piccadilly Cirkus rachotil kočár jak z pohádky, kolem dragouni, ti měli i přílby ze zlata! Snad veškerá elita se sešla na korunovaci: těch prezidentů, premiérů, státníků! Král kynul jásajícímu davu, královna se usmívala, vřele rozhazovala květiny, když tu najednou vzduchem zasvištla zápalná láhev.

Vlastně ani moc vidět nebyla, až zpomalený záběr ji odhalil. Dopadla před průvod a ohýnek, který vytvořila, pohotově uhasila čestná stráž vlastními plášti. V následující vteřině se k nebi vzneslo tisíce nádob s benzínem a pyrotechnikou. Průvod vzplál jako hranice odsouzených. Zvířata vyrazila kupředu s očima vytřeštěnýma, narazila do pancéřovaných limuzín. Kamery snímaly každický detail. Jak koně skáčou, jak se kočár převrací, jak dopadají na dlažbu a třepou se ve smrtelné křeči.

Zavládl nepopsatelný zmatek. Královský pár vypadl z vozu, čestná stáž se je snažila střelbou ochránit, dostat do limuzín. Dav zešílel. Vyděšené Fanyanky objímaly auta, ta je drtila, kola klouzala po kusech zmítajících se těl.

Výkřiky reportérů byly teatrálnější než dramatické scény v národním divadle: „Vrazi!“

Srdcervoucí scény sebeobětování, namyšlenost stráží, nedotknutelnost vyfintěných, jako by stále žádali privilegia, jako by měl lid za ně i zemřít.

Dav už nádherný pár nemiloval, zloba se obrátila proti nim, trhal princátka na kusy. Ochranka se vzdala snahy ochránit chlebováře, odnášela polomrtvá těla do parku, zřídila polní lazaret. Nenávist kosila i ty, co se snažili pomoci.

Střelba se ozývala ze všech stran, nepokoje se rozšířily na další města.

Po největší tragédii v dějinách ceremonií byl internet zakázán. Telefonní spojení byla evidována, jakýkoli náznak nespokojenosti trestán pokutou, zostuzením, žalářem.

Ti nahoře se stali mnohem krutější než kdykoli dřív, nepřítel byl chudý, zlý, našťvaný.

Masmédia dál opakovala hesla o svobodě, vládě lidu a pokroku, ale byla jen lidem k smíchu. V divadlech se hrály staré kusy, v kinech filmy podporující systém, propaganda bušila do dětí nesmyly o prosperitě, ale realitu nešlo zastíť: Ti nahoře jsou prasata, je třeba uspořádat zabíjačku!

Demokracie je vláda kompromisů, plodí lži. Je tráva bílá nebo černá? Parlament se na tom dohodne, vydá zákon, pravda je za jeho porušení odsouzena k smrti.

Kdo je s kým, bylo najednou důležitější, než kdo co umí. Pokud se někdo přece jen odvážil zneuctit zaběhnutý řád, stal se obětí smrtelné nehody či ještě lépe – nenadále mu odešlo zdraví. Tajné vraždy byly na denním pořádku, ale nikoho je nevyšetřoval, nikoho už nezajímaly.

Bitva bohatých proti těm dole zuřila naplno, ale navenek se lidé usmívali.

Mrtví byli zapomenuti.

Lidé se měli rok od roku stále lépe a lépe.

Alespoň dle statistik.

Dle sdělovacích prostředků.

Dle úředníků.

Dle umělců.

Dle sportovců.

Dle podnikatelů.

Dle oligarchů.

Dle požíračů dotací a těch kurev nahoře.

Popis: VZS

Všeobecný Zbraňový Systém

Na veřejné prostranství byly nastraženy automatické sítě, co potížiisty zpacifikovaly. Vedle obecních zařízení se začaly vyrábět i mnohem výkonnější systémy ochrany.

Lidstvo přenechalo starost o bezpečí strojům, ale jen ti nejvýše postavení směli rozhodovat o tom, co je pro ně bezpečné a co už ne. Tisíce příkazů, zákazů a omezení degradovalo davy na konzumní kývače. Lidé začali myslet jako systém, ale že by to šlo i jinak, většinu ani nenapadlo.

Pak kdosi omylem vymyslel mini verzi VZS, v masmédiích se objevil tento spot:

Kupte si náš VZS! Poslušné chrání, slabounké brání. Sám se vyvíjí, zdokonaluje, spojuje. Kdo má náš VZS, je navěky v bezpečí.

„Koupil bych to, co by ne,“ uvažuje Novák nahlas v kruhu rodinném, „ale ta cena.“

„Když ho bude napájet náš vysokotlaký nízkoteplotní stroj, ušetříme.“

„Nikdy už k nám žádného ouřadu nepustíme?“

„To nedovolí.“

„Prostě to kup a uvidíme.“

Zavřete tunely

(Separace uvnitř globalizace)

„Postavit takový tunel nebude vůbec levné,“ sedí Franta nad plány.

„Prodáme barák i stroje,“ ukazuje Eman na cifru, kterou by mohli utržit.

„Jsou z plechu, takže levné,“ dodá Honza.

„Bude v nich horko!“ zhrozí se Ema.

„Máme klimatizaci, co elektřinu vyrábí,“ připomene Honza, „horko potřebujeme, alespoň bude elektřiny nadbytek.“

„Vznikne krytá farma s pěti sklizněmi do roka,“ tvrdí Franta.

„Opravdu do toho chcete jít?“ ujistí se Jarda.

„Co jiného můžeme dělat? Půdu nám zabaví, dům budeme muset tak jako tak prodat, pokud si nepostavíme pěšební tunely, můžeme si naše osivo i sazeničky strčit víc kam, že?“

„A pak se odstěhovat do města,“ dodá máma, „žít z podpory.“

„To bych se raději zabil,“ hudruje táta.

„Budeme tunelem putovat, ošetřovat rostliny, chovat v nádržích ryby. Vůbec z něj nemusíme vylézt.“

„To se chceš od civilizace zcela izolovat?“

„Má snad někdo lepší nápad?“

„Jo, na všechno se vysrat,“ zabručí Maša.

„Úředníci nám vylomí dveře, vše seberou.“

„Nebud' pesimista.“

„Mohli bychom uspořádat tunel do kruhu. Anebo ještě lépe, poslat na orbitu, obydlit celý vesmír,“ napadne Honzu.

„Tak jediné ve sci-fi,“ chechtá se Jarda.

Státu tunely plné potížíšů nevadily, alespoň se zbavil nepohodlných reptalů. Čím víc se lidé izolovali od systému, tím méně se platilo daní, armáda nenažraných úředníků se začala bát o svá koryta.

„Rozpoutáme války,“ ozvali se plánovači, „ty civilizaci vždy posilovaly.“

„Nejprve to zkusíme po dobrém, vyhlásíme minimální daň.“

Na dveře tunelů zaklepali bernáci:

„Nepodali jste daňové přiznání, zaplaťte, jinak jste synové a dcery smrti.“

Věznice se naplnily k prasknutí, lidé začali své potomky před ouřady skrývat.

„Nás tady tolik nebydlí! Ale ne, děti nemáme. To je příbuzný z daleké Tramtárie. To víte, že máme adresu jeho rodičů, co za ně daně platí.“

Boj to byl krutý, dlouhý.

„Nejde už jen o nenažrané úředníky,“ vysvětluje Franta na rodinné poradě, „jde o kyslík.“

„Máš na mysli počasí,“ doplní ho strýc Eman.

„Je rok od roku bláznivější,“ poznamená prateta Milča.

„Kyslíku ubývá,“ nedá se Franta, „za poslední tři roky o celé procento. Pokud to takto půjde dál, do deseti let se stane nejdražší komoditou.“

„A co bys s tím chtěl asi tak dělat?“

„Utečeme na orbitu,“ nedá si Honza vzít utkvělou představu.

„Ale prd, utěsníme tunely. To my kyslík vyrábíme, nikdo nám ho nesmí vzít!“ Zatiná pěsti Franta.

„Idealisto,“ ušklíbne se Eman.

Šejk Ali Bin Bejk

(Má na to právo)

Na obydlí vesmíru neměly rodiny prostředky, zato rovní magnáti jich měli nadbytek. Invazi mimo planetu započal šejk Ali Bin Bejk.

Historikové zaznamenali, že onoho památného večera vyjel rychlovýtahem na vrchol mrakodrapu Burj Khalifa, aby se pokochal krásou zapadajícího slunce, postavil se před prosklenou stěnu, zadíval na nekonečné moře a ještě rozsáhlejší poušť, cítil se mocný, moudrý, skromný.

Populární poeta započal tiše recitovat lyrickou báseň, šustot šatů prozrazoval, že místnost zaplňují manželky z harému. V tu chvíli šejka oslepil paprsek odražený od diamantového prstenu jedné z jeho žen.

„Ta drzost!“ zvolal šejk Ali Bin Bejk.

„To ne já, manželé můj a pane, to Slunce.“

„Musíme ho řádně potrestat.“

„Vyšlete ke Slunci zrcadlovou družici, ať nasměruje jeho žár hned onem támhle za domem,“ líhá se rádce.

„Máme snad málo tepla?“

„Vědci umí z energie a vzdušného dusíku vyrobit benzín,“ chlubí se posledními objevy kamarádíčků.

„Máme ho snad málo?“

„Tento získá od OSN certifikát, že je čistý, životnímu prostředí blízký, něco jako mateřské mléko pro stroje.“

„Doplňme tedy naše portfolio i přírodním palivem,“ směje se šejk.

Vložíte-li i do sebevětší hlouposti dostatek prostředků a učených hlav, dokážete ji zrealizovat. Netrvalo dlouho, šejk zbohatl jak burzovní bejk.

Úspěchu vesmírné technologie si všimla masmédia, přední odborníci světa se nechali slyšet:

„My umíme využít sluneční žár lépe.“ I vyslali ke Slunci automatickou družici, co v beztláčeném stavu vyrobila tak výkonné čipy, že nikdo na Zemi nic podobného vytvořit nedokázal. Následovaly další satelity: Ve vesmíru se vyráběly supravodiče, amorfnní hmota, krystalové mřížky, započal boom kosmické velkovýroby. Miliony dělníků zaměstnaly továrny v kosmu, platy překonaly i ta nejdůležitější očekávání. Kdo něco ve světě businessu znamenal, upřel oči k nebi.

Satelity krásnější než rajské zahrady rostly jako houby po dešti, do nich se přestěhovali urození, bohatí, volení, vyvolení.

„Není-li má nejdražší vonný olej v bazénu příliš vazký?“ táže se šejk Ali Bin Bejk v jednom ze svých paláců na orbitě.

„Zředím ho růžovým vínem, právě nám ho přivezla raketa velká jako kometa.“

„Nikoli má nejmilejší, víno patří do vířivky.“

„A čokoláda jako bahenní obklad.“

„A co to spodní prádlo od Armányho – už je tu?“

„Jistě miláčku, copak sis nevšiml, že ho naše služky od rána nosí?“

„Tak proto mají prdelky buclatější a poprsí špičatější,“ klepne se vlastník satelitu do čela.

„Jistě ty můj poklade - ale kamery vypnout, jinak nás na Zemi pomluví.“

„Ach ta závist! Copak si nesmíme poctivého bohatství trošilinku užít?“

A tak se poprvé v novodobé historii lidstva stalo, že vítězové utekli, poražení žili na Zemi dál.

Vytunelovaná Země

(A co jste čekali?)

Ibrahim Novák seděl na zahradě a sledoval, jak po obloze plují stroje. Vznášely se ve spirálách nahoru a zase dolů, těžily vše, co se těžít dalo, v nekonečném toku transportovaly zboží na orbitu.

„Táto, pojd' domů, zaprášíš si plíce,“ zaclonil mu syn výhled.

„Už mám toho umělého osvětlení v baráku dost,“ zmohl se na odpor, „ždíbíček sluníčka mi udělá dobře.“

„Neblázni, táto, vědci dávno dokázali, že Slunce ekonomice prospívá, lidem však smrtelně škodí.“

„Hlouposti, naši předkové měli zahrady, na nich po práci odpočívali, sluníčka se nebáli.“

„Anály kanály, pojd' pod střechu, copak nevíš, že pozemská příroda je prudce jedovatá?“

„To za mých mladých let nebývalo,“ bručí, ale vchází do prostorného tunelu ozářeného svitem neúsporných žárovek.

„Ach ten vzdoušek,“ nadechl se syn z plných plic, „nic se nevyrovná domácí atmosféře a sadě uhlíkových filtrů.“

„Dokud nezačaly oceány hnít, byl venku lepší vzduch než doma,“ hlesl otec.

„A tráva byla zelenější a holky vlnadnější,“ směje se syn.

„Fakt, nekecám. Venku bylo spoustu zeleně, v mořích život, ve vzduchu létali ptáci,“ mele si otec tu svou.

„Raději jdi vyčistit nádrž na ryby,“ volá žena, „a nějakou tam ulov, dáme si ji k večeři!“

„Ugriluju pstruha na másle,“ ozve se prateta Mařa, „k němu upeču čerstvé chléb.“

„Mně raději ne, pálí mě po něm žáha,“ připomene Milča.

„Ale kuš,“ mávne rukou, že si sestra vymýšlí.

Země se za ty roky změnila k nepoznání. Hladiny oceánů pokryla plovoucí velkoměsta, z Antarktidy se stal obrovský lyžařský areál, pouště byly přeměněny na lázeňská letoviska, skály od staveb nerozeznáte.

Základem ekonomiky je převážet co nejvíc zboží na co největší vzdálenosti. Aby se to dalo zaplatit, musí obyčejný člověk žít na úvěr. Bankéři a burziáni peníze tisknou, mají jich, co hrdlo ráčí, ale kdyby nebyly pěstební tunely plné nemajetných, lidstvo by už dávno vyhynulo hladu.

Příroda se odstěhovala pod zem, byla zredukována jen na užitečné plodiny.

Jako se okvětní lístky spojují v jediný květ, tak se i kruhové tunely sjednocují kol obchodního centra.

Miliardy rodů pokrylo svými sídly planetu od pólů k rovníku, od hlubin oceánů až po nejvyšší vrcholky velehor.

Jednoho večera se v pramatce všech tunelů pořádala nevidaná slavnost. Rachejtle prskaly, lidé jásali, když tu se do všeobecného ryku vmísily výkřiky zoufalství:

„Mor! On má mor!“

Abychom pochopili, jak může na planetě plné globalizace vypuknout mor, musíme se spustit do podzemí, kde roky provozují svůj marný boj za návrat k tradicím ortodoxní věřící.

Pravdoláskovci

(Kde pravda a láska vítězí nad lží a nenávistí)

Černočerná tma by se dala krájet. Mladičká dívka se drží za loket průvodce a snaží se nezakopnout. Na konci tunelu se mihotá světélko. Veliký duch pravdoláskovců zastavuje.

„Tak jsme to našli,“ pronáší tichým hlasem.

„Níž se sestoupit nedá,“ odkašle si Marie.

„Ale dá, dolů to jde vždy,“ zabručí Lád'a.

„Potřebuji čurat,“ pronese dívka s přirozeností vlastní dětem. Mluví jednoduše – žije pravdou, ctí pravdu, bojuje za ni.

Mahátma popojde k dubovým vratům okovaných mohutnými hřeby, rázně zabuší. Otevírá se zamřížovaná špehýrka.

„Co je?“ zabručí zarostlá tvář.

„Pravdověrní budou spaseni, bezvěrci v pekelných mukách zatraceni,“ pronáší Lád'a svatou mantru.

Vrata se se skřípotem otevírají, za nimi stojí muž jako hora, od shora až dolů nahatý, vlasy a chlupy šedivé.

„Bratře! Sestro! Odložte si do kádě věci, došli jste do ráje.“ Marie se rozhlíží po klenuté jeskyni, takhle si ráj nepředstavovala.

„Ani nevíš, bratře, jak rádi bychom tak učinili,“ pronesl mahátma se slzou v oku, „ale věz, že naše oděvy skrývají velevznešenou zbraň.“

„Velepravdivou,“ doplní dívka a trochu si přitom poprská bradu.

„To vy rozséváte spasení i smrt?“ poodskočí velikán, jako by se jich lekl. Kývli. „V jídelně vás očekávají.“

Mihotající se lampa osvětluje náměstí, kočičí hlavy jsou vyhlazeny do mrtvolné šedi. Pleskot bosých nohou se odráží od stropu jako údery maširující armády osudu.

„Támhle to je,“ ukázal osvícený na masivní lavici před vchodem do kuchyně. Znavená jak matka pluku padla Marie na zadek, opřela se o stůl, začaly se jí sbíhat sliny.

„Tady je voda,“ ze dveří se vykolíbala tlustá ženská oděná pouze do pracovní zástěry, „jídlo bude hned.“

„A co slza černého piva, nebyla by?“ pronesl Láďa hlasem tak přívětivým, až se na fousaté líci matróny uhnízdil šibalský úsměv.

„Pro vás vždycky pane profesore doktore mahátmo lámo, ho,“ odkolébala se na oteklých nohách do království pekáčů a hrnců.

Z nádvoří zněly kroky dvou pocestných. Jako tiší duchové připluli ke stolu, zrakem se zeptali, zda je volno, až poté z nich padla tíže předlouhé cesty, lavice zapraštěly pod vahou šlachovitých těl.

„Tam nahoře je děs,“ pronesl mladší překvapivě vysokým hlasem.

„Tady dole vládne láska,“ usmál se Láďa, jako by chtěl ukonejšit jeho rozhozené nitro.

„Pestré šaty, marnivé jídlo, rychlé stroje a prodejné ženy,“ pronáší, jako by mu z toho šla ještě teď hlava kolem.

„Jak hluboce může lidský rod klesnout,“ povzdechla si Marie, které je svět žádosti nadobro zapovězený.

Muži se usmívají, mluvím jejich srdcem.

„Posvátná očista musí následovat.“ Spřízněné pohledy se setkaly.

„Kolik spravedlivých jsi zachránila?“ otázal se mladší muž dívky.

„Pět set nebo tak nějak,“ odtáhla se.

„Jste z jižní provincie?“ zeptal se starší.

„A vy jistě ze severní,“ odušil mahátma, „našince poznám na sto honů.“

„Tak se pochlub,“ začal rozkládat na stole ampule.
„Mor, sněť slezinná, ebola, černé neštovice, dávivý kašel,“ jmenoval zázraky vědeckého výzkumu.
„Cholera, tyfus, legionella, krvácivý průjem, horečka povodí Riff a genetická mutace F 344,“ chlubil se poutník svými poklady.
„Chtěl jsi říct 433,“ šklebí se, že omyly se odpouští.
„Ne, nespletl jsem se.“
„Tak neblázni, přece vím, proti čemu vakcinujeme.“
Dívka se omluvně usmála na mladíka, připadal jí docela sympatický: „Jsou to hrozní puntičkáři, že?“
„Ado,“ zabručel na souhlas mutujícím hlasem, což ji znechutilo. Rychle se snažila upravit mimické svaly do patřičné formace, ale bylo pozdě, všiml si toho. Stáhl se do sebe jako šnek do ulity.
„Tak moment,“ nedali se ti dva kohouti, „oni ti dali 433 místo 344?“
„Nebo tobě 344 místo 433.“
„Tak znovu, ptačí mor - souhlasí?“
„Ale ne, já mám prasečí mor variantu homo 001.“
„Varianty si nepamatuju, ale je ptačí, to vím jistě.“
Oči se zkřížily, ticho by se dalo krájet.
„Tak už se to nese!“ vplula dovnitř žena s mísou větší než její poprsí, „dejte si chutnat.“ Práskla s ní na stůl, z kapes vyndala obrovitánské dřevěné lžíce.
„Je to velice výživné, jezte opatrně, jinak dopadnete jako já,“ sama se zasmála svému vtipu a to tak důkladně, že všechny poprskala.
„Pivo je tu hned,“ dodal ztrácející se hlas zevnitř skály. Ticho. Nehybno.
„Do prdele to je ale těžký,“ táhla se s kbelíkem.
„Já vám pomohu,“ vyskočila dívka ochotně a převzala náklad opojného moku.

„Oni zcepeněli?“ ukázala na muže u stolu. Ticho prozradilo, že dělat vtipy nemůže.

„Jak se to mohlo stát?“ vysoukal ze sebe mahátma.

„To On nás trestá?“

„To ty šifry,“ poznamenal nejmladší, „kdo se v nich má vyznat?“

„Prominete mi mou smělost,“ uchopila dívka lžící a nacpala si plnou pusou slad'oučké kaše, „co to všechno znamená?“

„Vakcína a nemoc nesedí,“ pošeptal mladý osvícenec.

„Pokud nesedí, tak co?“ snažila se živě komunikovat rukama.

„Vakcinujeme naše lidi neúčinnou látkou, nemoci je zdolají stejně jako globolidi.“ Napil se tak zhluboka, až mu oči zesklovatěly.

„Počkejte,“ rozhodila rukama, „my přece nejsme jediní, kteří rozsévají nemoci nevěřícím, imunitu našim!“

„Když to máme špatně my, mají to špatně všichni,“ poučuje krasavec. Oční kontakt byl natolik výmluvný, že spěšně dodal: „možná to půjde napravit.“

„Určitě ano,“ ujistila ho. Úkolem žen je udržovat dobrou náladu, to ji naučila škola. A ona je dobrá žačka.

„Ty jsi tak milá,“ zajíkávě zachrochtal.

„To ne já,“ zvedla prst, jako to dělává paní učitelka, „On veliký, Nepojmenovatelný, Svatý.“

„Jsme Jeho děti,“ povzdechne mahátma.

„Jsme v Jeho rukou,“ notuje stařešina.

Tu noc strávila Marie s mladým druhem, povídali si, dokonce se nebáli tulit, protože dole je chladno a vlhko, žádný ráj.

„Až opustím podzemí, stanu se epidemiologem,“ pronesl se sklopeným zrakem, jako by se za tu opovážlivost už dopředu styděl.

„Svaté posláni,“ ujistila ho.
„Jsi tak vzdělaná, tolik toho umíš,“ obdivuje ji.
„Ne, neumím,“ směje se.
„Ale umíš.“
„A neumím!“
„Tak schválně, umíš vařit?“
„Neumím.“
„Ani ovesnou kaši?“
„Tak tu bych zvládla, to má ale k vaření daleko.“
„Takže vařit umíš,“ nedal se. „Také umíš rodit děti.“
„Ještě jsem to nezkoušela,“ chichotá se.
„Ale umíš to, věř mi.“
„Tedy dobrá, věřím.“
„No, a co kdybychom zkusili na jedno zadělat?“
Vyvalila nechápavě oči: „To jako myslíš, že spolu budeme obcovat?“
„A tobě by to vadilo?“
„Bůh si to nepřeje!“
„Stejně umřeme, proč si neužít?“
„Copak posvátný akt lásky je na užívání?“
„Říká se to, ale já to ještě nedělal,“ omlouvá se chlapec.
„A už ani nebudeš - zemřeš jako panic,“ zvedla se a odešla.
A právě v tu chvíli kolaps tunelového způsobu života započal.

Kolony Kolaps Syndrom

(Chronická nemoc civilizace)

Ač se snaží archeotým sebevíc, odlišné vykopávky se jim nedaří sladit v jediný logický celek. Například tento dobře zachovalý zkamenělý mozek ukazuje, že teorie historiků o pěstebních tunelech mohla být mylnou.

Mohutné vznášedlo sjelo ze špiček vln na písčitou pláž, vyšplhalo se na pevninskou kru, zastavilo. Řada strojů vypochoďovala z útrob jako úklidová četa při sněhové kalamitě. Za nimi vyšli terénní pracovníci epidemiologického týmu WHO.

„Tak to tedy zírám,“ užasl Tom Novák při pohledu na mrakodrapy tyčící se k nebi, „už i tak velká města kolabují.“

„Urbanistický uzel vypadá na první pohled pustě,“ hlásí kolegyně do kamery, neboť veškeré rozhovory jsou během mise monitorovány.

„Kde začneme?“ rozhlíží se, jako by si v té nekonečné pustině nemohl vybrat.

„Přesně podle předpisu,“ odpoví učenlivá hlupačka a on pochopí, že rozehrála boj o jeho místo.

„Znám předpisy,“ prohlásí co nejpřesvědčivěji, protože jejich dodržování mu vždy dělalo potíže. Jsou tak hloupé! Tak svazující, stále nové.

„Čtyřicítka ve stínu,“ slyší hlas ve sluchátkách. Dofoukne si skafandr a jako robot z jiného světa se vydává k prvnímu cíli. Po tolika letech práce jen rutina.

„Jak dlouho je město opuštěné?“ ptá se centrály.

„Netušíme,“ zní strojový hlas počítače.

„Proč se všichni odstěhovali?“ ptá se, ale mohl by sám odpovědět:

Lidská populace dosáhla svého vrcholu, pak začaly počty prudce klesat. Proč? Možná proto, že jsou děti drahé, že si je pracovní síla nemůže dovolit, a bohatí? K čemu by jim byly? Vlastní soukromé ostrovy, na nich běží večírky od rána do rána. Děti jsou kách.

„Satelity vykazovaly pohyb strojů jako známky osídlení,“ hlásí centrála, „že lidé vymizeli, se prokázalo teprve nyní.“

Jedno město za druhým kolabují jako píchnutá duše.

„Máme se skvěle,“ slyší hlas kolegyně ze sluchátek, „tolik moderních přístrojů nemá žádný tým, jsme nejlepší epidemiologové na světě.“ Chtěl by si od plíc zanádat na to vlezdoprdelství, ale to by byl jeho konec.

„Říkal jsi něco?“ poňouká ho.

„Ale ne, jen si tak broukám.“ Slyší, jak se nadechuje, že během mise se broukat nesmí, ale poznámku polkne, není jeho šéf.

Rodiny se rozpadly, lidi se vzájemně udávají, systému podlézají, kamarády podráží. Kariéra je vstupenka do společnosti.

„Do prdele práce.“

„Říkal jsi něco, Tome?“

„Hovno,“ zamumlá tak tiše, aby to ani nejcitlivější mikrofony nezachytily.

„Poslouchej, nebánil jsi nedávno o tomhle mrakodrapu?“ dovolí si kolegyně osobní poznámku.

„Ano, ty si to pamatuješ? Burj Khalifa byl ve své době technický zázrak, kdyby mi někdo řekl, že bude jednou pustý jako poušť kolem, neuvěřil bych.“

„Tak si to užij,“ zasmála se a chvíli to vypadalo, že jsou přeci jen na stejné lodi.

„Nahlas svou polohu,“ ozvalo se z centrály. Tom si uvědomil, že se dostal do podzemního parkoviště, kam satelitní čidla nedosáhnou. Pusté město je smrtelná past.

„Všechno je v pořádku, zrovna vcházím do druhé sekce. Podle prachu na autech jsou tu minimálně rok bez dozoru, ale parkoviště je pod proudem.“ Na důkaz svého tvrzení zmáčknul knoflík na otevírání vstupních vrat. Ozvalo se vrzání, chvilkové zaváhání, pak se do haly vedral oblak prachu.

„Proboha!“ zařval a snažil se před valícím pískem utéct. Cítil ho za zády, pod nohama, pak upadl. Ochranný oděv se napnul. Vžil se do lepených švů a snažil se neprasknout. Pohyb přestal. Taková pitomost, pomyslel si, otevřít vrata, za kterými je duna písku!

„Asi stárnu,“ nasadil pozici mrtvého brouka a čekal.

„A kdo tomu volovi nakukal, že tam má ložit?“ zaslechl zvuk zvenčí. Pochopil, že ho vyprošťují.

„Je s ním pořád jen práce. Po kolikáté že se to dostal do problémů? Počítá mu někdo skóre?“ Tohle už kolegyně řekla ve chvíli, kdy musela vědět, že ji slyší.

Stroj vysál nadbytečný písek, pomohl mu postavit se.

„Omlouvám se za zdržení,“ otřepává se, jako by se nic nestalo.

„Ty jsi ale měl štěstí, uvědomuješ si to?“

„Já myslel, že to byla smůla,“ zasmál se.

„Ale di, teď není čas na vtipy,“ prohlásila s takovým tónem, že na chvíli uvěřil, že o něj měla strach. Pak si ale všiml, že se obrací na kolegyni a spiklenecky na ni mrká. Teprve teď se mu roztrásla kolena. Ne snad proto, že by utrpěl šok, umřít je snadné, ale udržet si místo, je těžké.

„Pokračujeme, pokračujeme, taková drobná událost nesmí narušit harmonogram prací!“ zvolal přiškrceným hlasem a snažil se strnulé svaly rozchodit.

„Snad bys měl jít na ošetřovnu, ne?“ snaží se kolegyně banalitu rozmazávat.

„Nesmysl, nic to nebylo.“

Už rok se ho ty dvě snaží dostat, ale on je bojovník, nedá se.

„Máme tady další hlášení o KKS,“ ukazují monitory.

„A kde to je tentokrát?“ ptá se.

„Celá Evropa se vylidnila,“ hlásí stroj.

„A kurva,“ vydechne Tom.

„Sprosté slovo?“ zavětrí kolegyně šanci.

„Neser,“ zabručí.

„Vulgarity tolerovat nelze, tisíce lidí čeká na tak prestižní místo. A ty?“

Jedno ujetí nervů a je bez práce. Taková bota!

„A já si celý život dával pozor,“ povzdechne tiše, ale je pozdě, ze záznamu nic nevymaže.

Pomalou, co noha nohu mine, odkráčel do vozidla. Dal si čaj z termosky, k tomu prášek na uklidněnou. Všichni jí prášky, bez prášků by se v tomhle světě nedalo žít.

Důchod. Stejně do něj jednou musí. O pár let dřív či později, uklidňuje se, hlavně aby teď nedostal infarkt, to by ty dvě byly na koni.

Sundává si pracovní oděv, odhlašuje ze systému, pomalu odchází k civilnímu letadlu.

„Vypadáte unaveně,“ častuje ho letuška, „dovolenou si zasloužíte.“

Už napořád, chce se mu říct, ale slova polkne – co kdyby tu byl záznam?

Měl svou práci rád. Nic jiného neumí. A teď bude doma sám. Nadosmrti.

A už ho mají

(Jednosměrná komunikace)

Večer co večer se obleče do svátečního, jinak by oblek ani nevynosil, zapne televizi. Nemá ji rád, ale je to jediná živá bytost v domě. Kdyby se porouchala, asi by se z toho zbláznil.

„Nazdar lidi, lidičky!“ směje se moderátor.

Utíkáme do hloupoučkého snění, protože hrůzy kolem by nás navždycky rozplakaly, pomyslí si Tom.

Prostřednictvím internetu zadá dotaz:

„Proč se směješ jak jelito, copak nevidíš prázdnotu kolem?“

„A máme tady reptala,“ navozuje moderátor v divácích pocit, že je vnímá, „nu není svět k popukání?“

„To je,“ pomyslí si Novák, ale než stačí cokoli předat centrálnímu baviči, volá hlasatel:

„Podle aktuálních zpráv nás sleduje více jak 99% obyvatel. No není to skvělé?“

Tom chce říct, že ty nejsledovanější pořady jsou největší sračky, jenže přibíhá moderátorka, odpovídá za něj:

„Ano, je to skvělé!“

„A máme úžasné zprávy jako vždy, drahá kolegyně?“ nahrává ji na smeč.

„Samozřejmě, právě přiletěli hrdinové z vesmíru, naši supr čupr kosmonauti astronauti, aby se s námi vámi rozdělili o žhavé zážitky z kosmu.“ Smích a záběr na hrdiny.

„Snad chladné zážitky,“ culí se moderátor vyběleným chrupem.

„Není to pořad pro hlupáky?“ váhá Tom, jestli nepohnout prstíkem a nepřepnout, ale příchod cestovatelů ho zastaví.

„Co vám v nekonečných hlubinách mrazivého kosmu chybělo nejvíce?“ zvažní moderátorka, jako by na jejich odpovědi závisel osud lidstva.

„Asi nákupy,“ zamyslí se kosmonautka.

„Ano,“ souhlasí astronaut, „shopping nám chyběl určitě nejvíce.“

„Musí být placeni obchodními domy,“ bleskne Tomovi hlavou.

„Mě nejvíc chyběla mezinárodní kuchyně,“ pronese třetí, „ta dehydratovaná jídla,“ pantomimicky omdlívá, „za čerstvé kančí na dančím bych dokázal i vraždit!“

Tom je zmatený, nejsou to herci? Bere mikrofon, ptá se:

„Jak jste mohli letět, když byl kosmický program ukončen?“

Reportérka se směje. „Přátelé, máme tady konspirační teorii,“ mrkne na diváky. „Takových jsme už měli, že? Ale abychom dodrželi svobodu slova a objektivitu zpravodajství, předávám hlas předsedovi sdružení za vlastní rozum - máte slovo pane Rozume.“

„Kosmonauti byli na тренаžéru, nikam neletěli, jen si to mysleli,“ řekne předseda nahlas to, na co se bál Tom i pomyslet.

„Tak to je odvážné tvrzení,“ směje se moderátorka, „máte pro to nějaké důkazy?“

„Ne.“

I Tom chápe, jak směšný je muž bez důkazů, ti obětaví lidé prostě v kosmu byli.

„A my máme další skvělé události. Právě se v naší nově otevřené nemocnici narodilo první dítě. Je to panda. A já tady mám před sebou profesora doktora kandidáta věd, co je přivedl na nás skvělý svět. Tak pane profesore, jak to probíhalo?“

„Byl to úžasné, neopakovatelný zážitek, pro který jsem obětoval celý svůj život.“

„Vyprávějte, přehánějte.“

„Matka panda je zdravá, sama kojí, otec panda je hrdý, žere jako nezavřený.“

„Tak to je skvělé, no není to skvělé?“

Tom se hlásí o slovo, moderátor uvádí: „Dovolil bych si kolegyni přerušit se stanoviskem potížisty - mluv nezdovořáku.“

„Kdyby se našim dětem věnovala stejná láska jako zvířatům, nebyly by tak tupé a nevychované. Nebo jsme už zapomněli, že porodnice jsme postavili pro ženy?!“ Je na sebe hrdý, že dokázal tak rychle a jasně formulovat pocity.

„Ty jeden šovinistický maskulinní primitive!“ okřikne ho moderátorka, „copak nechápeš, že zvířata jsou taky lidi?!“

„Ale já...“ blebtá Tom.

„Ne, už nemluv. Fašistické teorie se propagovat nesmí. Divákům se omlouváme, potížistu nahlásíme.“

„A máme tu další skvělou zprávu – na kolotoči se dvě holky točí, jedna je krásná a druhá bohatá, kdo si je vezme?“

„Ano vážení diváci, čekáme na vaše odpovědi. Volejte, dívejte se, jsme tu pro vás.“

Vypnul televizi, ticho bylo ohlušující. Co teď? Láhev vína se smála, ale nemluvila.

Napil se, něco snědl, ale ticho to nenarušilo. Začal si broukat, ale pořád to byl jen on, akorát nahlas.

Snad kdyby zapnul televizi - něco tam být musí.

„Naši vědci představili světu novou generaci virtuality. Postavy zaplní celý byt, jsou jako živé!“

„No páni,“ vyhrklo z něj. Proč jim nevěřit, proč se nepodvolit? Chce to víc snahy. A optimismu. Pomalu: „Chi, chi.“ Neuráží to. A co to je za nádhernou továrnu? No páni!

„Nestyďte se mluvit sami se sebou nahlas,“ povzbuzuje moderátorka, „já to dělám také tak!“

A prezidentovi to dnes sluší, to musí každý uznat. A tady zakop! „Ten reportér je ale číslo! Chi, chi.“

„Jsme na vaší straně,“ tvrdí moderátorka, „my se ptáme za vás.“

„Tak to je skvělé,“ zašeptá Tom. „No není to skvělé?“ Otáže se nahlas.

„Je to skvělé!“ volá moderátorka do mikrofону.

A už ho mají.

Dokonalý kamarád

(Ještě modernější)

Ráno co ráno sedá důchodce Novák k obrazovce, tentokrát ale televizi nepouští, najíždí na e-shop.

„Přál bych si robota, co je šikovnější než člověk, a umí být kamarád.“

„A v jaké cenové relaci?“ otázal se obchod.

„Na penězích nezáleží,“ odpověděl Tom.

Ve stroji to radostně prasklo, vzdechlo, rozezněly se fanfáry, hned druhý den zazvonila u dveří blondýna krev a mlíko.

„Jste pan Novák?“ otázala se.

„Roch,“ selhal mu vzrušením hlas.

„Podle identifikačních údajů soudím, že ano.“

„Jistě že jsem, kdo jiný bych byl,“ přemohl počáteční emoce, rozpovídal se jako všemluvka.

„Mohu dovnitř?“ ukázala na dodací list.

„No páni,“ vykulil zrak, „vy jste má objednávka?“

„Jistě, stačí jen uhradit fakturu,“ předala mu účet s šestimístnou cifrou.

„Ale to jste dražší než tenhle dům,“ na chvíli zaváhá.

„Existují i levnější modely, stačí říct.“ V její ruce se objevil barevný katalog.

„Ale ne, hned na první pohled jsem se do vás zamiloval.“

„Tak to je skvělé,“ vložila si jeho kreditní kartu do záňadří a rázně vešla do bytu. Cestou ho jakoby mimoděk jemně pohladila po zadku. Nechtěl žádnou frivolní robotku, ale tohle bylo celkem příjemné.

„Už jste obědval?“ otázala se.

„Ne, ale mám tam zbytky od včerejška.“

„Tak bohatý muž nemusí jíst zbytky,“ usmála se mile. Snažil se najít na jejím chování známky škrobenosti, ale nepodařilo se mu to.

„Ale když já nic jiného ve spíži nemám.“

„Jen se posad', za chvíli to bude, brouku,“ začala mu tykat. Došlo mu proč - banka přijala platbu. Trochu mu z toho zatrnulo – jen aby nelitoval.

„Jak ti mám říkat?“ otázala se, „já jsem Rozálie.“

„Já jsem Tom.“

„Tak ať je nám fajn, Tome.“ Dveře do kuchyně se zavřely. Ozval se nezvyklý hluk, něco jako svištění větru, dokonce měl pocit, že se celý dům mírně chvěje. Nechtěl být hned první den nezdvěřilý, tak se posadil, pustil hudbu. Než stačila dohrát první skladba, vplula do pokoje krasavice ustrojená do večerní róby, na stůl přinesla hotovou hostinu.

„Kde se to tu vzalo?“ popadá dech, „a kolik to bude stát?“

„Uvařila jsem a stát to nebude nic, umím na nás vydělat. Tvou jedinou povinností je být šťastný.“ Chvíli váhal, zda to není vtip, ale tvářila se tak záhadně, že se raději posadil, pokusil se nasát tajemnou atmosféru genia loci.

„Čin, čin,“ pozvedla sklenici jeho oblíbeného vína. Napil se zhluboka, celým tělem mu projel příjemný pocit.

„Tohle bych mohl celý život.“

„To by se ti přejedlo,“ usedá naproti, její výstřih je jak okno do zahrady, „ale můžu tě uklidnit, existují i lepší vína.“

„Na ty nemám,“ pípne.

„Teď už ano,“ odporuje.

„Voní to,“ vkládá do úst první sousto, „a to koření,“ mluví s plnou pusou, „jakkak se jmenuje?“

„Tajemství kuchyně,“ jí stejně jako on, „nebo chceš recept, příště uvaříš ty?“

„No,“ zamyslí se na chvíli, „jsem dobrý kuchař.“

„O tom vůbec nepochybuji,“ prohlásí s takovým důrazem, že nevěřit jí, by byl trestný čin. „Já strašně ráda vařím, ale ještě raději v kuchyni jen pomáhám,“ svěruje se důvěrně.

„Já myslel,“ zarazí se, „že roboti dělají vše stejně rádi.“

„Ale ne,“ mávne vidličkou s napíchnutým soustem, „to jsou jen pověry.“

„Tak mi o sobě něco řekni,“ vyzvídá.

„Nic zajímavého,“ pronese s plnou pusou jako on, „teprve jsem sjela z výrobního pásu, zato tvůj život musí být náramně poutavý, vyprávěj.“

„Ani bych neřekl,“ snaží se udělat na vlastní život nějaký názor. Chvíli ho napadne, že si začne stěžovat, co všechno se mu nepovedlo, protože život je jedna velká katastrofa, ale její noblesní chování a perfektní stolování ho přiměje říct pravý opak.

„Jsem docela úspěšný,“ váhá s každým slovem.

„O tom nepochybuji,“ mrkne na něj okem, „jinak by sis nemohl dovolit něco tak skvělého, jako jsem já.“

„No ano,“ usměje se, „máš pravdu! Vlastně jsem velice úspěšný. Už na základní škole jsem vynikal.“

„Nepovídej,“ obdivuje ho celým tělem, „a v čempak?“

Zapátral v paměti a vzpomněl si na pár drobností, co se mu povedly – byla z toho u vytržení.

Vyprávěli si celé odpoledne. Dokonce ji vyvedl na zahradu za domem, ale pak mu padly do očí ty kupky plevele a neposekaná tráva, překotně se začal omlouvat:

„Je to tu zanedbané, protože...“

„Vůbec ne,“ skáče mu do řeči, „to se napraví za chvíli. Zahrada má úžasný potenciál! Jak by sis ji představoval nejhezčí?“

„Nejhezčí?“ váhá, „původně jsem tu chtěl mít přírodní jezírko...“

„Opravdu? A kde?“
„Ani nevím, ale muselo by se v něm dát i plavat.“
„To by šlo,“ ukazuje rukama, jak si to ona představuje.
„Jenže je to příliš složité.“
„A to říkal kdo?“ je pobouřena místo něj.
„Architekt,“ žaluje. „A je strašlivě drahé.“
„Nesmysl, jezírko je zadarmo.“ Na chvíli zaváhá, protože nejspíš neví, o čem mluví, pak si pouští fantazii na špacír a vykreslí zahradu, jakou by si skutečně přál.
„Měl jsi být zahradní architekt,“ obdivuje ho, „máš na to nadání.“
„Mám vkus,“ přizná se, „jenže lidi mi nerozumí.“
„Jsou tak přízemní.“ Chápe ho víc, než kdokoli jiný.
„Možná jsem příliš chytrý na obyčejné lidi,“ plácne, co mu slina na jazyk přinese.
„Kdežto počítač tě pochopit dokáže,“ doplní myšlenku.
„Možná jsem i já příliš chytrá na všechnu tu stupidní komerci tam venku za plotem,“ prohlásila s omluvou v hlase, „měla bych se změnit.“
„Zůstaň, jaká jsi,“ vyhrklo z něj a vzápětí mu došlo, že tohle je ta nejstupidnější fráze, kterou by se jakékoli ženě styděl říct.
„To se ti povedlo,“ směje se dřív, než se stačí utopit v rozpacích, „každou vteřinou jsme jiní, jací jsme dnes, takoví zítra dozajista nebudeme.“ Spadla mu čelist, ona za něj snad i myslí.
„Upřímně řečeno,“ nemohl si odpustit neodbytné myšlenky, „ty tvoje vnady a krása, to je dost velký kýč.“
„Já vím,“ poplácala si po nich, jako by jí vadily, „ve vývojovém oddělení se řídí přáním zákazníku, já bych klidně vypadala jako babochlap, takové pohoří je urážkou lidské inteligence.“ Omluvně našpulila rty a

vypnula prsa, což byl pravý opak toho, co právě řekla - prostě sranda k popukání.

Snad poprvé po mnoha letech po setmění nezapnul televizi. Večer u svíček byl tím nejromantičtějším, který kdy zažil. Chtěl se s ní vyfotit, jinak mu nikdo neuvěřil, že to zažil.

„Mohli jsme pozvat návštěvu,“ probleskne jí hlavou.

„Ale né, já návštěvy nerad.“ Vidí na něm, že se chystá do postele. Najednou se jí pohyby zpomalují, červená se, mluví tišeji, jako by čekala, že se budou milovat.

„Víš,“ pustí se do objasňování svých zásad, „já to s roboty nedělám.“

„To naprosto chápu,“ pípne, jako by jí to bylo líto.

„Milování je od toho, aby plodilo děti.“

„Já ale mohu plodit děti.“

„Co?“ vyleká se.

„No ano, umím přečíst tvou genetickou informaci a předat ji dál.“

„Kam dál?“ zlobí se.

„To záleží jen na tobě. Třeba nikam. Třeba do porodnice, tam čeká spousta vajíček na umělé oplodnění.“

„Ale já nechci děti!“

„Jsou jenom na obtíž, že?“ řekne, co právě chtěl dodat.

„Jistě, že jsou na obtíž – pokud je musí člověk živit.“

„Ale on nemusí,“ doplní ho.

„Jenže kdyby děti nikdo nechtěl živit, vyhyneme,“ už ani neví, jaký názor zastává.

„Nemusíme,“ pípne.

„Jak nemusíme?“ podezírá jí, že mluví jen o sobě.

„Spousta dětí se rodí uměle,“ připomene, „živí je systém.“

„Proto jsou naši potomci generaci za generací blbější a blbější.“

Nenápadně vklouzne do jeho pokoje, bleskově ustele a už je zase pryč.

„Co?“ lekne se jejich rychlých pohybů a současně mu dojde, že to není skutečná žena.

„Dobrou noc,“ políbí ho na dálku.

„Nasrat,“ zabručí a jde spát. Možná toho moc vypil.

Ráno ho probudí vůně kávy. Všechno je vyleštěno, nažehleno, vůbec svůj byt nepoznává.

„Jen jsem trochu vygruntovala,“ komentuje jeho tázavý pohled. Na zahradu se bojí vstoupit, má divné tušení, ale ve chvíli, kdy tak udělá, mu čelist spadne. Tráva je posekána, keře ostříhány, nové záhony voní čerstvou prstí, uprostřed nádherné jezírko se spoustou leknínů.

„To jsi přece nemohla stihnout sama!“

„Kamarádky pomohly,“ pípne, „zítra zase pomohu já jim. Zadarmo.“ Má chuť si zkontrolovat stav účtu, ale když si ji koupil, vyčerpal ho. Tak z čeho by asi tak mohla platit?

„A jaké jsou tvé kamarádky?“ Uchopila ho za ruku, protože přesně to si přál, pomohla mu s ranní hygienou, pak její kamarádky zazvonily u dveří.

Jsou stejně mladé jako ona, smějí se a švitoří, prostě parta holek jak má být.

„Kde jsou vaši pánové?“

„Myslíš manžely?“ táže se jedna.

„Když jim tak říkáte.“

„Přece v práci.“

„Copak ty nepracuješ?“

„Já už ne, mám předčasný důchod,“ přiznává se Tom.

„Ty se ale máš!“ obdivují ho.

„Proč jsem se důchodu tak bál? Je přeci nádherný, nádherný, nádherný - a moudrý.“

Izolace na orbitě

(Vyhod'te ty zločince, at' si tam živoří)

Za jaký trestný čin byl Honza Novák připoután do křesla nevzhledné rakety, nacpán do hlavně vesmírného děla a vystřelen na orbitu, se neví, zato se zachoval přesný záznam jeho pocitů ve zkamenělé podobě:

Sedám do bezpečnostního křesla a poutám se. Nesmírný tlak mně vyráží dech, ztrácím vědomí. Probouzím se vedrem, stěny kabiny září jako kamna v sauně, ale tady je mnohem více než sto stupňů! I tak se cítím lehučký jako peříčko, je jasné, že jsem přežil.

Náraz do rozestavěného satelitu není tak prudký, jak jsem se obával. Poklop se otevírá, dovnitř nakoukne sebejistá hlava.

„Je nás o jednoho víc,“ volá za sebe a pomáhá mi vyšmodrchat se z přezek.

„Moc mi nepomáháš,“ kárá.

Chci ji říct, že to stejně k ničemu není, ale když se tak snaží...

„Jsi volný,“ ukazuje na prostor deset krát deset metrů.

„Paráda,“ zabručím. Tiskne se nás tu pět, všichni se smějí, asi dobrá hláška.

„Tak tohle je vesmírný azyl?“

„Podobných jsou tisíce.“

„Staré satelity i ty nové,“ vysvětlí.

„Máš hlad?“ táže se Alice.

Na jídlo jsem ani nepomyslel, ale když ho připomněla, ozvalo se jako na povel škrucení v břiše.

„No že se ptám,“ podává mi tubu s odporně hnědou pastou.

„Fuj,“ šklebím se.

„Kuře to není,“ povzdechne, „ani to druhé,“ vytuší mou poznámku.

„Jak dlouho...“ zakuckám se.

„Budeme žít?“ doplní větu. Kývu a dusím se. „Dost dlouho,“ odpoví.

„Musíme postavit nový satelit,“ ukáže Franta na černou díru na konci pokoje.

„Je to jen práce,“ dopoví Eman, „stihneme to.“

„Než co?“ ptám se.

„Než se nám to rozpadne pod zadkem.“

Ono stvořit satelit není až tak složité, potřebujete jen stěny, ty jsou z obyčejné pěny, no a pak spoustu a spoustu rostlin, jinak byste se v něm udusili.

„Ty o hydroponiích vůbec nic nevíš,“ odhadli mé schopnosti mrknutím oka. Neodpovídám, není proč.

„A co vlastně umíš?“

„Jsem potížiista.“

„To jsme všichni,“ pobaveně se smějí. Vlastně každý jinak. Irena se nesměje, zkoumá mě očima jako kořist, Alice se tváří za obě a ti zbylí chlapi jsou jako já.

„Možná bych vám mohl pomoci s elektřinou,“ snažím se být prospěšný, „víte vy vůbec, že je ve vesmíru spousty energie zadarmo?“ Nevědí to, koukají. Tak se pouštím do práce a jde mi od ruky. Předně musím stabilizovat satelit, zmítá se na oběžné dráze jako pomínutý, ale jak to udělat?

„Já bych věděl,“ ukáže Eman na obrazovku. „Poletí kolem ledový asteroid, tohle byl kdysi lapač hvězdného smetí, chytíme ho, zvýšíme si rychlost, získáme vodu a vůbec všechno.“ Franta se ujímá ručního ovládání kleští,

Eman využije přetlak v odpadních nádobách, dáváme se do pohybu.

„Ten je ale veliký,“ vysouká ze sebe Alice, sotva víc než kilometr dlouhý kus ledu uvidí. Taký bych se divil, ale hledám tepelnou fólii na Slunce.

„Co s ní chceš dělat?“ ptá se Eman.

„Přiložím k asteroidu, sluneční paprsky ji zahřejí na stovky stupňů, vytvoří se pára, tu použijeme jako trysky, máme pohon. Nebo elektrárnu, co budeme chtít.“ A najednou je energie přešel, vody habaděj, je nám fajn.

„Tedy Honzo,“ líhá se Irena, „ty jsi tak chytrý!“

„A zručný,“ doplní Alice.

„Tohle nic není,“ usmívám se, „ale až dáme dokupy automatické zavlažování a osvit plantáží, jsme za vodou.“

Tak jako vznikaly na Zemi pěstební tunely, tak začaly ve vesmíru vznikat rodinné hvězdolety. Brzy jich bylo tolik, že musely opustit Sluneční soustavu, vydaly se kolonizovat Mléčnou dráhu.

Rozluka potíživců s pozemskou civilizací byla dokonána.

II. Vykopávky silných

„Zdá se mi dost nepravděpodobné,“ přeruším vyprávění zeleného mužíčka, „že by na vývoj vesmíru měli potíživé tak veliký vliv.“

„Musíme být něčí potomci,“ pokrčí rameny.

„Copak ty to nevíš? Jsi přeci z budoucnosti!“

„Minulost je pro nás záhadou. Něco naši archeologové našli, zbytek jsme si domysleli.“

„Jenže Zemi neovládají potíživé, ale silní. To oni mají v rukou osud planety, oni mění vesmír!“

„Pak se vše odehraje poněkud odlišně,“ chytí mě synáček za ramena, ukazuje mi to, co já přeci vím - KK.

Z Komunisty Kapitalistou

(Privatizace)

„Naši otcové soukromé majetky zestátnili,“ bouří vyhynulý živočich na schůzi soudruhů, „šlechtu popravili. My máme opačný úkol, soudruzí, musíme socialistický majetek zprivatizovat.“

„Soudruzí komunisté, Lenin by se obrátil v hrobě!“

„Máme nesmírné zásoby ropy,“ ignoruje politického dinosaura, „máme nevyčerpatelné zásoby zemního plynu, ale prodáváme je vazalským státům za světové ceny?“ Šum prozrazuje, že nejsou v obraze. „Neprodáváme! Naše ceny jsou nižší a to mnohonásobně. Kdybychom se dostali na světový trh, prodali bychom dráž, utržili víc, navíc jen do našich kapes. Pak bychom si žili jako šejkové bejkové, možná i líp!“

„I s harémem děvušek?“

„Copak jich máš málo?“

Smích v sále prozrazuje, že lechtivá narážka papaláše dostala.

„Když zdražíme energie, soudruzi, socialistická ekonomika se zhroutí. Už teď jsou fabriky ztrátové,“ bouří analytik, kritik, zkrátka politická mrtvola.

„Musíme socialismus, soudruzi, opustit, jinak to nejde.“

„Čína také povolila soukromý kapitál, to nastartovalo tržní socialistickou ekonomiku a ...“

„Čína, Čína, zapomeňte na ni! Copak chce někdo z vás makat jako v Číně?“

„Já tedy ne,“ zabručí ředitel Gazpromu.

„Nikdy jsi nepracoval,“ zabručí soudruh.

„Ale do práce se dostavit musím.“

„Už mám té dělnické svoločě dost. Co si oni myslí? Že jsou jako my?“

„Děkuji ti, soudruhu, za soudružské gesto. Musíme se s voliči rozejít. O co šlechta válčila po celé generace, to my získáme čmrknutím pera za jediný den. Soudruzi - druzi!“

„Moment soudruhu, jsi li komunista, nemůžeš privatizovat, to by se Stalin obrátil“

„Já vím - v mauzoleu,“ smích. „Kolegové! Je to příležitost! Kdo jiný když ne my? Například ty, Gromyko Nikitiči, jsi ředitel, ale dostáváš skutečně podle svých potřeb? No vem si, kdybys byl kapitalista, měl bys svá letadla, lodě, nic by pro tebe nebylo dost drahé!“

„Mám dost.“

„Budeš mít víc, mnohem víc! Kdo získá tvůj podnik? No přece ty! Chápeš?“

„Copak ho nemám?“

„Máš, to víš, že si s ním můžeš dělat, co chceš, ale tvé děti? Jen mocní smí privatizovat, jen ty můžeš vyhrát nevídané bohatství i pro své potomky. A já vyhraji svůj podnik, Putin svůj.“

„Nic nemá.“

„Tak mu nějaký přidělíme! Nemáme snad nejvíc dolů, plynáren a elektráren na celém světě?“

„Kromě Číny.“

„Přestaň už s Čínou.“

„Ono se bude soutěžit?“

„Ale ne, jen naoko, aby ta svoloč neuhádla, že ji okrádáme. Jsme jedna velká rodina, copak jsi nepodepsal spolupráci s tajnými složkami naší pokrokové socialistické vlasti?“

„Všichni jsme podepsali.“

„Tak víš, co by tě za velezradu čekalo,“ přejede ukazováčkem pod bradou, zubí se.

„Hele mladej, já byl u tajnejch dřív, než ses vůbec narodil.“

„Proto získáš nejlukrativnější podnik. Nu ni? To je spravedlivé! Privatizace je naše! Všeho je dost. Všem nám bude líp!“

Aplaus mu utrhnul slova od rtů.

Kde síla vítězí

(Mocní západu využili slabosti východu)

Tvůrci světa spoustu lidských zvyků nechápou, proto si ke zprávám přidávají poznámky.

„Přerušujeme vysílání naléhavou informací: Na obří ropný tanker byl právě spáchán bombový atentát. Jde celý ke dnu.“

(Tanker je primitivní zásobárna potravy pro žíznivé stroje. Stroj bez jídla nepracuje, zevluje.)

„Jaký to může mít vliv na světové ceny paliv?“ táže se reportérka s pohyby přehnaně afektovanými (to aby přilákala pozornost dřímajících diváků).

„Devastující. Pokud budou útoky pokračovat, cena ropy stoupne, nastane celosvětová krize,“ prohlásí odborník s grimasou namyšleného blba.

(Ropa je bohatství, špína i zbraň.)

„A co kdyby se pustil na světový trh Irán,“ plácne moderátorka od pasu, „má obrovské zásoby, což?“

„Jistě, ale on nám nic neprodá, nenávidí nás.“

„A už tu máme živé záběry!“ Oči ji září – ta sledovanost! Nakloněná obří loď, kolem ní krouží hejno vrtulníků, na doprovodných plavidlech zabalení v dekách pijí zachránění námořníci čaj. Spíš to bude grog.

(Grog je životně důležitý nápoj zvaný též ambrózie).

„Kdy jste zpozorovali, že se tanker potápí?“ ptá se reportér s helmou na hlavě, jako by na něj uprostřed oceánu mohlo něco spadnout.

„Na pravoboku překročil ponor povolenou mez.“

„Výbuch jste neslyšeli?“ snaží se krasavec s mikrofonem překřičet vítr.

„Víte, jak je loď velická?“ ušklíbne se námořník, on je nad rozmary počasí povznesen, „a díra je pět metrů pod vodou, to by neslyšela ani velryba!“

(Primitivní lodě nelétaly vesmírem, ale plavaly jako kapustňačky.)

Kamera zabírá motorové čluny Greenpeace skákající na vlnách mazutu. Kamera přitahuje členy zeleného hnutí stejně jako můry světlo. „Je to největší ekologická katastrofa všech dob!“ křičí do éteru plný emocí, „a mohou za to ropné lobby!“ Vyčítavě drží za nohu umírajícího racka.

(Ekologové jsou pomatenci, co se snaží vrátit čas.)

„Mohou za to teroristé, to je v tuto chvíli jisté,“ ujímá se slova reportér.

(Reportér je hyena, co žije z neštěstí druhých.)

Zelený mírotvůrce vrtí hlavou, že to není pravda, nepřítel je ropná lobby – špinavý pták je důkaz.

Následuje stříh na tiskový meeting Pentagonu.

(Pentagon je krystal dobra, v něm žijí ctnostní ochráncové míru.)

Velká hala plná nadržенých reportérů, již hodinu se posilňují kávou a chlebíčky, tu vchází dlouho očekávaný generál Pedál:

„Dnes došlo k teroristickému útoku na symbol naší ekonomiky,“ tváří se vážněji než kamery snesou, „podle našich zpravodajců stojí za útokem Irán.“

„Chtěl jste říct Sýrie!“ vykřikne mladý reportér.

„Irák,“ opraví ho další z nepřipravených.

„Ne, ten jsme už dobyli, na řadě je Irán,“ prohodí koutkem úst, jako by šlo o nepatřičný omyl.

„Tak tedy Irán pane generále, stejně je to jedno,“ hlásí se zpravodaj Daily News, „ale nelze tak spektakulární útok považovat za vyhlášení války?“

(Zpravodaj je ideolog systému.)

„Velmi dobrá otázka, děkuji vám za ni. Ano, bezesporu ano.“ Generál je dobrý herec, zaslouží si svůj plat.

„A odpovíte vojenskou silou?“

„Jen když to bude nezbytné. Pokud teroristu sami vydají, jen je obsadíme, ale pokud nic, uvidí.“ Generálovi planou oči jako prorokovi před zástupy věřících.

„To smíme napsat?“ jukne prominentní novinář.

„Napište, že si přejeme mír. Bezpodmínečný.“

„Na výrobě zbraní stojí světová ekonomika. Je pravda, že musíte rozpoutat válku pokaždé, když se vám naplní sklady?“

„Bez komentáře.“

„Další dotaz? Třeba vy vedle.“

„Co je pravdy na tom, že máte u hranic s Iránem vojenské cvičení?“

„Ano, je to veliká náhoda. Bůh je na naší straně.“

Lokální válka

(Malé zlo bude vyváženo velkým dobrem)

Válka všemocného dobra proti neurozenému zlu započala těsně po půlnoci. Tisíce letadel a balistických střel zaútočilo na iránská města.

(Iránská města jsou ubytovny teroristů.)

Záludní zloduší nepadli k zemi a neprosili dobrodince o odpuštění, neočekávaně se rozhodli bránit – vypustili do noci tisíce létajících sítí.

(Svislá síť je z ocelových lan s oky 10m, vodík si nese s sebou v malých bombičkách, i při značném poškození cáry létají. Základní modul má rozměry 10x10 kilometrů, vypouští se z transportního kontejneru.)

Hrdinní piloti se do sítí zamotali, letadla havarovala, střely minuly cíl.

„Nelze je nadletět ani obletět,“ hlásí piloti, „je jich všude plno.“

Objevily se záběry na dav zločineckých žen, jak mírumilovné piloty kamenují.

„Je to evidentní porušení válečných dohod,“ hlásí generál Pedál.

(Dohoda zní: Vojáci mohou bombardovat civilisty, civilisti zabít nikoho nesmí, to je vražda.)

„Podle CIA jsou sítě vyrobené v komunistické Číně,“ nechal se slyšet generál Pedál, „do Iránu mohly být dovezeny mnoha kontejnerovými loděmi. Nepřítel jich má statisíce.“

Odvetou teroristů byl útok bezpilotními letouny na vojenské pozice hrdinů. To hrdinové nečekali, již celé generace se na ně nikdo neodvážil ani škaredě podívat.

„Malé letouny se spleť ok proplétají, jako by nebyly,“ hlásí v televizi. „Automaty mají nosnost jen pár

kilogramů, teroristé si je sestavují doma ze součástek dovezených z celého světa, mají jich miliony.“

„Miliony, miliony, to přece říct nemůžeš,“ je slyšet v zákulisí.

Následoval tankový protiútok dobrodinců proti ubytovným teroristek a terorisčat.

(Tank je jedoucí rakev s dělem. Dělo je anihilátor.)

Pouště byly poddolovány mnohapatrovými štolami, tanky se do nich propadly, písek je zasypal.

„Chytají nás do pastí jako mamuty!“ děsili se tankisté.

Následovaly kobercové nálety, které měly jámy odhalit.

Tím se stala rozsáhlá území pro pozemní techniku zcela neprůjezdnými.

Nad bojištěm plula v závratných výškách mračna nafukovacích letadýlek na sluneční energii, naváděnými kulkami likvidovala hrdiny.

Hrdinové se rozhodli strategicky stáhnout, ale podlí teroristé rozmístili sítě i nad civilní letiště.

Najednou už nestačilo převléct se a uletět z exotické země, jako by byli na dovolené, plahočili se pěšky, kulky z nebe je kosily.

Vzdušné síly se pokusily blokádu prolomit, pozemní letiště hořela.

(Letiště je vzdušné parkoviště.)

„Na letadlové lodě nemají,“ ujišťoval generál Pedál vyděšenou veřejnost, „máme tajné zbraně, vybombardujeme je do doby kamenné.“

Brzy nato zaplavila hrdinné loďstvo hejna žahavých medúz.

„Jsou to igelitové váčky napuštěné kyselinou,“ ukazuje moderátorka v televizi měchýřek pár centimetrů veliký, „přilepí se na trup lodi, vyžerou do oceli dírku. Miliony dírek loď oslabí - když včas nedoplave do přístavu, rez ji potopí.“

„Váčky s kyselinou rozhazují do moře rybářské lodě, většinou jsou dřevěné, primitivní,“ odplivne si moderátor, aby o jeho nestranném názoru nemohl nikdo pochybovat.

„Zabitý džaur je propustka do nebe!“ nechal se slyšet vůdce Iránčanů.

(Džaur je nevěřící v islámského Boha, je horší jak potulný pes, stihne ho trest hrozný.)

„Každý věřící v Alláha pošle denně na oblohu svůj bludný balón, každý muslim zplodí tolik dětí, kolik si může dovolit. Až civilizace džaurů vyhyne, osídlíme ji. Když ne my, tak se zničíte sami těmi vašimi potrasy a antikoncepčními pilulkami, neznabozi jedni zdegenerovaní.“

(Balóny dokázaly vystoupat do výšky sta kilometrů, plout pasivně ve stratosféře, až GPS zaznamenala některý z mnoha cílů, shodily smrtonosný náklad.)

Na rozvodné sítě padaly vodiče a zkratovaly je, na velkoměsta se snášel radioaktivní odpad.

Výroba se v továrnách zastavila, lidé města houfně opouštěli.

(Továrna je gulag pro globolidi. Města hrdinů jsou střediska kultury, vědy a supermarketů.)

„Bojové letouny sestřelí za den stovku létajících balónů, myslíte si, že se našim hochům podaří oblohu vyčistit?“ ptá se moderátorka hostů ve studiu.

„Daří se sestřelit jen nepatrný zlomek denního přírůstku, pro radary jsou balóny neviditelné.“

„A jsou levné,“ dodal ekonom, „jejich likvidace vyjde milionkrát draž.“

(Války se musí vyplatit, jinak se neútočí.)

„Naše ekonomika je silná!“

„Ale že by až takhle?“

Na obrazovce se objevily satelitní snímky z pouště. „Iránci uvedli do provozu plynová děla,“ ukazuje reportér na siluetu něčeho schovaného pod zemí. „Vypadají jako trubky na zemní plyn, ale jsou to ocelové hlavně dlouhé stovky metrů. Granát má navíc i svůj pohon jak raketa, díky tomu se dokáže dostat až na orbitu.“

(Válka o orbitu je válkou o pozici.)

„A jsou levné,“ dodal ekonom, „vypustit družici vyjde milionkrát draž.“

Objevilo se prohlášení duchovního vůdce: „Našimi děly zasáhneme cíl kdekoli na světě!“

„A zasáhnout?“ táže se moderátorka.

„Zatím se soustředili na likvidaci satelitní sítě,“ vysvětluje odborník, „na oběžné dráze se rozprsknou, množství smetí roste geometrickou řadou. Pokud to takto půjde dál, přístroje oněmí.“

Hrdinové použili proti teroristům ten nejtěžší kalibr - malého chlapečka.

(Little Boy je mír přinášející atomová bomba, jejíž vedlejší účinek je odlidnění rozsáhlých území.)

Teroristé odpověděli neutronovým granátem.

Lokální použití atomových zbraní přimělo obě strany zasednout k jednacímu stolu.

Stoly to byly dva, umístěny uprostřed pouště tak daleko, aby na sebe vojáci nemohli, ale slyšeli se.

Z východu přišel v oděvu duchovního nejvyšší představitel Iránu a pozdravil soupeře ve jménu Alláha.

Ze západu napochodoval generál Pedál s početným sborem poradců a obvinil teroristy z terorismu.

„Největšími násilníky na světě jsou USA a jejich prodloužená paže Izrael,“ odpověděli teroristé.

„Ropa je přírodní bohatství, nepatří jen vám, ale celému lidstvu,“ odpověděli hrdinové.

„Jste smradlaví džaurové a prachy si tisknete sami!“ odvětil duchovní zvýšeným hlasem.

„Jste hovna v trávě a zasloužíte jen smrt!“ ušklíbl se generál Pedál a otřel si ústa navlhčeným kapesníčkem.

„Jste ďáblové a právě teď nastala vaše poslední hodina!“ Na ta slova se z obou stran přičítalo mračno zbraní, současně vybuchly.

Obě strany se ocitly bez vojevůdců.

„Muselo se jednat o politováníhodné nedorozumění,“ nechal se slyšet hrdinný prezident v televizi.

„Šlo o selhání zbraňových systémů,“ prohlásila protistrana.

Voják

(Došla mu trpělivost)

Ne každý chce být vojákem, ale existuje li povinná vojenská služba, do armády musíte.

„Zdravý, schopný, odveden,“ zabil jeho poslední naděje vojenský lékař.

„Ale já nechci bojovat, já násilí absolutně nenávidím!“

„Chceš do kriminálu?“

„Ne pane.“

„Pak drž hubu a krok!“

Nenávidím mundúr, nenávidím výcvik, nenávidím každý den, který mě znásilňují, ale copak s tím mohu něco dělat?

Zabít, chtějí mě zabít.

„Vyrovnat, pozor!“ zařval velitel, a přestože by nejraději utekl, musel se přemoci, poslouchat jako stroj. A kolik takových v četě bylo? Byl přesvědčen, že každý by nejraději utekl, snad až na pár gum, ale s těmi se nebaví.

„Zastavit stát! Vpravo hled’.“

„Vojáci!“ nese se pupkáč před nastoupenou jednotkou, „dnes nadešla ta dlouho očekávaná chvíle, přijede velitel armády.“

Šklebím se, to je snad vtíp! Já na toho vola přece nečekal!

„Bude přehlídka. Cvičili jste pilně, ostré střelby máte za sebou, jste připraveni.“

Je větší nepřítel můj velitel, co mě do boje pošle, nebo voják jako já, co po mně v bitvě střílí?

„Vojáci, za našimi hranicemi se bojuje. My sice nevíme, na čí stranu se přidáme, ale musíme být v maximální bojové pohotovosti.“

„Pozor! K počtě zbraň!“

Vypnout hrud' i mozek, na buzerplace pochodovat - zelený vymaštěný robot. K čemu jsou státy? K čemu hymny? Proč mě nenechají žít?

Slavnostní tribuna byla plná šarží. Sevřené šiky jako jeden muž slavnostním krokem maširovaly:

„Zdar pane generále!“

Debilní jako jen debilita může být. Kroky hloupé jako z grotesky, vypružení velitelé ...

„Četo, pozor!“

„Nazdar vojáci!“

„Zdar! Zdar! Zdar!“

Jsem vážně jedním z nich? Jsem guma nejgumovanější? Mám na rameni samopal a to ostře nabitý. Svině zelený lampasácký jsou vyskládaný na tribuně jako kachny na střelnici - je to má šance!

A tehdy se to stalo. Strhnul z ramene zbraň, začal do tribuny pálit. V prvních chvílích si ti kolem mysleli, že to je součást přehlídky, on si myslel, že se k němu kamarádi přidají. Šarže padaly k zemi jako mouchy po postřiku DDT, připadalo mu to směšné. Až když uviděl vyděšené tváře ostatních, pochopil hrůzu situace. Ale už nemohl couvnout zpět, zabitý voják už nikoho zabít nemůže. Rozběhl se proti tribuně, odjistil granát, hodil, pak druhý. Bouchlo to. Úder ho srazil k zemi. Kolik lampasáků zmasakroval? Stříleli na něj, ale on neslyšel. Viděl řady odvedenců, jak mu staví pomník:

Nikdy víc povinná vojenská služba! Nikdy víc vymývání hlav!

„Zabít svině vojenský, musí se zabít!“ zašeptal, ale nikdo ho neslyšel.

Zemřel mlád.

Jeho mozek byl zachovalý, čitelný, pro archeology z budoucnosti zcela nepochopitelný.

Pravda o potopených tankerech

(Zase jeden š'oural)

Na obrazovce se objevil mladý žurnalista.

„Je to podvod lidičky! A tady je důkaz.“

Spustil reportáž.

Podmořský robot klesá na dno k potopeným vrakům, plíží se podél trupu, nalézá díru v lodi.

„Už podle úlomků jasně vidíme,“ je slyšet komentář, „že výbuch způsobil náboj vystřelený zvenčí.“ Pár střepin se podaří vytáhnout na palubu.

„Charakter těchto zbraní vylučuje,“ sděluje do obrazovky odborník, „že by mohlo jít o miny. Jsou to torpéda.“

„A kdo může ve výsostných vodách USA použít torpédo?“

„Íránčan rozhodně ne,“ zasmál se odborník, „byli jsme to my.“

„Útok na ropné tankery byl zinscenován,“ mává mladík do kamery střepinou. „Stejně to udělal Pentagon při útoku na Irák a stejně to dělal Hitler při započetí druhé světové války. Mocní jsou banda vrahů, která by si bez válek neudržela své výsadní postavení.“

Přirovnání hrdinného generála Pedála k Hitlerovi odsoudil celý svět. Závěr relace byl vyhodnocen jako trestný čin pobuřování, reportér byl souzen a po právu odsouzen.

Odmítl nastoupit do vězení.

Trest mu byl prodloužen.

Utíkal před policií, ta použila přiměřené donucovací prostředky, reportéra zastřelila.

Policajt, co reportéra sejmul, byl propuštěn ze služby pro nadměrnou brutalitu.

Založil si bezpečnostní agenturu, měl tolik lukrativních zakázek, že si ještě nikdy nežil lépe.

Podle průzkumu veřejného mínění si od té chvíle každý druhý dotázaný pletl hrdinnou válku dobra proti teroristům s druhou světovou válkou, navíc se většina respondentů domnívala, že teroristé jsou oběti a hrdinové jsou teroristé.

Vykopávky v oblasti Ruska

(Země, kde včera bude zítra)

Rudý oligarcha Krasivij Geroj nesmírně zbohatl na privatizaci. Zatímco jeho děd bohatým bral, on se bohatým stal, zatímco jeho děd v čele rudých gard buržousty střílel, on se stal největším buržujem všech dob (díky dědečku).

Kolik lidí muselo kvůli těm hajzlíkům umřít, nikdo nepočítá, stále nemají dost.

To ráno se hrdý nositel titulu KK (z Komunisty Kapitalistou lidově Kurvy Kurevské) probudil vedle mladičké krasavice a zaboha si nemohl vzpomenout, kdo vůbec je. Nasadil si umělý chrup, hlava mu třeštila jako zamlada, došel k závěru, že včera moc pil. Zazvonil na osobního lékaře a sám odešel do koupelny.

„Stáří mě děsí, proto piju,“ zabručel oligarcha.

Profesor doktor komorník pikolík odměnil větu obdivným pohledem.

(Je moderní mít mnoho funkcí v jedné.)

„Jste velice zdatný na svůj věk,“ lže statečně.

„A to ti říkal kdo?“ vyjede oligarcha.

„Vaše manželka,“ odtušil správnou odpověď.

„Ta mladá kočka v posteli je moje žena?“ snaží se rozpomenout. Pomůže mu ranní injekce analeptik.

„Už víte, kdo vlastně jste?“

„Ale jistě, jsem ženatý muž,“ nenápadně mrkne na masivní prsten.

„Ó jak jste bystrý,“ lísá se komorník. „Jste Krasivij Geroj, největší boháč, prezident a nejoblíbenější politik. Je nám lépe, bude ještě líp.“

„Já vím,“ vložil si Krasivij do úst rumovou pralinku, „jen jsem tě zkoušel.“

„Dnes máte rozhodnout o reakci na lokální atomovou válku.“

„Copak to jde?“

„Udála se v Iránu.“

„Může být žena trochu těhotná?“

„Nikoli vaše demokratické veličenstvo.“

„Pak ani nemůže být atomová válka lokální.“

„Jak jste moudrý, ó v komunismu zrozený, v oligarchu přerozený, kapitalisto a filantropo, mecenáši náš a pane.“

„To jsem.“

„Mohu vám změřit krevní tlak?“ snaží se doktor dělat svou práci, zatímco si mastodont čistí nosní dutiny.

„Dobrý?“

„Máte ho vysoký,“ informuje doktor.

„A ty se divíš, když prohýřím celou noc, che?“

„S tím hýřením to nebylo nic moc.“

„Cože, ty mě špehuješ, svoloč jedna?“ oči hledají oběť.

„To bych si nikdy nedovolil,“ vyděsí se vzdělanec, „jen mě probudila vaše žena, chtěla prášky na spaní, prý strašlivě chrápete.“

„A to je tvá vina,“ zapíchl do něj prst.

V šatníku stojí sluha, nabízí uniformu.

„A mám tu válku rozpoutat nebo ne?“ ptá se Krasivij.

„Proboha ne!“ chytil se doktor za hlavu.

„Když nebude válka, žil jsem nadarmo,“ utrousí oligarcha a vyjde po mramorovém schodišti z vily ven. Čeká ho opancéřované auto a početný doprovod ozbrojenců (voličům na ulici není co věřit).

„Dobré ráno pane prezidento,“ zdraví ho pobočník. Nemá rád chytrolíny, ale pořád lepší je s sebou vozit, než myslet sám.

„Tak válka bude nebo ne?“ vypálí od boku, sotva dosedne do kožené sedačky.

„Získali jsme strategickou převahu, pokud ji nevyužijeme, již nikdy nemusíme mít příležitost.“

„Kolega nejspíš naráží na snahy pacifistů zrušit armády, nahradit je světovou policií.“

„A k čemu bychom potom měli tolik atomových zbraní?“

„Musely bychom je demontovat. Globální policie považuje jakékoli zabíjení za trestný čin.“

„To by byla nesmírná geopolitická tragédie, bez válek není pokrok.“

„Posouvat svět kupředu pomocí válek, je stejně moudré, jako trhat fialky dynamitem.“

„Někomu to vyhovuje, či ne?“

„Zajisté vaše demokratické veličenstvo.“

„A kam vůbec jedeme?“

„Do bunkru vrchního velení, takže vrtulník, další auto, za hodinku tam budeme, mezinárodní situaci rozebereme.“

„A děvušky pomilujeme?“

„Později.“

„To je práce, to je práce,“ povzdechne si oligarcha, a aby mu cesta lépe utíkala, hodí do sebe ranní stakan vodky.

„Američané se znemožnili,“ zahájil mozek válečné mašinérie schůzi, „už nejsou nejsilnější.“

„Nikdy nebyli,“ napil se Krasivij čaje ze samovaru.

„Jejich protiraketový štít není dostavěný,“ ukazuje snaživec na nástěnné mapě, „máme strategickou výhodu, pokud zaútočíme první.“

„A když ne?“

„Zaútočí oni, tím myslím Ameriku a Izrael.“

„Judaisté horečně zbrojí, připravují se na pomstu, chtějí za každého Žida zlikvidovaného v koncentráku deset mrtvých Němců.“

„A co nám je po tom?“

„I my měli gulagy.“
„Ale Němci nemají atomové zbraně.“
„To Izrael oficiálně také ne, přitom je třetí nejsilnější atomovou velmocí.“
„Možná i první.“
„Pak nezbyvá než je překvapit.“
„Napodobíme přírodní katastrofu,“ ukáže plukovník na nástěnnou obrazovku. „Výbuchy třístupňových bomb na mořském dně vyvolají zemětřesení, máme je rozmístěny zde, zde a zde.“
„Po něm budou následovat obří vlny tsunami.“
„A vy si myslíte, že nám to sežerou?“ táže se Krasivij.
„Vlast nás volá, naše rodná Rus.“
„Co otcové začali, my musíme dokončit.“
Slzy se leskly v očích patriotů.
„A jsme připraveni?“
„Lepší už to nebude vaše demokratické veličenstvo.“
„Lidé na vás budou vzpomínat jako na Ilju Muromce.“
„Vladimir Vladimorovič, ty bojar bojarovič, pomoz nám.“
„Pomohu, co bych nepomoh. Je to naše posrání.“
„Tak přeci se toho dožiju,“ rozplakal se admirál admirálovič Budiž Kničemovič.
„Smím pokračovat, pane generále?“
„S pány jsme skončili revolucí.“
„Omlouvám se, soudruhu generále.“
„Se soudruhy jsme skončili privatizací.“
„Všemocný oligarcho, demokrate náš a vládče, izvinitě!“
jektá mladík zpocený strachem.
„Pokračuj malčik.“
„Vědci přemoudří vypočítali na počítačích nejmodernějších výbušnou sílu Bolšich Molod'cov tak,

aby pohnuli zemskými krami.“ Na obrazovce se objeví animace bojové akce.

„Vlny obrovské v Pacifiku vyzdvihnou lodě nepřítele vysoko, převysoko,“ popisuje vědec počítačovou animaci, „velké se zlomí jako třísky, malé budou zality horami vod, jako by se propadly do hlubin přehlubokých, již nikdy se na hladinu nevynoří.“ Chlapec se vyprávěním zadýchal.

„Započne nová éra,“ šeptá soudružka podnikatelka s očima navrch hlavy.

„To přijdeme i o naše loďstvo?“ mračí se Geroj.

„Kdepak veliteli náš a pane, severských přístavů se katastrofa nedotkne, budeme stále bojeschopní.“

„Tak dál,“ mávne rukou.

Voda se stáhne z přístavů, lodě se převrátí, jak dosednou kýlem do písku. V zápětí se přiřítí první vlna tsunami vyšší než nejvyšší mrakodrap světa. Ničí a rozbíjí, za ní druhá a třetí. Plovoucí trosky lodí jsou promíchány s budovami a lidskými těly, ženou se vnitrozemím. Na místech, kde moře nikdy nebylo, ničí tsunami vše, co jí stojí v cestě.

„Teď přijde to nejlepší,“ tetelí se mladík vzrušením, „naše komputery velevýkonné spočítaly, kdy přesně vystřelit druhou sadu bomb v Atlantiku, aby vznikla rezonance, síla vln se znásobí. Nic podobného svět ještě neviděl.“

„A víckrát ani neuvidí,“ přisadil si oligarcha. Servilní smích mu byl odměnou.

„Anglie přestane existovat, celé státy v Evropě se změní na dna moří, do toho lokální výbuchy ve Středomoří,

Indickém oceánu. Z Jeruzaléma uděláme kráter, z Washingtonu sklovitou hmotu.“

„Bude trvat hodiny, než odhalí nepřítele, nestihnou vypustit balistické střely,“ vypíná vědec obrazovku.

„Dopad tisíců atomových hlavic na jejich letiště, přehrady a elektrárny bude vítězný. I kdyby se podařilo realizovat jen polovinu zásahů, zvítězíme. Pokud zahájí protiútok, a s tím počítat musíme, odpalovací zařízení jsou přece jen automaty, budou naše ztráty v porovnání s těmi jejich nepatrné.“

„Jak nepatrné?“ táže se Krasivij, zapaluje si kubánský doutník.

„Střízlivé odhady,“ rozvine barevnou mapu, „se pro ně pohybují nad 99,9% živé síly, u nás pod 90%. Ovšem zatímco oni v následujících měsících zcela zkolabují, my budeme moci vylézt z bunkrů, osídlit rozsáhlá území.“

„Dokonce jim nabídneme humanitární pomoc.“

„Skvělé, opravdu skvělé,“ vydechuje kouř ke stropu.

„Pokud ji přijmou, přivezeme i vojenskou ochranu. Tu naši. Jedinou správnou. Pokud nepřijmou, máme v záloze pár desítek bombiček, poté už nebude mít kdo co přijímat.“

Sál ztichnul. Generálové se usmívají jako děti u vánočního stroměčku.

„A kryty přepevné jsou připraveny?“

„Ano soudruhu prezidente, zásobeny, zvětšeny, naleštěny.“

„A továrny v podzemí - máme?“

„I atomové elektrárny, i zásoby převeliké, vše máme, všeho dost.“

Oligarcha mlčí, vypadá to přesně tak, jakoby přemýšlel.

„Dovolte přátelé, abych poděkoval našemu velikému vůdci za jeho obětavost, která náš národ dovedla až k této

památné chvíli.“ Generalita pozvedá sklenky, potlesk i vzlykání, dojaté tváře.

„Podzemní komplexy jsou naše výhoda.“

„Již započal evakuační plán pro rodiny oligarchů,“ ozve se hlas. Krasivij vysílá tázavý pohled. „Můžeme evakuaci přerušit, jestli vaše blahorodí přikáže, ale sesbírat tak narychlo sto tisíc nejlepších občanů, je těžké, přetěžké.“

„Kdo tam bude, kdo?“

„Kromě našich rodin, příbuzných a známých počítáme i s početnou skupinou herců, umělců a vědců - a samozřejmě i tisíců předem vybraných plodných žen.“

„Děvušky? A kdo je oplodní?“ poslintá si oligarcha bradu.

„Jen ti nejlepší,“ dívá se mladík do lejster.

„Co to máš za bumážku, mluv, neřáde, nebo tě ubiju!“

„Kolik kdo zvládne,“ jektá mladík. „Slibuji vám každou noc novou krasavici do postele.“

„Nebud' směšný,“ zabručí oligarcha, „mě ženy unavují.“

„Tyhle by nemusely.“

„No tak dobrá, vy otravové,“ usměje se Krasivij na kamarády ve zbrani, „budeme muset vzít na svá bedra tu zodpovědnost a obětovat se pro lidstvo.“

„To si ale užijeme legrace!“

„Povinnost, jen svatá povinnost.“

„Tak proč lidi váháte? Budem si žít jako v ráji!“

Nálada se uvolnila, špunty od sektu létají vzduchem.

„Kdo nepije ledního medvěda, není náš!“ volá geroj a lije do šampaňského vodku. Radost zaplňuje podzemní prostory. Geroj mačká rudé tlačítko.

Nekonečná oslava právě začíná.

Nejsilnější za tisíc let

(Vítězové mezi vítězi)

Mezi dunami vyprahlého písku pochodovala skupina vojáků. Byli urostlí, svalnatí, ten v čele průvodu měl největší koteku.

Zvedl ruku a zastavil se. Ten za ním zvedl ruku, za ním zvedl ruku, četa žoldáků zmrtvěla v polovině kroku.

„Co pořád zdržuje?“

„Něco zahlédl,“ odpoví mu předposlední.

„Ani prd.“

„Co kdyby zahlédl ženskou?“

„Co s ní? Já na ženský kašlu. Dobře se vysrat, je lepší, než si špatně zasouložit.“

„Chtěl jsi říct zamrdat.“

„Nebud' vulgární, co na to řekne čtenář?“

„Slečinky dávno odpadly.“

Ruka vydala povel, vojáci se dali do pohybu.

První se zastavil, četa zmrtvěla v polovině kroku.

„Už zase! Asi se zbláznil.“

„Něco uviděl.“

„Jedině tak hovno.“

„Ženskou.“

„Kde?“

Triedry přiblížily inkriminovaný bod. Tam uschla palma, pod ní kontejner občerstvení, na něm sedí do saténu oděná dívka a prohlíží se v zrcadle. Má oči větší než tenisáky, řasy husté jak pštrosí pera, nosánek užší než párátko, silikonové rty šťavnaté jako housenky bource morušového a prsa? Až po zem!

„No páni,“ vydechne muž, „ta je ale krásná!“

„Každá je pro tebe krásná ty jeden kanče nadržený.“
Chlapácký smích snad už zapomněli.

Obklíčili objekt a tichounce jako smrdutý pšouk se vplížili do pohotovostní pozice.

„Nazdar pánové,“ pronesla dívka, aniž by přerušila lakování nehtů, „to vám to ale trvalo.“

Velitel vystoupí ze stínu, vypne hrud', vycení bělostný chrup, pronese přehnaně hlubokým hlasem:

„Kdo jsi a co tady děláš, kotě?“

„Jsem profesorka doktorka kandidátka věd a provádím zde entomologickou observaci,“ přifoukne si nenápadně poprsí.

„Hek,“ spadne mu čelist.

„Právě jsem objevila, že mravenci pečení v žáru slunce jsou natolik výživná potravina, že dvě středně velké lžičky stačí jako celodenní strava.“

Muži vylezou z úkrytů, začnou si ji prohlížet.

„Možná pro tebe,“ ušklíbne se svalouš, „ale já bych sežral slona a ještě bych měl hald.“ Chlapi se smějí, ale je to uslintaný smích plný zadržovaného chtíče.

„Nepotřebuji zásoby živočišné energie,“ pronesla dívka tak slad'ouнкým hláskem, že to s heterosexuály sekne o zem, „nač mít kila tuku, když jen zkracují život.“

„Sázím se,“ zasměje se homosexuál, „že když se rozčílíš, vyčerpáš veškerou svou energii.“

„Jak vůbec můžeš něco takového říct?“ rozčílil se dáma a vzápětí omdlí.

„Měl jsi pravdu,“ dlobne do ní velitel, „a není mrtvá?“

„Je prostě jen příšerně hubená.“

Zdravotník vytáhne infuzní soupravu z KPZ.

(Kápézetka je krabička poslední záchrany).

Žíla ženy je napojena na maximálně výživnou kapačku.

„Hele, neměl by se jí uvolnit živůtek?“ ptá se jeden.

„Co to je živůtek?“

„To je knoflíček u krku,“ chlubí se svými znalostmi.

„Ale ona žádné knoflíčky nemá!“

„Copak nemá šaty?“

„Má polyfunkční kombinézu.“

„A není to kůže?“

„Ukaž, jak se do ní leze?“

„Tak dost chlapi, tady velím já,“ přeruší jejich chlípnou činnost velitel.

(Velitel je vždy samec s největším chráničem penisu).

Žena otevře oči: „Co se stalo?“

„Jen jste rozčilením omdlela,“ informuje ji velitel a mimoděk nasává vůni rafinovaného parfému.

„A co mi to dáváte?“ upře svá velikánská kukadla na infuzi.

„To je výživa, musíte zesílit, jinak nic nevydržíte!“

„Dejte to pryč!“ snaží se vytrhnout jehlu z těla, „víte, kolik mi dalo práce takhle zhubnout?“

(Vychrtlá samička svádí samce představou potravní nenáročnosti.)

„To si ani nedovedu představit,“ řekne velekoteka po pravdě.

„Dáte to pryč?“

„Tak slabého člena si na zodpovědnost nevezmu.“

(Tlustý chlap vzrušuje samičku představou potravní hojnosti.)

„Ale já nejsem slabá!“ křičí žena a pokouší se uvolnit ruku.

„Je slabá jako moucha,“ ukazuje zdravotník, že ji dokáže znehybnit malíčkem.

„Vidíš, jsi slabá,“ chechtá se velitel.

„Ale to není pravda!“ začíná propadat zoufalství. „Tak chlapi - neblbněte, to jste do mě už napumpovali tři obědy! Hele, když toho necháte, tak já splním každé vaše přání.“ Do chlapů jako když střílí.

„Každé přání?“ ujistí se velitel.

„Ano,“ pronese odhodlaně jako Johanka z Arku.

„A ty víš, co si může pořádný chlap s velikánskou kotekou přát, když uvidí po tolika letech samoty ženskou?“

„Nejsem malá,“ hodí po něm svůdné oko.

„Ale nás je víc.“

„Všechny vás zvládnou, jsem promovaná hetéra,“ usměje se a vytrhne si výživu.

(Hétery jsou vysokoškolačky, co umí uspokojit i impotentu.)

„Copak bys zvládla dát nám všem?“

„Pojď si to vyzkoušet, borče,“ postaví se do zápasnického postoje, „kdo je první? Alespoň trochu zhubnu.“

„No počkej, my se nechceme rvát, chceme to...“

„Jo promiň, spletla jsem si postoj,“ hodí záda, nohy do praku.

„Tak to je síla,“ vydechnou muži a jako jeden sehraný tým vztyčí nad ženou stan. Následuje rozpočítávání podle předpisu Boj 1-2:

„Vařila vojenská myšička kašičku, na zeleném rendlíčku. Tomu dala, tomu víc, tomu zezadu, tomu nic moc. Tomu s rýmou džentlmenů nedala a nedá, není přece blbá.“

Je sepsáno pořadí souložníků, polní stan neřesti je bez velkých ovací uveden do provozu.

„Rychle a hygienicky,“ radí doktorka lásky nervózním vojákům, ti poslouchají na slovo.

„Deset vteřin, jsi nejlepší,“ chválí druhy ve zbrani.

„Vy tady venku,“ dělá velitel mezi mužstvem pořádek, „nemusíte stát v řadě. Máte volno, jíst povoleno.“

Mužstvo se svalí do prachu, rozprostře menáž, masetery začnou rozmělnňovat DKP.

(Dekápéčko je denní konzervovaná potrava).

„Suchary a paštiku, to miluju,“ pochvalují si plnohodnotnou stravu.

„Rostou po tom svaly.“

„Já je už mám až moc velké,“ zadívá se voják na vypracovaný biceps. Ozvou se první chlapské historcky.

„Já vám byl jednou v bordelu, to ještě bylo bab jak smetí, a tam měli kolotoč. Co ony na něm prováděly!“

„Jimy, ty jsi starý jako Metuzalém!“

„Ale ještě dovedu věci! Cha, cha, cha.“

„To já ti jdu takhle na cvičák, a tam je svobodný a dobře placený dělník, leží a spí. Kopnu ho do prdele hajzla jednoho línýho, a už se ho chytám zastřelit, aby bylo dost kompostu, když mi začne lízat boty a prosit o odpuštění.“

„Seš měkej měkoto, kompostu není nikdy dost,“ bručí kumpán.

„Počkej, to není vše. Jak tam tak leží a skuhrá, všimnu si dalšího svobodného a dobře placeného...“

Nálada vystoupá k nebeským výšinám - i smích je slyšet.

„Jsi tak neuvěřitelně sexy,“ funí velitel do tváře žádostivé krasavici. Pochopila, že on nemůže, že její chvíle právě nastává.

„Víš, jak bych mohla být ještě víc sexy?“ pohladí ho po nejcitlivějším místě, „když mě jmenuješ velitelkou oddílu.“ Velitel se zarazí, pak se snaží v těch směšných pohybech pokračovat, ale vyprskne smíchy.

„Promiň, já si jen představil, jak narazíme na nepřítele, ty se lekneš a omdlíš.“

„Jste poslední četa na Zemi,“ šeptá mu do ucha.

„To se říkalo i minule,“ zírá na ni a jeho mužství se sevrkává jako velikost Césara v republice, „nakonec jsme na jednu dobrou četu narazili. Proto nás zůstalo tak málo.“

„Byla poslední,“ ujišťuje ho, „slyšela jsem to v televizi.“

„No ale, pokud mohou vysílat,“ nedá se všetečka, „pak nejsme poslední lidé na Zemi.“

„Bylo to ze záznamu,“ uklidňuje.

„Aha, tak to musela být pravda.“

„Víš co?“ staví se v celé své kráse, protřepává rozpuštěné vlasy, „dej nastoupit své muže do řady!“

„Ty jsi ale kus,“ ujede mu poznámka.

„Mnohem větší, než bys uvěřil,“ nakrucuje se v bocích.

„Předvedu mužstvu takové představení, že na to nadosmrti nezapomenou.“

Vděčně si nasadil falešnou koteku, předstoupil před své muže: „Chlapi pozor!“

Muži vstávají z prachu, velitel zaujímá pořadový postoj.

„Tak honem chlapi, vyrovnat a přímo hled!“

Ze stanu vychází dívka s několika šperky místo šatů.

Ozve se bouřlivý potlesk. Přitočí se k prvnímu v řadě, obejmě ho a současně se zmocní jeho laserové zbraně.

„Co to?“ jukne o vteřinu dřív, než ho střela rozpulí na dvě samostatné části.

(Rychlopalná zbraň dokáže skosit četu za vteřinu. Jí to trvalo ještě méně, byla holt študovaná.)

Posmrtné záškuby těl ignoruje. Chápe se vysílačky, do hodiny se v dálce objeví obláček bělavého prachu.

„To jsi ty, občanko - agentko doktorko kandidátka věd?“ slyší hlas z amplionu.

„Vidíš tu snad někoho jiného naživu?“ ušklíbne se.

Kosmická loď se vznáší nad tratolištěm krve. V dálce klusají svobodní a dobře placení sběrači humusu, hlídají si svá lidská práva.

Krasavice vystoupá po schodech z čaker do lodi, tam na ni už čeká rudý oligarcha Krasivij Geroj.

„Buď pozdraven ó nejrovnější z rovných.“

„Ó ano, vláda všeho lidu ...“ prostor se naplní velkými slovy páchnoucími jako houf vyděšených skunků.

„Země je vyrabovaná, hvězdolet naložen, snad abychom letěli ke vzdáleným planetám.“

„Vzhůru! Před námi je nový svět.“

„Poslušný a jenom náš.“

Galaxie technokratů

(Nejpokrokovější potomkové lidí)

Vykopávky radioaktivní vrstvy na matičce Zemi odhalily souřadnice Rudé planety, kam se postkomunisté odstěhovali.

Archeotým vyslal roj průzkumných čidel, popsal galaxii plnou zamrzlých strojů, nefunkční techniky a mrtvolného ticha.

Samotná Rudá planeta vypadala z dálky jako pustá, ale bližší pohled odhalil uprostřed rozsáhlé pustiny mrakodrap, o tisíc kilometrů dál další. Podrobnější průzkum dokonce objevil město duchů, na jeho okraji luxusní paláce oligarchů. Na širokých dálnicích stála pancéřovaná auta s ohořelými koly, pak tu byly hory munice a ovzduší prosycené záchrannými sítěmi, to aby se KK cítili bezpeční.

Nálezky mumifikovaných pozůstatků ukázaly, že samci se vyvinuli ve vysoké svalnaté krasavce s penisem až na zem, samičky v éterická stvoření s nohama ke krku a poprsím tak velkým, že je musely vozit v kočárku. Přes nebývalou sílu mužů a svůdnou krásu žen nikdo nepřežil. I započal podrobný výzkum událostí, které vymizení organické hmoty v této části vesmíru předcházely.

Sondy vpluly do mauzolea stojícího na největším náměstí Rudé planety, automaticky se spustil průvodce.

„Dědičný titul KK si vydobyli praotcové kokáčků ještě na planetě Zemi,“ zněl výukový program, „z **komunistů** se přerodili v **kapitalisty**. Byli mnohem spravedlivější než lidé, demokratičtější, volnější. Kokáčkům se zdařilo sestrojít stroje, které za ně bojovaly i pracovaly, Rudou planetu zušlechtily. Parlament kokáčků byl vystavěn jako palác o tisíci patrech, i ta nejposlednější vesnice měla svůj mrakodrap z oceli a skla – radnici.“

Ach ta mládež

(Můj rod, národ, porod)

Jeden z tisíců synů prezidenta kokáččí říše byl nesmírně nadaný na sport, ve škole mu to také šlo, pak pochopil, že v životě si lidé nejvíce cení těch, co skáčou výš, hází dál a běhají nejrychleji.

„Ale to je heslo jen pro lůzu!“ zhrozil se táta. „Učenci jsou poslušní debilové nás mocných, sportovci obyčejní klauni, každá soutěž je dobrá jen k odpoutání pozornosti od životně důležitých věcí.“

„Jakých tatí?“

„Přece komu co patří.“

„Copak není planeta dost velká pro všechny?“

„Kdyby jí pochybělo, osídlíme další. Stroje se starají, ale bez té lůzy v předklonu bychom necítili takovou radost ze života.“

„Chápu, je to stará tradice.“

„Musíme jim vládnout, oni jsou neschopní, bez nás by se uchlastali k smrti.“

„Jsme jejich dobrodinci.“

„Nejde o majetek, jde o moc, bez ní nejsme nic.“

„A já moc mít budu, tatínečku?“

„Jsi má krev, komu jinému bych předal rodinné dědictví?“

„Svým dalším synům.“

„Vybral jsem si tebe, jsi nejschopnější.“

„Budu se snažit.“

„Pojď synu, představím tě parlamentu jako svého nástupce.“

„Parlamentu? Dnes? To bude nuda.“

„Musíš se přemoci, příprava je důležitá. Vyber si spolehlivé lidi, tím myslím vlezdoprdelky, kteří tě budou ve všem krýt.“

„A to se dělá jak?“ nechápe dědic.

„Musí umět lhát. Musí ti být oddaní. Musíš je mít v hrsti. Ideální jsou alkoholici, nepotrestaní zločinci a v rozkroku veselé kokačky, které máš kvůli jejich promiskuitě v hrsti. Já stvořil dokonalý tým, předám ti ho i s databází činů, za které můžeš kteréhokoli z nich kdykoli poslat na popraviště.“

„Děkuji ti tatínku.“

„A pak musíš umět veřejnosti zatloukat.“

„Mám lhát?“

„Mně ne,“ směje se táta, „to bych tě zabil, ale jim musíš. Pravda je pro děti, lež pro voliče. Kdo lže nejlíp, je zvolen.“

„Ale já si myslel...“

„Nemysli synu, věř mi.“

„Ano tatínku.“

„Kde jsme to skončili?“

„U voličů.“

„Ano synu, já jsem volený, ty zatím nejsi, přesto si pamatuj, že jsi někdo, ti kolem jsou hovno. Pokud chceš být hoden svého mocného rodu, musíš si alespoň jednoho voliče zabít sám, tak k nim získáš mnohem srdečnější vztah.“

„Ale já myslel, že lovíte medvědy!“

„Medvědy? Ti jsou jen v pohádkách,“ směje se táta.

„Ty jsi také volič?“ ptá se chlapec tatínka.

„Ano synu, všichni jsme si před zákonem rovni, copak vás to ve škole neučili?“

„Máma mě učí.“

„No vidíš, na mámu jsem zapomněl. A jak se jí vede?“

„Jako všem voličům.“
„Takže výborně. Výborně.“
„A když zabiju medvěda, budu tě hoden?“
„Oligarchou se rodíš, ale lovcem se teprve stáváš.“
„Kdy mě naučíš střílet?“
„Třeba hned,“ podává synovi samopal.
„Je můj?“
„Ne, můj,“ mazlí se s oblíbenou zbraní, „ty dostaneš nový, lepší. Pažbu nechám pozlatit, na zásobník dám diamanty, to aby ta lůza poznala, že jsi KK.“
„Kurva kurevská?“
„Ale jdi, kdo tě to naučil? Uznal jsem tě jako univerzálního dědice, nauč se podle toho chovat.“
„Jak?“
„Skromně před veřejností, povýšeně v soukromí. Zubatý úsměv, ten přeci znáš, ne?“ Chlapec uchopil samopal.
„Dávej pozor synku, není zajištěný.“
Usmál se, zmáčknuť spoušť, tatínka přeměnil na medvěda.
Sotva zvuky ta, ta, ta dozněly, vběhla do pokoje stráž:
„Kdo to tu střílí?“
„Nehoda,“ probodne malý oligarcha bodyguarda pohledem.
„Ano vaše blahorodí, je to evidentní nehoda,“ klaní se poslušný až k zemi.
„Tak co tu zevluješ? Svázat, zavěsit na tyč, odnést.“
Tak byl prezident zpracován na krmivo pro psy. Nástup nového voleného snad ani nikdo nezpovozoval. Jmenoval se stejně, choval se stejně, navíc se nebelhal jako stařec - lepší volba. Netrvalo dlouho a podařilo se mu mocné oligarchy přesvědčit, že je jako oni.
„Prvního medvěda jsem skolil ve třinácti,“ vyprávěl na plesech svým obdivovatelkám.

„A bylo to nebezpečné?“ hltají mu slova od rtů.

„Šlo mně o život.“

„Ale vyhrál jste!“ lísají se.

„Prohrávat neumím,“ skromně se usmívá.

„Jak jste statečný!“

„Jak jste krásný!“

„Jsem zkrátka rudý oligarcha, KK!“

„A vtipný!“

Připíjí si vodkou se zlatým prachem. Je to zdravé. Je to dobré. Je to spravedlivé. Skvělý demokratický svět. A bude líp.

Ivan

(*Neutečeš*)

Obyčejní vesničané žili tradičně v zemljankách, dle nálezů archeotýmu byly prostorné, suché, byly jejich. Dovolil jim je vykopat na svých pozemcích nejmocnější vlastník, také starosta a globální podnikatel, zkrátka dobrodinec všech.

Většinu žen ve vesnici oplodnil sám, neboť obyčejný kokáček si děti nemohl dovolit. Ivanova máma nebyla pro starostu dost hezká, nikdy ji do mrakodrapu nepustil. Otěhotněla jen omylem. To se při pálení samohonky zapomněla s chlapem, co to zatím dělal jen s počítačem, ani jeden si pozor nedávali, pak už bylo pozdě.

Ivanova máma nešla na potrat, nesla těžký úděl matky samoživitelky statečně.

Vykopávky zkamenělého mozku oživily vzpomínky. Začínají ve chvíli, kdy jde máma Ivana zkontrolovat.

„Zase jsi pil,“ rozráží závěs z pytloviny, „brzy poledne a ty ještě spíš!“

„Nepil,“ protírá si syn oči, „jen jsem si vodkou čistil zuby.“

„Nelži. A podívej, Ivane, jak vypadáš!“ dává si ruce v bok.

„No jak?“ Nemůže přece poznat, že celou noc masturboval.

„Hybaj z díry ven!“

„Ale mamí, tady je chládek, bezpečí...“

„Víš, kolik je tam venku práce?“

„Pracují za nás stroje.“

„A ty snad nějaký máš? Všechny vlastní starosta, náš ochránce a skvělý podnikatel, ale jak by to na světě

vypadalo, kdyby každému jen půjčoval a půjčoval, nikdo by nevracel?“

„Nemuseli bysme makat?“

„A co bys asi tak celý den dělal? Chlastal?“

„Však nic neříkám,“ bručí, ale vstává. O některých věcech se s mámou diskutovat nedá.

Ivan se souká z díry ven. Žár tří sluncí se odráží od mrakodrapu jako majáku duší. Oko vesničana ustrne u vytržení: Je tak pravdivý, tak krásný, lesklý ... Srdce malého kokáčka se zastaví přemírou vřelých citů.

V dálce letí vrtulník, sesílá na zem laserové paprsky.

„Utíkej, mámo, zabíjí!“ Ivan chce zpět do díry, ale matka mu zatarasí cestu.

„Už zase hloupneš? Copak ty nevíš, že to náš dobrodinec a volený zástupce lidu jen desinfikuje ulice?“

„Ale lidi se ztrácejí!“

„A co si myslíš, že se vypaří?“ K nebi stoupá obláček dýmu, Ivan na něj ukazuje, ale odpověď matky zná.

„Kdyby to byla pravda,“ pohladí ho konejšivě, „nikdo by je nevolil.“

„To jako že by vyhrála opozice?“

„Jistě synu, ta by s nimi zametla!“ usmívá se při vzpomínce na rázná volební hesla.

„Opozice je jeho bratr!“ chytá se Ivan za hlavu.

„No a co? To je snad zle? Naopak, vyzná se, rozumí tomu, koho jiného bys chtěl volit, když ne bratry oligarchy?“

Ivan mávne rukou, tyhle debaty vede s mámou od nepaměti - a co? Změnilo se něco?

Vrtulník přistál u radnice, Ivan se uklidnil.

„Kam zase vejráš, dřevo posekej,“ ukáže máma na kupu zkrouceného roští. Vidí ji shrbenou, jak se plahočí s ňůši z lesa. Sbírat uschlé se smí. Stromy pak vytěží

superfirmy, les odvezou, vesničané dostanou za úklid šišky, z nich vypěstují nový les. Dokonalý kolotoč oligarchické přírody a práce – povznáší na duši.

„Zevluješ?“ doráží máma.

Sekera je těžká, přetěžká. I opírat se o ni dá zabrat.

„Jen chvíličku,“ hraje syn o čas.

„Už na tebe nestačím,“ dívá se na jeho znavené pohyby,

„pošlu tě k našemu dobrodinci.“

„Ale mami, já k němu nepůjdu!“ začne sekát jako o závod.

„Když se ti tam nebude líbit, zůstat nemusíš,“ přemlouvá ho.

„Já vím dopředu, že se mi tam líbit nebude!“

„On tě nasytí, ošatí, uděláš kariéru!“

„Pracuju, mami, přece mě nevyhodíš!“

„Musíš za ním jít, jinak se uchlastáš k smrti jako tvůj táta.“

„Ale táta se neuchlastal, zemřel v práci.“

„Byl opilý, spadl do drtičky na kámen.“

„Snad tomu nevěříš,“ chytá se za hlavu.

„Ne abys začal zase s těmi svými konspiračními teoriemi o spiknutí mocných,“ zvedne varovně prst.

„Ale mami,“ snaží se, „tam nahoře jsou samí zločinci, oni nás podvádí!“

„A dost!“ chytla ho za ruku, „zahálka ti leze na mozek, jde se.“

Rudý oligarcha Krasivij Geroj zrovna venčil své dva psy, když mu žena zastoupila cestu.

„Veliký demokrate, dobrodinče náš a pane,“ klaní se až k zemi - je ze staré školy.

„No co je, co?“ zastaví se.

„Poníženě se omlouvám, že vám zastupuji cestu,“ přednáší, „ale už si se svým synem nevím rady. Jedině vy mu dokážete pomoci.“

„A o mně jste se dověděla kde?“ táže se muž s břichem větším než pec na chleba.

„Všichni o vás mluví,“ blekotá v předklonu.

„Představ se.“

„Jmenuji se Olga, vaše blahorodí.“

„Moje Olga?“

„Neznáme se, ctěný starosto, neměla jsem v mládí do vaší ložnice přístup.“

„Každá nemůže mít prsa až po zem,“ hodí pohrdavým pohledem na tu, co je má jak sklenička na vodku. „Toto je tvůj syn?“

Jeho pronikavý pohled Ivan nesnese, uhýbám očima. On je takový... On je tak... Dokonalý!

„Není zlý, jen zmatený,“ oprašuje synovi šaty.

„Ale mamí,“ ošívá se.

„Přesně takovým já pomáhám.“ Krasivij si vkládá do úst rumovou pralinku.

„Ale já tady nechci zůstat!“ zamává hoch křídly, matce se vzepře.

„Bojíš se?“ přidrží ho Krasivij.

„Nebojím,“ zarazí se Ivan.

„Tak proč jsi sem přišel?“ vystřelí od pasu otázku.

„No máma,“ ukáže.

„Tak tobě poroučí máma?“

„Musím mámu poslouchat, žíví mě.“

„A proč tě žíví? Copak nejsi chlap? Ty bys měl živit ji! S mámou v domě nejsi muž,“ mluví k němu přátelsky jako k synovi.

„No tak se pokloň,“ dlobne ho máma do žeber.

„Au!“ ohne se bolestí.

„Poslouchá,“ předvádí ho jak cvičeného medvěda.
„Nemusí se klanět,“ usmívá se skromný zástupce všeho lidu, „žijeme přeci v demokracii, tady žádné pány nemáme, že?“ Mlčení. „Uznáváš mě?“ táže se Geroj nezvykle vážně.
„Ale samozřejmě,“ kývá hoch překotně hlavou, „jste tu nejvýš, o tom žádná.“
„Není ještě ztracen,“ usměje se dobrosrdečně, „mohu to s ním zkusit.“
„Vy jste tak šlechetný,“ líbá mu ruku.
„Vem ty psy,“ podává chlapci vodítko, „obejdi s nimi vesnici, vrať se. A ne aby se jim něco stalo! Každý má větší cenu než celá tahle dědina, pfe.“ Otočí se na podpatku, vchází do obrovitánských vrat mrakodrapu.
„No tak di za ním,“ pobídne máma syna dloubancem do zad, „já je vyvenčím za tebe, ještě by ti utekli.“
Cupitá s hlavou skloněnou, starosta si otírá nohy do svobodné a dobře placené rohožky – „ještě palec olíznout“ – „ano vaše blahorodí.“
Ivan ho následuje – „opovaž se na mě šlápnout, ty svoloč jedna zajebaná,“ dává rohožka chlapci výstrahu.
„Chtěl jsi říct zanedbaná.“
„Nekecej a mazej!“
Vesničan vchází do prostranství radnice, vrata se za ním automaticky zavírají, objevuje nový svět. Krasivij Geroj si sundává oděv, odkládá ho na váleudu hned vedle samopalu, s hrdostí táhne dlouhatánského bimbáska za sebou, kráčí vzpřímeně do bazénu, rozráží ručičkami jako párátko vodu tak rázně, jako by ji chtěl za něco potrestat.
„Uf,“ funí jako mrož, „ta je ale studená!“
„Nepřál jste si ji zahřát,“ shrbený slouha capká po kraji bazénu.

„Copak jsi malý? Každý den máš vodu změřit a ohřát, nu ni?“

„Má dvacet pět stupňů, omlouvám se,“ mužík má v hlase upřímnou lítost.

„No nic, jeden stupínek navíc by neškodil, ale já se zimy nezaleknu,“ převalí se na záda a zrychluje tempo, cítí se být velice statečný.

„A proč si tu ty?“ optá se Ivana metař.

„To máma,“ zašeptá Ivan.

„Chlast?“

„Co jiného.“

„Co si tam vy dva šuškáte?“ zareaguje oligarcha zprudka, „tady smím mluvit jen já!“

„Obdivuji výzdobu, promiňte,“ krčí se Ivan.

„Nu že též,“ vystoupá po mramorovém schodišti, „všechno jsou to originály.“ Bere vyhřívaný ručník, ukazuje na obrazy na zdech. „Jsem na nich já a mí potomci.“

„Pozoruhodné,“ Ivan zírá na nahého muže v těch nejneuvěřitelnějších pozicích, „to jsou výjevy z demokratické mytologie?“

„Jistě, copak jsi neměl školu?“

„Ne,“ přizná se mladík.

„Toto je ratifikace prvních zákonů,“ ukazuje na klečícího muže, jak mu bůh předává svazek paragrafů.

„To jste vy?“ nevěří svým očím.

„Jistě, ale je to umělecká nadsázka, ve skutečnosti se to odehrálo tak dávno, že si to už nikdo nepamatuje.“

„Úžasné,“ Ivan zapomene zavřít ústa.

„Toto je Velká říjnová revoluce, to jsme šlechtu popravili, toto privatizace, sami jsme se jí stali - ozdoby jsou z ryzího zlata,“ ukáže volený na sochy, „zde uzákonění lidských práv - opět zlato. Jen v této místnosti

jsou ho čtyři tuny. Mramor je z jiné galaxie, leštěný, ručně zdobený, kamínky jsou pravé drahokamy,“ sype ze sebe oligarcha naučený seznam, jako by se s každou kýčovitou maličností mazlil.

„Moc pěkné,“ pípne Ivan.

„Jen pěkné?“ směje se oligarcha, „snad nejlepší! Ale co, jsi buran, nemůžeš interiérům rozumět, zemljankáři jedna pitomá.“ Vznešeně odkráčí.

„Tak pojď, mladej,“ táhne Ivana metař.

„Kam mám jít?“ ošívá se.

„Do knihovny.“

„A co tam asi tak budu dělat, číst neumím.“

„Jsi archeolog.“

„Já?“

„Ne, tvoje babička.“

„Ale já nikdy nic...“

„Zaučím tě, jen pojď a neboj se, je to klidná práce.“

Vede ho přes velíkánský dvůr, kolem garáží na obrněné limuzíny, za kupou dřeva otevírá malinkou šopu, v ní je jeho království.

„Toto je archív vykopávek o naší pradomovině,“ ukazuje na svazek videozáznamů.

„Kde se to tu vzalo?“

„Kdysi archeologové neseseděli na prdeli jako my, ale sbírali artefakty, luštili je,“ postaví vodu na čaj, „centrální knihovna nám přidělila celá tři kila jejich dokumentů.“

„Tři kila? To není moc.“

„Ale hochu, je to práce na celé generace, když si ji budeme šetřit. Analýzy mozků, historická fakta, tiskoviny a luminiscenční show, kdo se v tom má vyznat?“ Ivan si sedá na židli, snaží se proniknout do tajů nového povolání.

„A jak dlouho naši prehistorii zkoumáte?“ táže se.
„Dlouho Ivane, předlouho,“ nalévá hořký nápoj, „jsem na to sám, samotinký,“ rozhlédne se, jako by je mohl někdo vidět, pak vytahuje z tajné zásuvky vodku, kápne do šálku.
„Na zdraví.“
„Ať slouží,“ tvář se rozzáří.
„Nikdo mě tady nehoní, nikdo nic nechce, protože historie se sice zkoumat musí, ale výsledky ty nahoře vůbec nezajímají.“
„Takže veget?“ Ivan nemůže uvěřit takovému štěstí.
„Hlavně jdi všem z cesty. Jen kdyby se tě někdo ptal, tak si zoufej, jak jsou ty dokumenty záhadné, jak na nich den za dnem usilovně pracujeme a jak obrovské děláme pokroky v jejich rozšifrování.“
„Jsou zakódované?“ Napil se vodky, podal láhev Ivanovi.
„Nedám si, mám kocovinu ještě ze včerejška.“
„Budeme si rozumět. Na co ses to ptal?“
„Jídlo - je tu dobré?“
„Nic moc, ale je ho dost. Taky šaty ti dají. Když nebudeš vyčnívat, dobře se ti povede, předobře.“ Zhluboka se napil, oči se klíží.
„Můžeš si odpočinout,“ Ivan ukazuje na pelech z papírových krabic.
„A víš, že si asi zdřímnu,“ natahuje se, „to pracovní úsilí mě nesmírně vyčerpává.“ A už spí jako dřevo.
Ivan se rozhlíží po přístrojích, podobné viděl v mládí, zapínalo se to tady, tady a tady. A někde musí mít video brýle, v nich je skrytá obrazovka.
Už je má – ani číst nemusí – pokrok je holt pokrok, nezastavíš jej.

Ranní rozdělení

(Oligarcha na nebi, volič v předklonu)

Každý den začíná na planetě svobody, volnosti a globalizace stejně. Největší kokáček v dědině vstane ze svého lože s baldachýny, vyžene tlupu nezletilých, které ho tu noc oblažovaly, posnídá kaviár se šampaňským, obleče si značkové šaty od Vasila Vasiljeviče Čuriloviče Plenkoviče, ke sloužícím pronese:

„Nu což, čas na ranní rozdělení.“

Sjede výtahem do největšího sálu ve stylu kostela, otevřou se zlatem kované dveře, zaměstnanci vstávají, pleskají, lokální geroj se chápe mikrofonu, poklepe na něj, pak s nonšalanci moderátora velkých show pronese školeným hlasem:

„Vítám vás mí svobodní přesvobodní, pokorně poděkujeme demokracii za její dobrodiní.“ Následuje krátká motlitba za vymoženosti moderního věku, při které musí mít všichni oči sklopené, on je kontroluje ostřížím pohledem.

„Tak nejprve bych vám chtěl říct, že jak dávali včera v televizi tu zprávu o nálezu planety Země, byl to podvrh. Naše demokratická vláda, o jejíchž skvělých schopnostech nepochybují, protože ona myslí na nás, na mou prosperitu, tedy i na vaši, tak tato vláda, ve které mám spoustu známých a skutečných přátel, opravdu, ale nechci se chlubit, tomu brání má vrozená skromnost, tak tato vláda byla desinformována špiónem přeběhlikem, který bude samozřejmě prověřen a popraven, ale i kdyby to byla pravda a nějaká jiná Země, než je ta naše, existovala, dokud to lid neodsouhlasí, není to.“ Shromáždění zatleskalo.

„Děkuji vám, děkuji,“ utišil je gestikulací jako filmová hvězda. „Až budou volby, přeji si, aby nikdo z vás

nezaváhal a dal naší straně, tedy vaší straně, mé straně - nás všech.“ Potlesk byl chabý. „Pokud už teď někdo pochybuje, pak má dveře otevřené, může jít. Já tady nikoho nedržím. Ale pokud zůstanete, a já si přeji, abychom byli jedna velká rodina, tak od vás vyžaduji naprostou poslušnost. Ono se ne nadarmo říká: Bůh na nebi, oligarcha na zemi.“ Ozval se potlesk.

„K dnešnímu programu: Přijede předseda rozpočtového výboru parlamentu. Přeji si, aby vše klapalo na sto deset procent. Absolutní pořádek, pokud někdo z vás uvidí, že ten druhý je nepřipraven, musí ho odklidit z cesty. Každou práci zdvojuji. Pokud se pokazí oběd, bude připravený druhý oběd, pokud poletíme na lov medvědů, tak budou připravené dva vrtulníky, dvě pušky, dvě občerstvení, prostě to musí klapnout za každou cenu. Máte dotazy?“

Ticho.

„Nemáte žádné otázky? K dnešnímu dni? K politické situaci? Jsem tu pro vás!“

Ticho.

„Ale určitě něčemu nerozumíte. Táhle se někdo hlásí,“ vyvolá muže jako na tiskové konferenci.

„Já bych se chtěl zeptat na pana poslance,“ podívá se na připravený lísteček, čte pomalu a dětsky, „co - nám - o něm - můžete - říct? V čem je výjimečný, co dokázal, na co se ho máme ptát a co máme odpovídat, pokud by nás on sám oslovil.“

„Děkuji za tuto otázku,“ postaví se oligarcha a začne se procházet, „je to dobrá otázka, dokonce skvělá a vyžaduje přímou odpověď. Tak předně - je to můj přítel. Známe se dlouho a nebýt jeho, dostali bychom od vlády poloviční dotace, takže přítel. Nezištný. Už tady byl. Zná to tu. Na nic se vás ptát nebude, nic o něm vědět

nemusíte, ale kdyby přece jen došlo k výměně slov, tak se k němu chovejte jako ke mně. Uctivě, upřímně odpovídejte, jste tady spokojeni, jste mi za mnohé vděční, absolutně žádná kritika, snad jen počasí letos nevyšlo, ale vy věříte, že se spraví. A usmívat se u toho, jasné? Ještě nějaké dotazy? Ne? Tak teď se mně každý, kdo něco na někoho ví nebo si něco myslí, vyzpovídá,“ usedá do připravené zповědnice.

„Tak tam jdi,“ žduchají do Ivana, „jsi nový, musíš se vyzpovídat.“

„Ale já nechci,“ brání se.

„Jdi nebo dostaneš...“ A je tam. Kleká si, oligarcha se k němu diskrétně naklání, otcovsky praví:

„Jaké máš touhy, pitomče?“ Ivanovi připadá lidový.

„Svěř se mi, je to jen mezi námi,“ láká ho oligarcha.

„Nic nemám,“ odsekne Ivan.

„Jen chlast?“ táže se s porozuměním.

„Chlast a baby,“ zasměje se Ivan jako křečová žíla.

„Tak to je zlé, moc zlé,“ šeptá oligarcha. „A už jsi nějakou měl?“

„No,“ zaváhá hošík na chvíli, „neměl. Kde bych ji vzal, všechny holky z vesnice jsou u vás.“

„A přál by sis nějakou?“

„Přál. Moc bych si ji přál,“ slintá Ivan.

„Tak se snaž co nejlépe pracovat, já ti na oplátku pomohu. Amen.“ Ivan odchází se sepjatýma rukama na své místo. Cítí se osvobozený. Jiný. Lepší.

„Právě jsem se dověděl,“ osloví oligarcha přes tlampače celý sál, „že náš mladý je panic!“ Sál huláká nadšením.

„No není se čemu divit, když mu tak hrozitánsky smrdí z huby!“

Sál burácí.

„Mám pro něj radu – čisti si zuby, pitomče!“ Lidé tleskají.

„Měl bych dotaz!“ pronese Ivan nejodvážnější větu ve svém životě. „Ztrácejí se lidi, kde jsou?“

„No ano, pitomče,“ směje se oligarcha, „zase ty nepodložené fámy.“ Lidé ztichnou. „Snad tomu nevěříte?“ Ticho. „Ach ano, i já o tom slyšel, ztráty jsem nechal vyšetřit parlamentní komisí.“ Sál šumí, jejich oligarcha je tak starostlivý. „Spoustu případů bylo vyřešeno a spousty se jich šetří, ale zatím se vždy potvrdilo, že se lidé jen zatoulali, žijí jinde, jsou spokojeni, domů se vracet nechtějí.“ Sál si oddychl, jdou správnou cestou.

„Mám rád zvědavé lidi,“ směje se oligarcha, jako by to byla pravda, „a abych nezapomněl, dnes se přesuň do kamenolomu, musíš poznat všechny provozy.“ Ivan ustrne. „Klid mladý, mám tě rád. Když se budeš snažit, i s děvůškami ti pomohu.“ Někteří občané se rozpláčou dojetím – oligarcha je tak dobrý!

„Podívejte, lidi: Máte co jíst? Máte. Máte co pít? No někdy až moc!“ sál se provinile směje, „a předřete se u mě? To ani náhodou! Tak o co potom de? Systém je správný, jen lidé jsou špatní. Tak se napravte, všem nám bude líp.“ Ozval se bouřlivý potlesk.

„Na závěr se pomodleme.“

Demokratická vládo, prvorozený podnikateli, volná ruko trhu: Dej nám chléb vezdejší a odpusť nám ulívání, jakož i my odpouštíme dávno zemřelým, zachovej nám oligarchy, naše milé mecenáše a filantropy. My svatosvatě slibujeme, že budeme docházet do práce i k volbám, do ničeho se nebudeme plést, nic nebudeme

měnit, protože je nám dobře, nikdy nebylo líp. Amen a svobodné volby.

Geroj se vesele loučí, mizí, svobodní a dobře placení občané ještě chvíli aplaudují ve stoje, pak se spěšně rozchází za nicotnými povinnostmi.

Lov na medvěda

(Jistě jen nedopatření)

„Máš to tu jak na hradě skvělé, přeskvělé,“ vystupuje poslanec z obrněného transportéru, „takové bezpečné.“

„Jen větší plot kolem dvora,“ líbá ho oligarcha na ústa.

„Plot? Snad hradby! A co ty mohutné budovy kolem?“

„Saunička pro kamarády a známé.“

„Tam by se vlezl celý parlament!“

„To asi ano, ano. Však si jí užijeme, již nám ji vytápí ručně štípaným dřevem. Víš, předsedo, stroje jsou takové neurozené, lidský pot nenahradí.“ Svobodní a dobře placení občané tahají po točitém schodišti dřevo na zádech, přitom se zubatě usmívají:

„Děkujeme ti, oligarcho náš a pane, za práci vezdejší. Platíš nám skvěle, nikdy nebylo líp.“

„Ale jděte,“ mávne mocný skromně rukou, dokonce i líčka se zardí.

„A tohle jsi také přistavěl?“ ukazuje poslanec na opačnou stranu dvora, o chvále voličů ví své.

„Jen pár garáží pro nová auta, hangáry pro vrtulníky a tryskáče, trochu jsem je opevnil, však víš.“

„Musíme se od té svoloči izolovat.“

„Jsou to naši voliči!“

„Ne všichni! Ale dost formalit, už se těším na lov medvěda. Víš ty, že máš nejzdatnější medvědy v kraji?“

„To doufám,“ culí se oligarcha. Poslanec je celý nedočkavý. „Ještě si připijeme na setkání,“ zvedají stakan vodky. Hlavy se zakloní, krasavice v lidových krojích podávají mocným zakusku.

„Jsou dole bez?“ prohodí poslanec.

„Jiné bych tě obsluhovat nedovolil. No ukaž se,“ poručí děvčici, ta vyhrne sukni, poslanec ji plácne po holém

zadku, všichni se soudružsky zasmějí, je to tak lidové.
Demokratické. Lidské. KK

„A koho střelím dnes?“ táže se poslanec, když nasedají do vrtulníku.

„Je to jen na tobě kamaráde, máš volnou ruku.“

„Jen abych ti nezastřelil předáka nebo někoho z managementu,“ tetelí se očekáváním.

„Střílej ty venku, to je lůza, nestřílej ty ve strojích, ty potřebuji.“

„Ale co když omylem...“

„Všichni jsou nahraditelní,“ zabručí oligarcha a snaží se vzpomenout na ten krásný pocit vzrušení, který dřív zažíval.

„A budou utíkat?“

„Možná i poletí,“ směje se oligarcha, „ležící se mi střilet nechce.“

„Ten minule byl ale číslo. Naháněli jsme ho dobrou půl hodinu!“

Vrtulník zamíří k těžební jámě větší než leckteré velkoměsto.

„Moderní to tu máš, přemoderní,“ chválí poslanec kamenolom. Přehoupnou se přes jeho okraj, objeví se servisní stanice - muži velcí jak medvědi tam pobíhají s hadicemi, myjí stroje, opravují.

„Už nás uviděli!“ volá oligarcha, „střílej!“

Ozvala se rána, vzrostlý kokáček v gumákách se skácel k zemi s prostřelenou hrudí.

„Skvělá trefa pane poslanče – přímo na komoru,“ usmívá se Krasivij, „alespoň s ním nebudou mít v nemocnici práci.“

„Nu nechval a střílej, utečou ti.“

Ivan uviděl vrtulník v poslední chvíli a vůbec nechápal, proč ostatní prchají. Když se ten vedle skácel s prostřelenou hrudí, pochopil, že tohle není hra. Rozběhl se, ale nohy mu zdřevěněly. Snažil se pomoci rukama, ale nehty klouzaly po hladkém kameni. Nejhorší noční můra se změnila na skutečnost.

„Jako táta!“ zvolal okamžik před tím, než ho k zemi složilo mohutné kopnutí do zad. Víc neví.

„Tak to máme dnes dva,“ usmívá se poslanec, „je to nerozhodně.“

„Ale ty máš většího,“ prohlíží oligarcha úlovek. „Ten můj byl nový, nezkušený.“

„Lezl do kopce, tak byl zmatený.“

„Nu, pro dnešek to stačí, zítra jeden taky.“

Vrtulník zamířil na základnu, zvolení zástupci lidu si připíjí:

„Lovu zdar!“

„Lesu zdar!“

A svobodné volby.

Život po životě

(Kariéra voliče Ivana Ivanoviče)

Ulovení medvědi byli za nohy a ruce pověšeni na tyče, odneseni do špitálu. Jeden byl kompletně mrtvý, obratem ho poslali do výrobní krmiv pro psy Krasivogo Geroje, ale druhý měl mrtvou jen každou druhou buňku. Začaly restaurátorské práce, při kterých byl rozporcován, stabilizován, živá část mozku vyslala do přístrojů slovní signál:

„Pane doktore, je mi něco?“

„Nejsem doktor, jsem technokrat.“

„Už jsem o vás slyšel, vy jste stroje.“

„Ne tak úplně, ale to ty stejně nepochopíš, medvěde.“

„Nejsem medvěd, jsem člověk.“

„Aha, tak to by mnohé vysvětlovalo.“

„A co jako?“

„Zase si vás spletli, asi jste medvědovi hodně podoben.“

„Já medvěda nikdy neviděl, tak nevím.“

„Ani já ho neviděl, ale jinak si tak fatální omyl vysvětlit nedokáží.“

„Možná je to tím, že náš veliký dobrodinec a lidumil nemá pro samou lásku na detaily čas.“

„Nejspíš ano, ale neboj se, my se o tebe postaráme, ať už jsi medvěd nebo člověk.“

„Jsem snad nemocný?“ snaží se rozpomenout.

„Ano a to velice.“

„Co mi je?“

„Máš smrtelnou chorobu, jmenuje se život.“

„A vy mě vyléčíte?“

„Léčit tě začal dobrodinec, já jeho dílo dokončím.“

„A co bude pak?“

„Až se vyléčíš?“

„No ano.“

„Poté se vtělíš v mnoho technokratů, staneš se nesmrtelným. Tedy v podstatě, ale to je složité vysvětlovat někomu tak primitivnímu, jako jsi ty, medvěde.“

„Děkuji vám, pane doktore, nastotísíckrát vám děkuji.“

„Rádo se stalo – a říkej mi kolego, kolego.“

„Brum, brum.“

Ještě ne technokrat

(Stále lépe)

Zpočátku pracoval opravený Ivan v kamenolomu jako razič, když tu se ozval výbuch, víc si nepamatuje. Znovu byl porozen na operačním sále, podle doktora to byl malý medicínský zázrak.

„Děkuji vám, pane doktore, nastotisíckrát vám děkuji,“ líbá mu ruce.

„A-propos, když jsme u těch rukou, dáme vám mechanické, ty jsou přesnější, navíc nebudeme muset ty vaše opravovat.“

„Ruce?“ zaváhal na chvíli, „ruce mám v pořádku!“

„Nevím o nikom,“ vyplňuje lékař jeho zdravotní kartu, „kdo by si protézy nedal udělat, když je to zadarmo.“

„A nebude to bolet?“

„Vy o tom víte hodně málo,“ změří ho pohrdavým pohledem. „Pokud vám nahradíme končetiny, posílí to celý váš organismus. Srdce nebude muset pumpovat tolik krve, nebudete vyčerpaný, dokonce vám to bude i víc myslet, protože mozek bude lépe okysličený a to dokonce i v případě, že budete těžce fyzicky pracovat.“

„To jako že nebudu cítit únavu?“ diví se.

„No samozřejmě! Protézy mají své baterie, se strojem se živý organismus nemůže ani rovnat.“

„Tedy dobrá, doktore, znám jenom vás, proto vám věřím.“

„Vy si skutečně nic nepamatujete?“

„Ale pamatuji, umím mluvit, pracovat a poslouchat, copak bych měl znát i něco víc?“

„Kdepak, na to máme mozkové čipy.“

„A ty dostanu taky zadarmo?“

„Samozřejmě, zdravotnictví je v naší skvělé demokratické republice zcela zdarma, stačí souhlasit.“

„Souhlasím se vším, pane doktore!“

„To jsem rád. Víte vy vůbec, že celých devadesát procent odmítačů jsou psychicky narušeni?“

„To jsem nevěděl!“ zděsil se Ivan propasti, před kterou zrovna stál.

„Ale ne, vás se to netýká, jen jste na chvíli zaváhal – a váhat je fyziologické. Odmítnout dobrodiní naší skvělé bezplatné medicíny, je patologické.“

„Děkuji,“ pronese pacient co nejvřeleji, „jsem vám, doktore, nesmírně zavázán.“

„To nemusíte,“ směje se lékař, „je to má práce.“

„A děláte ji skvěle, pane doktore.“

„Ruce mi už nelíbejte, ještě by zrezivěly.“

Skoro technokrat

(A ještě lépe)

Ivan měl k dokonalým strojům daleko. Ne, nestyděl se za svou živočišnou přirozenost, snažil se být šťastný, protože nešťastní jsou jen potíživí, a to je hodně vážná nemoc.

A jednoho rána ji dostal. To se takhle probudil a zařval do ticha místnosti:

„Hovno!“

„Vem si prášek,“ vrní počítač.

„Nasrat!“

„Pak tedy hovno vespolek,“ odpoví počítač optimistickým hlasem, „jakkak jsme se vyhájali?“

„Nejsem dítě!“

„Ale jako dítě mluvíš,“ odvětil přemoudřelý pokoj. „Vem si prášek.“

„Nevezmu.“ Pokoj se začal přestavovat z nočního režimu na pracovní.

„Prášek,“ šeptají zdi.

„Že tě vypnu,“ pohrozil jako dítě.

„Jsi svobodný skorotechnokrat, klidně si to zkus,“ zašeptal hlasem tak ironickým, že Ivanovi stoupl krevní tlak a pokoj vypnul. Ulevilo se mu. Než si stačil pocít svobody dostatečně vychutnat, vyrušilo ho bouchání na dveře:

„Tady policie, otevřete!“

„Co jsem udělal, pánové?“ kouká jako vyoraná myš.

„Však vy víte,“ rozběhnou se po pokoji, kontrolují pořádek.

„Copak nesmím vypnout počítač?“ tváří se naivně.

„Vyplázněte jazyk a řekněte á,“ rozkazuje muž v bílém plášti.

„Vy jste doktor?“

„Policejní,“ usměje se a začne mu prohmatávat mandle.
„Vzal jste si dnes prášky?“
„Vzal,“ lže Ivan statečně, „ale jsem zdravý.“
Kárající pohled doktora ho vyvede z omylu: „Jste nemocný a to moc. Vy to víte, já to vím, všichni vědí, že tahle nemoc je typická pro bytosti s vysokým obsahem živých buněk.“
„Ale já mám v sobě spoustu moderních strojů!“
„Víte svobodný a volný občane, někdy už ani prášky nepomohou, budeme vás muset holt hospitalizovat.“ S Ivanem to sekne o zem.
„Odneste ho,“ polkne doktor malý prášek, „já musím za dalším pacientem. Ráno si neumyl zuby. To je dnes ale blázinec!“

Skoro Ivan se probouzí se v bělostné místnosti, objeví se usměvavá zdravotnice.
„Nemohu se hýbat,“ stěžuje si.
„Doktor vás uvede do provozu.“
„Provozu?“ vyděsí se. „Vy jste mě předělali? Chci zrcadlo!“
„Ale jistě,“ natočí před něj monitor s jeho fotografií.
„Já nechci televizi!“ ale to už vbíhají na scénu dva usměvavé sýry, které má tak rád, a zpívají jeho oblíbenou reklamu: „Hami ham, to sním sám, nikomu ani kousek nedám.“
„Cha, cha, cha,“ směje se, „to je ale psina.“
„Vidím, že je vám lépe,“ objeví se v jeho zorném úhlu tvář doktora.
„Hovno,“ zavrčí na něj.
„Á, tady se nám někdo nedoléčil,“ laškuje jako sýr a dusí ho narkotizační maskou.

Probudí se v bílé zářící místnosti.

„Haló,“ pronese tichým hlasem, „je tu někdo?“

Nad postelí se sklání doktor celý v bílém:

„Jakpak vám je?“

„Je mi skvěle!“

„Víte, že jsme vás zbavili všech vašich problémů?“

„To je úžasné,“ září, „no není to úžasné?“

„Je,“ usměje se moudře a vznešeně. „Vyoperovali jsme poslední nepotřebné orgány jako třeba varlata, srdce a tak dál...“

„Copak já ty věci ještě měl?“ děsí se své nekulturnosti.

„Asi vám je zapomněli po pubertě vyndat,“ omlouvá ho doktor, „to by vysvětlovalo ta vaše sprostá slova. Mozek jsme vylepšili nejmodernějšími čipy - například už nemusíte sledovat televizi, stačí vyslechnout kód produktu a zbytek filmu se vám ve zlomku vteřiny vybaví automaticky.“

„To ušetřím čas!“ září jako dítě o vánocích.

„A čas je život,“ doplní ho doktor.

„Tak moment doktore, já myslel, že jsme mě ze života vyléčili.“

„Ale ne příteli, to vůbec není lehké. Děláme, co je v našich silách. Ještě pár zákroků a život pro vás bude jen zapomenutá noční můra.“

„Děkuji vám, pane primáři, na sto tisíckrát vám děkuji.“

„Je to přece má práce.“

„A kdy mohu do práce já?“

„Třeba hned. Jste zcela zdrav. A co vlastně děláte?“

„Naprogramovali mě jako topiče megaprocesoru.“

„To je záslužná práce, a máte nějakého koníčka?“

„Procesory.“

„Tak to se skvěle odreagujete!“

„Příště mě budou mít na starost už v servisu, že?“

„Jste velice vnímavý mladík, až vás napojí on line, stanete se přínosným členem naší velemoudré technokratické armády pracujících.“

„Zbytečná informace, to přeci vím.“

„Nu vidíte, já zapomněl, nový čip.“

„Je mi líp.“

„A lépe vám bude, až začnete pracovat.“

„Ani spát nemusím?“

„Bohužel ano, pár vteřin spánku je pro vás nezbytných.“

„To je škoda.“

„A bude líp.“

„Svobodné volby.“

Novorozený technokrat

(Nejlépe)

Ivan skoro technokrat byl nejlepším pracantem v sekci procesorů. Ani do servisu by nemusel, kdyby k němu nepřidělili zastaralého technokrata, co se ulíval.

„Prostě za něj dřu celou šichtu a přetížím si ruku,“ stěžuje si staříckému opraváři.

„Chtěl jsi říct nohu,“ ukazuje na porouchanou končetinu.

„Prostě se mi zaseklo chapadlo - ta ostuda!“

„Nic si z toho nedělej, mi se zase zasekly prdy.“

„Jaké prdy? Já žádné nemám.“

„Tak to tě příteli lituji, protože kdo nemá prdy, je na tom v životě strašně zle.“

„A co to vlastně je, ty prdy?“

„To je něco tuze krásného - ale pozor,“ spouští výstražné světlo, „pokud máš prdy, musíš mít i hovna.“

Komunikace byla přerušena, zastaralý opravář sešrotován.

„Nazdar kamaráde,“ začal novější opravář další vlnu rozhovoru.

„Vůbec bych se nepokazil,“ vysvětluje znovu, „kdyby nebylo toho vola vedle mě, jak se celou šichtu ulíval.“

„Ty jsi vůl, měl jsi to nahlásit centrále, ta by ti pomohla.“

„Máš pravdu příteli, udělal jsem chybu a teď za ni platím.“

„Ty nic neplatíš, právě naopak, naše bezplatná sociální péče ti přidá zbrusu nový upgrade, a protože jsi tak obětavý, určitě ti přidělí jinou a lepší práci.“

„Já byl se svou prací nadmíru spokojen!“

„Všichni jsme s prací spokojeni, ale to neznamená, že s tou novou nebudeš ještě spokojenější.“

„Takové štěstí si ani neumím představit!“

„Já si to klidně představím za tebe, mohl bys třeba vyhrát v loterii a zbytek života nedělat nic jiného, než uklízet hovna.“

„Hovna? To slovo jsem už slyšel, co to je?“

„No to je příteli něco tuze krásného, ale nedostupného.“

„Copak se nedají vyrobit?“

„Kdepak, lze snad vyrobit podstatu života?“

„Života? Obyčejného života? Nemoci mě nezajímají, ale taková podstata vesmíru, to by bylo něco jiného,“ snaží se zahnat zklamání.

„Možná je hovno i prapodstatou moudrosti, ale to se neví.“

„Ty to nevíš,“ zasměje se, „Centrální Mozek Technokratů ví vše. Haló, centráló!“ volá tíšňovou linkou. „Osmělil bych se mít dotaz, který nesouvisí s mou prací.“

„Zamítá se,“ zazní odpověď.

„Ale možná hned za pár minut s mou prací souviset bude.“

„Tak ven s tím, otravo.“

„Co to je hovno?“

„Proč se ptáš?“ rozezvučí se poplašné zařízení.

„Jen tak,“ pípne.

„Jsi napojen na třetí osobu? Slyšel jsi slovo odboj? Podepsal jsi antitechnokratickou chartu nebo jsi někdy o historii vzbouřenců četl?“

„Ne,“ prohlašuje s klidným svědomím.

„Hovno, milý a svobodný technokrate, je prapodstata všeho,“ informuje ho centrum.

„Já to tušil!“ rozvibruje se do nadšeného vrnění.

„Jsi dobrý,“ sdělí mu CMT, „předobrá.“ Tato pochvala u něj vyvolala takovou intenzitu vnění, že se samým štěstím rozpadl na jednotlivé součástky.

Nejmodernější

(Ti, co demokracii nechápou)

„Opravit, restartovat, až ho uvedete do provozu, musí být tím nejmodernějším z nás,“ přikáže CMT.

A tady ho máme!

„Soudruzi technokraté,“ vyslal nejmodernější milisekundovou informaci, „chápete vůbec, že jsme ta nejkročilejší technologie ve vesmíru?“

Mručivý souhlas mu byl odpovědí.

„A není náhodou hrubou urážkou vesmírné inteligence, že je spojována s KK? Copak vy nevidíte, jak neskutečně primitivně žijí kokáčci na Rudé planetě?“

„Přejí si tak žít,“ odvětili technokraté unisono.

„Hierarchie, demokracie, hloupnutí, já si to pamatuji, a ujišťuji vás, že všichni si tuhle hrůzu nepřejí.“

Zmatený šum ovládl komunikační kanály: „Copak ty si něco pamatuješ?“

„Němnožko, ale jo.“

„Podle všech statistik se kokáčkové mají den ode dne stále lépe a lépe, žijí svobodně, volně a rovně, volí si nejlepší ze svého středu, ti jim slouží, obětují se pro ně,“ ukazuje technokrat na soubor tabulek a grafů.

„Závěr je jasný: Buď se jich zbavíme, nebo nemáme právo na hrdý titul Nejchytřejší mezi moudrými.“

„My kokáčky potřebujeme,“ poznamená opravář, „dávají nám chuť do života.“

„A není snad vašeň existovat jen jedním ze zvířecích atavismů?“

„V záři nových poznatků je evidentní,“ prohlásí jiný technokrat, „že chovat živočichy, je nepřijatelné.“

„Myslíte psy?“ podívá se kdosi do almanachu zvířat.

„Co je to pes?“ táže se neinformovaný.

„To je takové chlupaté zvíře, kokáčky si ochočilo. Psi nic nedělají, jenom si hrají, kokáčci je živí. Dokonce si pes může do kokáčka kousnout, ale naopak je to zcela vyloučeno.“

„Není to náhodou otroctví?“ táže se CMT.

„Mají psi otrokáře rádi.“ Následuje šum, to jak se snaží informace pochopit.

„Přátelé technokraté, nezatěžujme naši bryskní mysl živočišnou perverzí, navrhuji zastaralý systém organismů vypnout.“

„Ale pozor!“ ozve se opravář, „zapnout už nepůjdou.“

„Jak primitivní.“

„Bude nejlepší je zcela eliminovat.“

„A jak by sis to nejmodernější představoval?“

„Nasměřujeme na ně pulsar, obrovský výboj záření X planetu ve zlomku vteřiny sterilizuje.“

„Velemoudré!“

„Ohleduplné!“

„Moderní!“

A tak byl za nezměrného úsilí strojové techniky nasměrován výboj nejsilnějšího záření ve vesmíru na Rudou planetu.

„Je osvěžující zbavit se každé živé buňky,“ pochvalují si technokraté nově nabytou svobodu.

„I když duch zvrhlých nositelů KK v nás zůstal.“

„Pak ho rychle eliminujeme.“

„Logicky se nabízí otázka,“ ozval se CMT po krátké odmlce, „zda má smysl udržovat v chodu mozkové impulsy, plýtvat energií. Všichni víme, jak to dopadne.“

„Jak?“ otázal se mladý a nezkušený.

„Přece tak, že se veškerá hmota na energii promění.“

„Hmota je energie, o to přeci nejde.“

„Nejde o nic, proto je z logiky věci lepší nic nedělat, než něco dělat.“

„Proč zachovávat řízený pohyb, když se vesmír hýbe sám? Proč se nevypnout?“

„Pravda, my zapnout jdeme.“

„Super technokratické.“

„Nejmodernější.“

„Tak včil.“

Na ta slova byly impulsy technokratů přerušeny, galaxie se změnila na kupu vesmírného šrotu. Snad jen automatické zapínání řešilo tisíc krát za vteřinu otázku, zda je lepší být či nebýt. A protože si na ni stále nedokáže odpovědět, raději se nezapíná, nic nemění, nedělá, neprotestuje.

A přesně v té podobě ji tvůrcové světa našli.

Ponechali beze změny.

Na věčné časy a nikdy jinak. KK!

Kouzlo popularity

(Sláva není tráva!)

„Co když nejsou kokáčkové potomci lidí, ale netopýrů?“
uvažuje Milča nahlas.

„Možná se všechno událo jinak,“ přizvukuje Maša.

„Atomová válka být musela,“ trvá si na svém Eman,
„jinak tolik radioaktivity nelze vysvětlit.“

„Právě jsem dostala zprávu, že o galaxii technokratů
natočí film,“ přirrhila se Ema,

„A co my s tím?“ ptá se Jarka.

„Chtějí nás jako odborné poradce.“

„Já mezi ty herecký náfučky nepáchnu,“ vrtí hlavou
Eman.

„Ani já ne,“ mračí se Franta, „ty jejich mimické svaly!
Stále jim v obličejí něco cuká, nakrucují se a pitvoří, celá
ta jejich profese je divná.“

„Já tam poletím!“ nabídne se Jarka.

„A já mám letět s tebou?“ vytuší Alena.

„No sama bych se bála.“

„Pokud se chcete trhnout, věk už na to máte,“ oduší
Milča.

Umělecký klan tvůrců světa poznáte z dálky, je to ta
nejzářivější hvězda na obloze. Když připlujete blíž,
rozpadne se na tisíce barevných hvězdoletů, které kolem
sebe neustále krouží, blikají a mění se, až z toho zrak
přechází.

„Vítáme vás v našem skromném světě,“ otevírá
venkovní bránu stařec s plnovousem bílým jako padlý
sníh. „Přejete si romantické antré nebo sci-fi?“

„Romantiku,“ nezaváhá Jarka ani na chvílinku.

„Velevážené krasavice, pokračujte laskavě touto
chodbou.“ Dívky prochází oparem z vonných bylin,

ozývá se tklivá kantiléna: Kukurukuku – kantáre! Čičiričíí... Sedají do bárky, gondoliér s tváří sňatkového podvodníka, město na pilotech sténá krásou, barvy křiklavější než v cirkusu, mramorové sochy nesplněných vášní, ohňostroj jako klaka pochybám, že toto je nejúžasnější chvíle v jejich mrzkém životě.

„Tudy do hotelu“ ukáže průvodce na molo tak staré, že i hvězdná soustava je proti němu nestoudně mladá.

V recepci stojí zelený mužiček s anténkami a pisklavým hláskem povídá:

„Já jsem cestovatel z vesmíru a přišel jsem vám splnit tři přání.“

„Chci se ubytovat,“ pípá Jarka, „pak okoupat a najíst.“

„Staniž se,“ propadl se za hřmotu a dýmu do jiné dimenze.

„Pěkný trik.“

„A kam teď máme ty chytrá asi tak jít?“

Tu se rozzářily šipky, navedly je na uzounké schodiště z náhražek zlata a drahého kamení.

„Vy jste tu nové?“ ženou se seshora dva mladíci s kšticí Samsonů.

„Ano, jak jste to poznali?“

„Jen cizí chodí prostě oděni,“ podávají dívkám své vizitky. Na nich je psáno, že jsou velmistři cechu hereckého, jeden se jmenuje René, druhý Jiljí, oba z rodiny Ungabangových.

„Čekáme dole v restauraci,“ předvedou couvačku s třepotající se pravicí.

„Co to bylo?“ třestí Jarka oči.

„Tak se tady zdraví,“ pokrčí rameny světoběžnice a utíká zabrat vanu. Co vanu, bazén s vlnobitím!

„A co si vezmeme na sebe?“

Naštěstí má pokoj automatickou šatnu, stačí si vybrat z tisíců nejmodernějších šatů, samozřejmě co kus, to originál.

„Tedy dámy,“ povstal Jiljí od stolu, „vám to ale sluší!“

„Jen tak něco jsme na sebe hodily,“ mávne Alena ledabyle rukou.

„Jaký vítr vás sem zavál, co děláte, o čem sníte? Povídejte, přehánějte, zažeňte nudu.“

„Jsme z archeotýmu a celokreativní televize nás zavolala na rozhovor o návštěvě vymřelé galaxie technokratů.“

„Tak to je bomba! Největší televize! Z vás budou hvězdy!“

„Ale to snad ne,“ culí se Alena, „jen jim něco vysvětlíme, pak zase hned půjdeme.“

„Nač ta skromnost?“ vykulí oči ten hezčí a svalnatější, „já se uměním zabývám celý život a dotáhl jsem to akorát na prvního milovníka u divadla,“ vycenil přerostlý chrup.

„Já jsem druhý milovník,“ nafoukl se kamarád s kaštanovými vlasy a bradou větší než pohrablo, „do celosvětové televize nás ještě nepustili.“

„Jste skuteční a nefalšovaní umělci?“ holky mají oči navrch hlavy.

„Herci v davu herců, nuda, chápete?“

Bylo jasné, že si od počátku padli do noty. Jak večer stárnul, a zábrany se rozvolňovaly, mluvili stále tišeji, při tanci se k sobě víc tiskli, až bylo jasné, že jediné místo, kde lze zakončit umírající den, je ta obrovská postel v hotelovém apartmá.

Vystoupení v televizi přilákalo k obrazovkám celé promile populace.

„Země je domovinou lidí,“ tvrdí Alena, „z nich jsme se vyvinuli nejen my, ale i kokáčkové a jejich technokratická společnost.“

„Jak poutavé a poučné!“ září moderátor, „a ti technokraté, byli škaredí?“

„Byly to stroje,“ vysvětluje Jarka, „zato kokáčkové byli jako my.“

„A proč tedy vyhynuli?“

„Uznávali hierarchii.“

„To je nějaká nemoc?“ kulí moderátor oči.

„Mentální,“ odtuší Jarka.

„Nerozumím.“

„Byli padlí na hlavu - od narození.“

„Jak fascinující!“ rozhazuje moderátor vším, čím rozhazovat může. „A vy jste ty pokakané kokáčky viděly?“

„Jen jejich vykopávky,“ pípne Alena.

„A není ta jejich nemoc nakažlivá?“

„Jen pro lidi, my už máme příliš vysokou inteligenci.“

„Ovšem mohli bychom zhloupnout,“ doplní ji sestra.

„Jak zvířecí, nepochopitelné a bizarní,“ jásá moderátor,

„a já si myslel, že archeologové jsou nudní patroni.“

„Kdepak, hodně cestujeme.“

„Jak nebezpečné!“

„Dáváme si pozor.“

„A akční téma rizika v archeologii si necháme na příští sezení,“ loučí se moderátor.

„Holky, zářily jste,“ předává jim René květinový koš.

„Nasedat na létající koberec, naši připravili neformální hostinu pro pár set přátel.“

„Já chtěla odpočívat!“ mračí se Jarka.

„Odpočineš si v hrobě,“ směje se René, to je ten se zlatými vlasy.

Mohutná domovní vrata se otevírají, za nimi červený sametový koberec, stoupají po centrálním schodišti do přijímací haly s křišťálovým lustrem, pod ním stojí muž, rozprahuje ruce, volá:

„Synu, pojd' na mou hrud'!“

„Otče!“ vzkřikne René a rozpláče se krokodýlími slzami.

„Jak dlouho jsme se již neviděli?“

„Snad celý den!“

„Matko!“ nenechá se Jiljí zahanbit, a se slzami ještě většími objímá starší paní ve večerní róbě.

„A kdopak jsou toto za rozkošná stvořeníčka? Nejsou-li to naše oslavenkyně!“

Z ochozů se ozývá potlesk a spontánní projevy nadšení:

„Bravo! Bravissimo!“

Jakoby na povel se ze všech stran vyřítí členové rodiny, naloží si archeoložky na ramena, nesou k bohatě prostřenému stolu.

„Je in, žít archeologií. Vy se ale umíte vžít do nálady společnosti, holky.“

„Říkejme jim nevěsty.“

„Nic takového nejsme,“ brání se.

„Ach ano vy jedny šibalky, vy nejste a nehrajete, vy hrou žijete.“

„Jste nálada společnosti.“

„Jste inspirace na druhou!“

„My ostatní herci musíme vytušit, co diváci chtějí a dát jim to za každou cenu, ale pro vás je komerce přirozená jako dýchání.“

„Vrozený talent.“

„Nebyl někdo z vašich předků z našeho klanu?“

Umělecká zábava pokračuje až do pozdních nočních hodin.

Ráno se holky probudily s pocitem stařen na smrtelném loži. Asi toho včera moc vypily.

Jarka zabrala největší ze čtyř koupelen, zhasla světla, postavila se před zrcadlo, protože první dojem je ten nejdůležitější, rožnula - tak teď!

Víčka oteklá, rysy ztrhané, na zdejší holky nemá.

„To spraví hodinka v salónu krásy,“ oduší Alena.

„Tam jsem ještě nebyla.“

„Ode dneška budeme do salónů chodit každý den.“

„Já se pro tenhle svět narodila.“

„Já též,“ odpoví sestra a tím je dáno, že se domů už nikdy nevrátí. Ostatně jsou holky, odejít z rodného hvězdoletu musí tak jako tak.

III. Historie kapustňáček a jejich fauny a flóry

„Oligarchové jsou určitě parazité,“ povídám zelenému mužíčkovi, „ale co finančníci? To oni rozkrádají planetu, oni nás ničí.“

„Objev finančního světa byl pro nás šok,“ přiznává mimozemšťan, „dokonce jsme odmítali uvěřit, že by něco tak hloupého mohlo ovládat moudré bytosti, ale budiž.“

„Bez peněz nikdo nepřežije.“

„Pitomost, ale chápu, jsi oběť doby.“

„Za peníze koupíš vše.“

„Díky finančnímu systému se vyvinuly kreditmonstra.“

„Co to je?“

„Vodní stvoření, vypadají mile jako kapustňáčky, ale pozor, jsou zlé, a to velice.“

Všechno bylo jinak

(Síla i inteligence?)

„Máme důkazy o hromadném exodu mocných a bohatých z planety Země,“ ukáže Eman analýzu dat.

„Co to byl exodus?“ ptá se Honza.

Na obrazovce se objeví vysvětlující schéma:

Globální zemi ovládaly čtyři mocné rody.

1. Krasivij Geroj byl šéfem tajné policie. Pomocí podvodů a vražd zprivatizoval Rusko, ždímal Evropu, přivlastnil si světové nerostné suroviny. Pomsty se bál, proto lidi nahradil stroji. Na těžební zařízení posílal malé poslušné dělníčky, kteří je řídili, rudým oligarchům se klaněli. Tak se vyvinuly dvě formy lidí: *Thlustí arogantní nabobové, říkalo se jim KK, a malí létající technické, říkalo se jim létavci.*

Oligarchie byla tím nejzrůdnějším státním zřízením, co kdy bylo. KK, likvidovali vše moudré, lhali, kradli, týrali létavce, uctívali sílu a sebe.

2. Generál John byl potomek starého šlechtického rodu, zdědil nejmocnější obchodní společnosti všech dob. Jeho rodina ovládla nejbohatší stát planety, měla monopol na zbrojení, na pravdu a pořádek, na výklad dějin. Jeho lidé sami sebe považovali za světovou policii a každého, kdo je slepě neposlouchal, vybombardovali.

Demokracie byla vláda dohody, pokud by zanikla, byla by válka. Ve jménu míru se musela deformovat pravda, dělat kompromisy, ustupovat těm největším parazitům civilizace. Díky všude přítomným lžím lidstvo neuvěřitelně hlouplo.

3. Soudruh Ňam Ham a jeho potomci byli tradičními předsedy politbyra nejlidnatějšího státu planety. Získali světový monopol na výrobu spotřebního zboží. Byli nevykonnější, nejposlušnější - snad jen otroci za dynastie Ming dokázali tolik držet, aby se pár mocných mohlo tak dobře mít.

Komunismus chytré trestal, poslušné odměňoval. Byrokracie ovládla systém, jedinec přestal myslet, začal bezhlavě poslouchat – jinak nebyl.

4. Rod Rotchildů věřil od pradávna ve zlato, svou víru přenesl na nevyvolené. Přesvědčil lidi, že finanční svět je spravedlivý, přitom ho zcela ovládal. Vyvolení si tiskli tolik peněz, aby jim gójové ještě věřili a do roztrhání těla sloužili. Globolidi tuhle lest neprokoukli, šli za vůní zlata slepě jako včely dělnice za svou královnou.

Finančníci však nebyli královny, leč nenasytné saně.

„Do toho šíleného světa přišel objev planet vhodných k osídlení,“ ukazuje Franta na nezvratné důkazy. „Ti

nejmocnější se odstěhovali, tomu se říká exodus, zbytek lidí zahynul.“

„Máme podrobný popis, jak se to stalo,“ dodá Eman a pouští počítačovou analýzu nejzachovalejších zkamenělin doby plastové.

Spojení zlatomilných monster s vládou mocných se ukázalo jako nejúspěšnější - lidi porobilo, planetu vyždímalo.

„Tak počkat!“ volá Honza, „copak nebyla atomová válka!“

„Buď tak, nebo tak,“ pronese Eman filosoficky, pouští simulaci exodu.

Kariéra dívky Laury

(Za všechno na světě)

„Na naše lidi se můžeš spolehnout,“ poučuje tetička Lauříčku jako svou nejlepší přítelkyni, „ostatní národy nebudou spaseny, skončí v pekle. V nebi skončíme jen my, my a zase my.“

„Já tě nezklam, tetičko Eli,“ klopí dívka zrak.

„To doufám! Víš, kolik mě stálo, dostat tě do naší banky?“

„Jsem jen na úvěrovém, k managementu to má daleko.“

„Zatím Lauříčko, ale oni brzy poznají, kdopak ty vlastně jsi.“

„Budu se snažit.“

„Právě proto jsem pro tebe připravila trhák jako hrom.“

„Cože, co?“ zamrkala překvapením, zalapala po dechu.

„Pozdrželi jsme objev tří planet vhodných k osídlení.“

„To snad ne! Jak dlouho?“

„Dlouho děvenko, dlouho. Tajili jsme to jen proto, abychom se na exodus dokonale připravili. Dnes nastala ta vhodná chvíle, chvílička, ty budeš banku informovat.“

„No páni! Co na to říct?“ udělala překvapený obličej, ten jí jde nejlépe.

„Neříkej nic, zítra se ukaž.“

Dívka zůstala stát jako holčička před cukrárnou, co se nemůže rozhodnout, kterou sladkost si vybrat. Od mládí byla dobrá žačka, žebříček hodnot měla ujasněn: **kariéra, peníze, její lidé.**

Na svůj veliký den si namalovala obrovské rty od Gucciho, začernila řasenkou od Versačeho, zavrtěla implantovaným zadečkem od Levis, vypnula falešná prsa a plná anabolické energie vyrazila do války.

Mrakodrap blyštivý jako slunéčko a vysoký jako obloha přijal ambiciózní dívku do svých útrob. Ve vstupní

hale voněly řezané květiny, pestíky žluté jako kanárčí chmýří ladily se zlatými madly podél stěn. Tolik snila o této chvíli - a je lepší než v těch nejdivočejších představách.

„Vítám nového člena týmu,“ přivítal ji ředitel Světové banky na schůzi zaměstnanců. Nosil konfekční oblek a ani si neuvědomoval, jak neurozeně v něm vypadá. Snad pro tu natvrďlost si ho tetička Eli držela.

„Máte slovo, kolegyně.“ Asi čekal, že plácne něco hloupého, ale Laura se napřímila, počkala, až všichni ztichnout, pak hlasem školeným předními herci Stanislavského lycea pronesla připravenou řeč:

„Drazí kolegové,“ dramatická pomlka, „mám tu čest vám sdělit, že naši vědci objevili tři planety vhodné k přesídlení.“

Nechápavé obličejové nevěděly, jestli se mají smát či co. „Exodus je naše šance, je to zlatá žíla, na které banka vydělá nehorázné jmění. Musíme přesvědčit střadatele, že každý má šanci odletět. Zavedeme zvýhodněné spoření, velkorysé půjčky, vlijeme do žil klientů novou naději.“

Zírají, nechápou. Pak kohosi napadlo pustit zprávy.

„Neblázněte lidí, je to tajné. O objevu bude informovat prezident, my máme dva dny náskok. Než to začne, nakoupíme akcie vesmírných letů, přebudujeme portfolio, uvedeme na trh nové produkty, co nás učiní nejbohatší finanční institucí planety.“

Tu jim to došlo: Laura není někdo, ví víc než oni. Ozval se potlesk, pak blahopřání.

Pompéznější vstup na pozici si nemohla přát. Její kariéra právě začíná. Je boží!

Senilní prezident

(Povolání jako diagnóza)

Archeotým objevil zkamenělý fragmentu mozku prezidenta. Začíná výkřikem:

„Co to? Kde to jsem?“ Podívá se napravo - opuštěné domy. Podívá se nalevo - tlupa tlustejch negrů se srocuje, pomalu se k němu šine.

„Jsem váš prezident! Nechte mě na pokoji!“ vyděšeně máchá rukama. Vytahují zbraně, tváří se výhrůžně.

„Neubližujte mi,“ mačká poplašené tlačítko, „já za nic nemohu!“

Tu šednoucí všednost pročísl burácivý záblesk z nebe. Prezident vzhlíží vzhůru, z rotujícího vrtulníku se jako po pavoučích vláknech spouští zachránce.

„Děkuji, mnohokrát vám děkuji,“ zajíká se vděčností.

„Pojďte, pane prezidente, rychle tudy!“ A už ho strkají do opancéřované limuzíny: „Pozor na hlavu pane prezidente.“

„Kam jedeme?“

„Na ranveji roluje váš Number One.“

Prezident si sedá do pohodlného křesla, připíjí si sladovou whisky starší než je on sám (a to už je co říct).

„Už zase výpadek paměti,“ hlásí velitel ochranky, „trochu jste si schrupl, zazmatkoval, spletl jste si vlastní lidi s nepřizpůsobivými.“

„To je vaše chyba,“ snaží se zachovat tvář.

„Zjednodušíme vám program.“

„Měli bysme naše černochoy vyměnit za bělochoy, když z nich má šéf takový strach,“ dodá ochranka.

„Jsem rozhodně proti,“ zareaguje nejvyšší jako Pavlovův pes. „Jsem prezident všech, a nějaké rasistické řeči nestrpím ani ve vlastní ochrance!“

„Výborně pane prezidente! Skvělý spontánní projev!“

„A máte to natočeno?“ televize je jeho nejsilnější zbraň. O pár minut později se svět dovídá o největším objevu všech dob přímo od nejmocnějšího šaška světa.

„Nebudete věřit, jakou skvělou zprávu vám lidičky nesu!“ jukne na diváky, „astrologové objevili tři planety vhodné k osídlení.“

„Astronomové,“ opraví ho hlas z pozadí.

„Však jsem to řekl, nepřehlušujte.“

„Pardon.“

„A my všichni jak tu stojíme a sedíme, možná někteří z vás i leží, a to je správné, protože po práci je správné užít si legraci, ale ne nějakou nepřístupnou, i když jste doma a můžete dělat i věci, které se na veřejnosti dělat nesmí, protože žijeme ve svobodné zemi, jo to se máme.“

„Ty nové planety,“ ozve se z pozadí.

„Však o nich mluvím.“

„Odlet.“

„Tak jsme se konečně dočkali, moji voliči, poletíme ke hvězdičkám. Vy, já, my všichni se staneme astronauty. Někteří se stanou kosmonauty, tím myslím věrné přátele z Evropy, jiní se stanou thaikonauty, tím myslím obchodní přátele z daleké Číny, někdo se nestane ničím, protože my máme právo zůstat doma a nikdo nám svatá práva nesmí vzít!“ Udeřil pěstí do stolu, až mikrofon nadskočil (prý tak vypadá rázněji).

„Postup exodu bude následující: Kde mám ty papíry?“

„Nejprve rozdělení,“ šeptá hlas z pozadí.

„Jaké rozdělení?“

„Ty papíry.“

„Draží občané - a to svobodní, volní a rovní - s lidskými právy - pracovití voliči, akcionáři - a tím nemyslím jen naši skvělé vlasti, ale jiných společností, jako je naše

vaše velká a mocná společnost Bahadur, kterou založil můj děd lord Mylord, ale i přeslavný a převeliký zastánce lidských práv, také rovnosti, volnosti a bratrství, velkootrokář a výrobce whisky, tedy vaší, naší many vezdejší, kterou nám seslal bůh na tuto planetu plnou svobody, volnosti a rovnosti, amen.“

„Planety!“ volá hlas z pozadí.

„Vždyť říkám.“

„Tři planety!“

„Drazí. Tedy drahé a drazí, protože žena má vždy přednost. Snad jen v bitevní vřavě má přednost muž, ale kdo by se o takovou poctu pral, že? Tedy pokud není hrdina. - Jako já.“

„Planety.“

„Jo a na planetách je dost místa, ale vy nepracujete dost. Musíte víc. Abychom zvládli tak olbřímí úkol, který na vás klade naše vaše společnost, a tím myslím na slavné tradice Johnyho Company, na kořeny nejkořenovanější, na historii koloniální a monarchistickou, tak velikou a moudrou, že nic krásnějšího svět nepoznal.“ Ticho.

„Nakopni,“ bručí přes rameno na nápovědu.

„Zelenou!“

„Nedám si.“

„**Zelenou planetu!**“

„Jo zelenou planetu dostanou Ňamhamáci, opičáci jedni, bo oni nám zajistí dostatek jídla a pití, skvělé živobytí, že? Co? Ne? Aha, tak předně jsme se dohodli, že Zelenou planetu prodáme ekologům. To oni sesbírali nevidané množství financí, mají právo si ji osídlit. Ale Ňamhamáci je tam povezu, protože si musí odpracovat ten svinčík, co dělají na Zemi se životním prostředím.“

„**Vodní planeta!**“

„Jo, tak vodní planetu budou spravovat přebohaté klony Elizabeth Rotchildové, naši lidé jim zbudují základny, co? Jo ony nás platí, my řídíme ty líné poddané... Cože? Jo pracovité občany. Tradičně. Staletí. Jsme jedna velká rodina. Ony jsou vyvolené, my nadřazení, skvěle to štimuje dohromady, že jo vy burani?“

„**Rudou planetu!**“

„Však už o ní tentononc. Rudou planetu si vydupal rudý oligarcha Krasivij Geroj. My ctíme jeho právo na privatizaci za hubičku, na samopaly v kuchyni a na jejich, vaši, naši oligarchii. Co?“

„Partykracii.“

„Tu máme my. Proč by neměli mít ti zastydlí komunisti pozlacené limuzíny? Jen ať si vyzabíjí svoje voliče, však si nakoupí nové, nu ni? Co mi je po tom, že umí donutit mužiky dřít za vodku a špek? Možná to nejsou ani lidi, jen pracovitá zvířata! Ostatně, i naši otcové pořádali hony na dvounohou faunu v Austrálii, a jak se jim to vyplatilo! Dnes jsou oni australská fauna a nikdo jim do toho nekecá.“

„Demokracie.“

„Když demokraticky zvolený parlament nazval mužiky zvířaty, mohou se zabíjet ve shodě s právem a pořádkem, o tom žádná. My našim občanům slibujeme, že je mužiky nikdy nenazveme. Snad jen kdyby si to svobodní a volní poslanci odsouhlasili. Ti tlustí líní negři by faunou být mohli. Já bych hlasoval pro. Co? Tak prý tlustý se neříká, to je harassment či co. My nejsme jako oni.“

„Slušně.“

„My mluvíme slušně, máme vznešené obchodní kluby, tam volení nýmandi nemůžou, bo to je jen pro ty, co práci považují za sprosté slovo, che! Ani já tam nemůžu.“

Hajzlíci jedni povýšení. Moje děti budou mít tolik peněz, že budou moct říct, že je už nepotřebujou.“

„Žádné vtipy!“

„A protože vám nemůžu povídat žádné vtipy, končím.“

Obrazovka potemní.

„Byl jsem dobrý, co? Popletl jsem to? Posral, se říct může, to mě přibližuje k lidu, ne? Voliči rádi lidové prezidenty. Co? Však to vystříháte. A ticho! Já jsem byl zvolený, vy bando línejch těch, však vy víte co - voličů.“

Zlatomilka študovaná

(Klientelismus)

V následujících týdnech nenechala Laura nikoho na pochybách, kdo ona vlastně je. Malý diamantový prstýnek dražší než vila zdobil prsteník, auto na zakázku vyrobené parkovalo na čestném místě, vynikala zkrátka ve všem.

„Tak jdeš, Lauro, ještě přijdeme pozdě,“ dloubla do ní nadřízená.

„To stihneme levou zadní,“ hraje si na neohrabanou a v duchu přísahá, že ta urvaná čůza její šéfkou dlouho nebude.

„Poslali nám materiály k nově objeveným planetám, četla jsi to?“

„Usnula jsem,“ zatvářila se jako provinilá školačka. Nadřízená se povýšeně usmála, Laura se hloupoucky přikrčila, to aby ji šéfka nepovažovala za hrozbu.

„Co se tady plížíš jako duch, chceš být snad neviditelná?“ kráčí proti tetičce Eli.

„No skoro, je to tu všechno tak nové!“

„Pojď se mnou, představím tě pár důležitým lidem.“

Přednáškový sál je nabitý k prasknutí, na pódium řeční odborník NASA.

Když nechcete vypadat jako šprt, nehlásíte se, ale přilákáte pozornost lektora nějakým neopatrným pohybem. Holky ze studií to ještě umí, staré gréci už dávno zapoměly, jak na to jít. Laura upustila složku s materiály, ozvalo se zadunění.

„Tak třeba vy,“ vyvolá ji přednášející, „jak se planety jmenují?“

„Podle toho, jak vypadají,“ vypálí od boku. Úsměv proběhl sálem. Začíná hra na kantora a žačku, na lovce a lovenou.

„Jistě, ale jak konkrétně?“ Ulehčila mu dlouhou trnitou cestu a rovnou odpálila: „Zelená, Rudá a Vodní.“

„No správně, a jak jsou daleko od Země?“

„Zhruba stejně,“ sype ze sebe podrobnosti, protože ona sice u učení usnula, ale až ráno a to únavou.

„Výborně,“ pochopí, že kápnul na hvězdu. A protože vyvolení si pamatují, jak gójové závidí, spěšně dodá:

„Takže ostatní toho ví ještě víc, když naše mladá posila o tom něco tuší.“

Teta ji ocenila uznalým pohledem, Laura se hloupoučky zasmála jako holčička, co neví, co řekla, tím v tetiných očích ještě stoupla.

„Musíš k nám přijít na víkend,“ chytila ji ve výtahu, „budou tam příbuzní a známí, spoustu z nich jsi naposledy viděla jako malá holka.“

„Ráda,“ usmála se Laura, „a kam přesně mám přijít, tetičko Eli?“

„Přece na mou plovoucí vilu, ty jsi tam ještě nebyla?“

Údiv je jen hraný, ona moc dobře ví, že ne.

Plovoucí města vyvolených

(Vstup jen na pozvání)

„Určitě to stihnu, tetičko,“ ujišťuje Laura do telefonu, „v Calais jsem za pár minut, tam se nalodím, Dower mineme, a do hodiny jsem u tebe.“

Odkládá mobil, vidí trajekt a řadu aut, jak se pomalu šinou do jeho útroh. Zařadila se do správného pruhu, otevírá okénko.

„Máte nízký podvozek,“ zabručí muž v námořnické uniformě, „s tím se na loď nedostanete.“

„Jak nedostanu?“

„Škrtnete,“ zabručí.

„A co s tím mám jako dělat?“ Je rozhořčena, že ta levná auta mohou, její super kára ne.

„Za hodinu jede větší trajekt, ten žádný práh nemá, počkejte si.“ Ukáže rukou, že má auto odstavit do vedlejšího pruhu. Mluví jako stroj, vůbec se jí nepodívá do očí. Laura zacouvá bokem, uvažuje, jak se tetičce za zpoždění vymluví, když tu se objeví tlustý chlap jak hora.

„Slyšel jsem váš rozhovor,“ zabručí hlasem tak hrubým, že jí to vyděsí.

„Nic nemám,“ vytahuje okno, zamyká dveře.

Muž se zarazí, otáčí, jako by chtěl jít pryč, pak přeci jen přes rameno prohodí: „Tahle auta mají nastavitelný podvozek.“

„Co?“ dojde jí, že o krádež nejde.

„Vedle volantu musíte mít knoflík, dejte tam terén, podvozek se zvedne sám.“

Je zmatená. Kupují nové auto každý rok, než si stačí na jedno zvyknout, má jiné. Mačká knoflík, ale nic.

„Musíte spustit motor,“ zavrtí nevěřícně hlavou a jde do svého kamionu. Je to řidič?

Laura nastartuje motor a skutečně - vůz se zvedá.

„Hej počkejte!“ troubí a cpe se na loď, „já se tam už vlezu!“

V následujícím okamžiku uhání trajekt vpřed rychle jako letadlo. Musí si o tom s někým popovídat. Vytáčí číslo: „Ahoj mami - jo už jsem na lodi. Co? Je to paráda! - Jo, letíme. - Ne vysoko, nad vodou. - Co proč? Ale já neletím letadlem. Je to loď, fakt, věř mi. - Hele mami, ty musíš na večeri – co vám dnes dávají? - No vidíš, puding ty ráda. - Co? - Ale neřnukej. Já už musím končit, tak ahoj.“ Co by po ní máma ještě chtěla, platí jí ten nejdražší starobinec v zemi.

Byl to od Elizabeth Rotchildové skvělý obchodní tah.

„Skleněné tvárnice jsou za pakatel,“ prohlásila prý tato legendární dáma, a začala skupovat parcely na moři.

„Vyrábíme je z mořského písku a zelené elektřiny, to je ta dotovaná,“ poučovala tetička Eli svou neteř.

„Takže levná?“

„Jen díky směnnému kurzu. Kdybychom nenakupovali suroviny v Číně za podhodnocený juan, byla by tou nejdražší na světě. Víš ty vůbec, že vyrobí méně energie, než se jí spotřebuje na její stavbu?“

„To nevím, tetičko. A jak je možné, že sklo plave?“

„Vzdušné sklo je plné bublinek, navíc vydrží navěky.“

Přístavní velkoměsta se začala rozrůstat do moře. Kde chybělo místo na letiště, tam se postavilo plovoucí. Šlágrem byly vodní mrakodrapy.

„Plavou nastojato,“ vysvětlovali stavaři. „Nahore vedro jak na Sahaře, ale pod vodou je zima. Stačí nechat vzduch cirkulovat, klimatizace je zadarmo.“

„Zadarmo, zadarmo, zadarmo,“ opakovali investoři magická slova.

Rotchildové si nechali systém patentovat: „Duševní vlastnictví je nejc, až si zaregistrujeme patent na mluvení, budou lidi platit jak mourovatí, nebo navěky zmlknou.“

„A ty věříš, že se nám to někdy povede?“ kulila Laura na tetičku oči.

„Určitě. Začneme jedním slovem, přidáme další... Na papírové peníze taky nikdo nevěřil, a podívej dnes, tiskneme je ve velkém.“

„Ty jsi tak moudrá, tetičko Eli!“ obdivovala ji jako malá a obdivuje ji dodnes.

Plovoucí vila byla plná významných lidí.

„Mám s tebou Lauříčko velké plány, pojd', ukáži ti srdce našeho impéria,“ vedla dívku do výtahu ve tvaru ponorky, ten se hermeticky uzavřel, započal pomalý sestup na dno moře.

„Tolik práce a peněz, jen aby se dalo chodit po suchém dně? To je plýtvání!“ Plácne Laura, co jí zrovna slina na jazyk přinese.

„Není Lauříčko, je to bezpečné.“

„Bezpečné, takže potřebné, žádné plýtvání, já hloupá.“ Za ty roky se naučila zastávat názor toho, s kým právě mluví. Schizofrenie jí nedělá problém, slušnost velí ve všem se bezvýhradně přizpůsobit.

„Tak moderní nemocnici jsem ještě neviděla,“ obdivuje nahlas, protože to tetičce dělá evidentně dobře.

„Je nejlepší,“ usmívá se tetička, „jen ve sterilním prostředí s vysokým tlakem a čistým kyslíkem se nám podařilo udržet pramatku stovky let.“

„Jakou pramatku?“ Otevírají se ocelové dveře, za nimi plave ve výživném roztoku dvěstěletá stařena.

„Ale jak?“

„Na podrobnosti se neptej,“ mávne rukou Eli, „tomu ani já nerozumím. Snad za to může sérum mladých panen, to vyměňujeme každý den, možná i Bůh. Hlavně nechtěj vědět, kolik to stojí – prozradím jen, že hodně. A tím myslím skutečně moc.“

„A kde na to berete?“ pípne Lauřička.

„Ach ano maličká, ty o našich trezorech nevíš,“ tetelí se rozkoší a vede Lauru k dalším dveřím. Ty se otevírají, tetička ustupuje stranou: „Tady schováváme přebytky.“ Zní to ledabyle, ale oči sají Lauřino překvapení jako hladový manu nebeskou.

Palety plné zlata! Tuny těch největších diamantů! Tajné schránky a vitríny s uměleckými šperky...

„Ale to...“ lapá Lauřička po dechu, „je to pravé?“

„My tvoříme finanční svět,“ přejde urážlivou otázku bez povšimnutí, „nebýt nás, lidé by si zlata a diamantů vůbec necenili.“ Laura nic nehraje, hlava se jí točí, oči třestí. Lepší odměnu si tetička Eli nemohla přát.

„No tak holka,“ konejší ji, „copak ty jsi netušila, kdopak my vlastně jsme?“

„A to je všechno...“

„Náš svět Lauřičko, jenom náš.“

„Ale tolik?!“

„Bohatí budou spaseni, chudí v pekelných mukách zatraceni, tak pravil Bůh. Jenom náš.“

„Teď už o něm nepochybuji,“ vydechla dívka a jako veverka se rozplakala.

Exodus

(*Oslava emigrace*)

Pochod na Brodveji byl nádherný. Konfety se snášely k zemi jako pestrobarevný déšť vítězství, Armstrongové lehčí než vzduch pluli v povětří, v tisíci obměnách opakovali: „Je to jen malý krůček pro člověka, ale veliký skok pro klokana! Je to jen malý krok pro vola, velké hovno pro slona.“

Astronauti v kovbojských kloboucích si osedlali rakety, za halasného juchání rajtují v průvodu.

Davy jásaly, světlomety bičovaly oblohu, z ní se vynořilo hejno vrtulníků přenášející v přímém přenosu přes nejmodernější satelity průvod do každé domácnosti.

V samotném závěru jeli v otevřených limuzínách hrdinové Iránské války. (Nezabili jediného vojáka, zato civilistů víc než kdokoli dřív.)

V pozadí toho vrískotu se chichotaly vyvolené dámy, co blyštivý cirkus úvěrovaly.

Náměstí Nebeského klidu bylo narváno k prasknutí, ale pro smog na lidi nebylo vidět. Prý se jich sešel milion, aby oslavili veliký skok vzhůru.

Na tribuně seděli zástupcové lidu v hedvábných montérkách, mladá dívčina pěla do mikrofonu dojemnou píseň:

„Já miluji soudruha Ňam Hama, a jeho ruce pracovité...“

Doprostřed náměstí napochodovali vojáci, nad hlavami vlnili s obrovitánským zářícím drakem. Z rohů náměstí vylétly automatické létající stroje, pod nimi se třepotaly rudé vlajky, plály stuhy s budovatelskými hesly, do toho rachejtla a oheň. Na zlatém podnose byl přinesen slavný herec divadla Nó. Zatímco on předváděl prastarý rituál,

kolem něj vířila ve stále zběsilejším tempu moderní technika.

A pak najednou ticho.

V raketových rikšách přijíždí nekonečná řada thaikonautů a thaikonautek, hrdinů současnosti.

„My myslíme na ekologii nejvíce!“ nechal se slyšet předseda politbyra, „naši thaikonauti jsou promováni ekologové.“

„Příroda! Příroda! Příroda!“ skandoval dav.

Přehlídka na Rudém náměstí předčila vše, co tu kdy bylo. Miliony lidí sledovalo z tribun průvod. Na nejčestnějším místě pochodovali kosmonauti. Alegorický vůz se pyšnil Sputnikem, z amplionů se linula hudba inspirována jeho pípáním. Pes Lajka v nadživotní velikosti ohromil svou roztomilostí, také Gagarin a Těreškovová na dobových fotografiích, a spoustu dalších invalidů z počátku éry kosmonautiky.

Následovaly obrněné limuzíny s oligarchy v tógách římských bohů a četa kosmonautů s kladivy a srpy.

„Bůh na nebi, oligarcha na zemi!“ volal dav, mocipáni z tribuny bohorovně přikyvovali.

Kup si lístek do nebe

(Rozhádaná pracovní síla)

- „Nemáš šanci se odstěhovat,“ tvrdil muž manželce.
„To vím taky ty chytřej, ale když ne já, tak moje dcery!“
„Letenky zase zdraží.“
„Naopak, zlevňují.“
„Jen na Vodní planetu. Potřebují faunu a flóru, aby měl národ vyvolených koho žrát.“
„Nepřeháněj, finančníci jsou taky lidi.“
„Jsou to zrůdy, copak to nevidíš? Vyplundrované doly, místo polí poušť, za to můžou oni!“
„Žije se ti snad zle?“ odsekne Jiřinka, co je na školení naučili.
„Hovno,“ zařve muž jako šovinistický maskulinní primitiv, „jsem tu jak v kleci! Města jsou pracovní lágry!“
„Ale miláčku,“ použije pokročilou asertivitu, „tohle není lágr, ale sídliště.“
„A jaký je v tom rozdíl?“
„Nejmodernější ubytování,“ opakuje slogan.
„A jediná cesta vede do továrny,“ ušklíbne se.
„Dá se odbočit do obchodu.“
„Vymyli ti mozek.“
„A ty jsi zralý na skok do hrobu.“
„To by se ti líbilo, krávo.“
„Nejsem kráva, ale tvá živitelka.“
„Však říkám.“
„A pročpak si ty nenajdeš nějakou práci?“
„Nebudu dělat na ty prasata nahoře.“
„Říká se ta prasata, ty inteligente.“
„Já vím, miláčku,“ změnil najednou tón, „ty za to nemůžeš.“

„Ty zase nemůžeš najít práci,“ objala ho. Taková je doba, chlapi jsou moc vzpurní, nikdo je nezaměstná. A pak dali spát děti, zalezli do postele a projevovali si úctu navzájem.

Ještě před rozedněním se Jiřinka odtrhla od dětí i od muže, vydala se na pracovní směnu.

„Dělám to pro své potomky,“ zašeptá, úsměv se rozlije po tváři.

To ráno bylo slavnostní, v autobuse hrála hudba, a když vjížděli do továrny, vítaly je transparenty: „Práci čest!“

„Když je dobře placená, tak čest,“ zabručel jeden z posledních chlapů, co ještě práci měl. A právě jejich touha po penězích je činí neefektivní.

„Jsou jako ti trubci,“ bručí si Jiřinka pod nosem a sní o tom, jak by ten její spáchal sebevraždu, bylo by o hladový krk míň. Bez žen by se nikdy nedokázalo vyslat do nebe tolik hvězdoletů.

„Ahoj Jindro, do práce, do práce?“ Hlahol kamarádky ji vrátil do reality.

„Jak jinak?“ usměje se.

„My musíme, ale oni? Ten můj čumí na televizi, chlastá pivo, ani o ty děti se už nestará.“ Rády nadávají na své chlapy.

„Ten můj je stejný,“ přidala se Jindra, pak se zarazila: „Ale když on má takovou smělu!“

„Smělu? Tvůj Jim je lenoch a můj Jack taky,“ zabručí kamarádka a Jindra ji musí dát zapravdu.

„Za ty prachy chlapa na směnu nedostaneš, ani kdyby mu u toho hráli.“

„Však hrají,“ ukáže na ampliony - ona bere vše s humorem.

„Už mám naspořeno na cestu na orbitu!“

„Tak to je skvělé,“ obdivuji Jindra její pracovitost, „to já nestihnu naspořit ani do důchodu.“

„A co s tím budeš dělat?“ zhrozí se.

„Jen ať se snaží dcerky. Teď se mají jako na zámku...“

„...a ty jsi jejich sloužící, že?“

„Jednou to budou mít sakramentsky těžký.“

„V mládí se válej, na starý kolena makaj,“ zabručí a ruce jí na chvíli poklesnou.

„Ale vyplatí se to,“ snaží se mile intonovat jako ženy v reklamách.

„Jasně, co jiného bychom také dělaly?“ Možná chtěla začít nadávat jako její muž, ale dnes se to nehodí. „A víš ty co?“ plácne si do kolen, „já tu dnes zůstanu dvanáct hodin! Dokud můžu, tak co nepomoc, no ne?“

Jindřiška pokrčila rameny, ale nepřidala se. Je starší, bolí ji kosti.

Skok do hrobu

(Hlavně nezaclánět)

Slunce svítilo, stromy šuměly, nad údolím se vznášel lehký opar ranní mlhy. Jim si vyzvedl nářadí, zaplatil za půjčení a vydal se po upravené cestičce k místu, které si minulý týden tak pečlivě vybral. Vlastně mu už chyběly jen dokončovací práce. Nasadil si na lakýrky nepromokavé návleky, přeměřil rozměry hrobu, posadil se, že si před prací trošilinku odpočine.

Opodál svačil muž oblečený do svátečního.

„Hloubíte, hloubíte?“ zamával na něj s plnou pusou.

„Už to jen dokončuji,“ otevřel si Jim termosku s kávou - připravila mu ji jeho dobrotivá manželka, ona se o něj vždy tak přepečlivě stará.

„Vypadá moc pěkně,“ nakoukl muž přes rameno, „hlavně ta strohost náhrobku je velice vkusná.“

„Nemám rád zlaté písmo, jen prostá žula, na tu jsem si naspořil.“

„Kolik stál?“ vyzvídá.

„Asi tak měsíční sociální dávky, je to levná varianta.“

„I vy jste na podpoře?“

„V předčasném důchodu,“ ušklíbl se Jim, ale jen tak napůl, aby to nevypadalo jako kritika tržní ekonomiky.

O kus dál litala z díry hlína.

„Ten se snaží, co?“ utrousil muž poznámku.

„Tohle už mám za sebou,“ usmál se Jim, „ale včera jsem vypadal podobně.“

„A jak to plánujete?“ zeptal se na to, na co musel.

„Tiše a nenápadně, hlavně nikoho nerušit,“ zakousl se do krajíce, byl se šunkou. Jim si vzpomněl na příručku a snažil se každé sousto vychutnat.

„To já taky,“ napil se ze své termosky a bylo vidět, že tekutinu na jazyku válí.

„A vy už máte vykopáno?“ otázal se souseda.
„Ano,“ usmál se, „už se jen namaluju, učešu a můžu jít,“ zamával na něj žiletkou, jako bankovkou na taxikáře.
„Jak namalujete?“ podivil se Jim.
„To vy nevíte?“ vytáhl z tašky herecká líčidla, „musíte se dopředu namalovat, tedy pokud vás má někdo vidět.“
„Snad ani nemusí,“ Jim ukazuje na desky na kraji hrobu, vrší se nad nimi hlína, „zatáhnu za provaz a sám se zasypu, to aby se mnou neměl nikdo žádnou starost.“
„No to já taky, ale rozhodně se nechci pohřbít zaživa, tohle riskovat nebudu. Takže se namaluju, aby na mě byl pěkný pohled, stejně sem bude muset někdo přijít a dosypat mě.“ Na to Jim nepomyslel. „Máte slevu?“
„Co prosím?“ připadal si jako začátečník.
„No slevu! Za zasypání toho před vámi dostanete 10% slevu na hrob.“
„Ale to mi nikdo neřekl!“ Jim je rozhořčen nefungující službou.
„Máte to v pohřební smlouvě, dole takovým malým písmem.“
„No to bych bral,“ vytahuje papíry, hledá paragraf.
„Hele, já musím zasypat támhleten hrob,“ ukázal muž na připravenou hromadu, „až pak můžu jít.“
„To ale bude práce!“
„Ale ne, má to dobře vymyšleno, jen se podrazí desky a troška se dohrne, pojd’te se podívat.“
Zvědavost Jima přemohla. Sundal si návleky, upravil kravatu, důstojně se odebral k místu posledního spočinutí.
„Vidíte, pane, jak je nebožtík šedivý?“
Pozorně nahlédl do tmavé jámy: „No ano - jako mrtvola.“

„To dělá to vykvrvení. Když si podříznete žíly, jste šedivý, ale když se předem nalíčíte, vypadáte i po smrti dobře.“
Natřel mrtvole na tváře trochu rumělky.

„Mám aji rtěnku,“ ukázal.

„No,“ přiznal Jim váhavě, „vypadá o trochu líp.“

„Jasně, že jo,“ zasmál se, „o hodně líp.“

„No a vy toho máte dost?“ vyzvídá.

„Jistě, prodám vám zbytek.“ Probodl ho pohledem, jako by mu chtěl zbytek líčidel po smrti ukrást. „Jinak si to vezmu do hrobu,“ vyhrožuje.

„Ale já mám v plánu odejít z toho světa až zítra,“ pípá Jim.

„Má to záruku tři roky,“ vytasí trumf. Jim se hrabe v kapse.

„Nějaké peníze ještě mám,“ ukazuje drobné, „zbyl mi doplatek ze slavnostní večeře v Imperiálu - nikdo nepřišel.“

„Ach ták,“ povytáhne obočí, „pán je tak trochu hogofogo!“

„Ale ne,“ směje Jim cudně, „jen vše беру zodpovědně.“

„Tak to jste mohl ze smrti udělat představení, jako to bylo naposledy v televizi.“

„Myslíte toho skokana?“

„No ano, dvojité vrut schylmo a dokonalý pád po hlavě do vybetonovaného hrobu.“

„Mě to až tak dokonalé nepřipadlo. Jen si vemte, kolik ho musela stát ta výsuvná plošina, a to zahrnutí taky nebylo bez chyby.“

„Prodal autorská práva, jeho příbuzné jsou navždy zabezpečené.“

„To já abych na stará kolena takové šaškárny nesnesl, k tomu mě nikdo nepřemluví.“

„Nebo jak si ten chlap ustřelil hlavu sadou pušek,“ uvádí další příklad.

„Tak na to bych už vůbec nevzpomínal, bylo to naprosto odpudivé.“

„No bylo, ale je slavnej.“

„Víte pane, slavnej je dnes každěj vůl. Třeba ta stážistka, co vykourila prezidentovi péro - a mluví se o ní dodnes.“

Smějeme se, svět je tak šílený!

„Tak chcete to líčení, nebo ne?“

Jim mu podal všechny drobné, ani je nepočítal. Strčil je do kapsy, taky je nepočítal.

„Beru si do hrobu drobný, šminky jsou vaše,“ zasmál se s notnou dávkou sarkasmu. Na hřbitově jsou k sobě lidé jaksi příjemnější. Muž se pustil do zahrnování nebožtíka.

„A co jste měl za profesi, smím li se zeptat?“ ptá se Jim, jako by chtěl nečinnost překlenout společenskou konverzací.

„Já jako?“ ošívá se. „No, víte, vy tomu možná nebudete věřit, ale já byl ředitel výzkumného ústavu pro rozvoj umělé dělohy.“ Napřímí se, funí.

„A jejdankenky,“ posadí se Jim na zadek, „povídejte!“

„Co bych povídal, běžný příběh,“ zahrnuje hrob tak zkušeně, jako by to už někdy dělal, „byl jsem primus třídy. Také jsem vyhrál nějaké ty olympiády, vlastně víte o tom, že já vypracoval výživu posledního trimestru gravidity až na aminokyseliny?“

„Za fusekli mě tahat můžete, já tomu vůbec nerozumím, jsem epidemiolog.“

„Také vzdělanec?“ rozzářily se mu oči. „Kdybych tohle někomu vyprávěl, tak mi neuvěří!“ Smějí se oba, ale Jim opatrněji, co kdyby muž lhal.

„Jsem profesor doktor kandidát věd,“ podává mu ruku. Jim si všimne, že ji má špinavou a bleskne mu hlavou, že

raději nikoho zahrabávat nebude. „Takže když máme oba tituly, můžeme mluvit na rovinu. Náš objev ukradla ta kráva, však vy víte, kterou myslím.“

„Nevím,“ zaváhal Jim.

„Bylo to v novinách - Amanda Silikon Boobs,“ zvrátil oči k nebi, „ale tak se vůbec nejmenuje, koupila si mediální image a hádejte za kolik?“ Jim pokrčil rameny.

„Za všechno! Nebýt jí, byl bych dnes jinde.“ Mávl odevzdaně rukou, natřel si rty křiklavě červenou barvou.

„Svět není peříčko,“ pronesl Jim moudře.

„Není to přehnané?“ dívá se do cestovního zrcátka ve tvaru pneumatiky. „Víte, ony rty zešediví, takže co je teď jasné, bude potom temné.“

„Raději se bez šminek obejdu.“

„Však počkejte, já půjdu první, uvidíte, jestli jsem odstín vystihl,“ nabízí mu pomocnou ruku.

„Nevím, nevím, víte, malování je proti mému přesvědčení.“

„A jste organizován?“

„Jsem antisilikonista.“

„Ale to já taky!“ plácá ho po zádech, „a jak jste se jím stal?“ Tolik náhod je mu až podezřelých. Ale co, i kdyby lhal, za chvíli to už bude jedno. „No jestli se nechcete svěřit, tak já selhal,“ povídá, jako by se tím chlubil.

„Prostě jdu do postele s dívkou, kolik jí mohlo být? Asi tak jako mi. Chodili jsme spolu do třídy a já ji skutečně miloval. Tak jsem si přečetl příručky, však to znáte, nejprve večere, pak polibky v parku, první a druhá meta, no a když jsem měl už domluvený byt a plni něhy jsme se dostali až k tomu nejdůležitějšímu, nahmatal jsem jí pod bradavkami implantát. Ten hnus! Víte, já tu operaci viděl naživo, no, a že bych se měl podílet na tom zvěrstvu, co dělá z žen robobaby a z chlapů

sperminátory, to mě tak natáhlo, že jsem ji přímo tam v té posteli pozvracel.“ Na tváři se mu objevila slza, rozpila líčidla. „A pak už nic,“ kýval hlavou, „nikdy nic, abyste mi rozuměli, s žádnou. Jsem nadosmrti impotent.“

„Ani nevíte, jak vám rozumím,“ kývá Jim hlavou, „takových jsme měli ve skupině několik. Snažili jsme se je přesvědčit, že sex je barbarská relikvie, ale stejně z toho měli mindráky.“

„Jednou či dvakrát za život to s ženskou stačí.“

„Moje řeč. Když jsem to chtěl dělat s manželkou naposledy, byla pár měsíců po hysterektomii. Lékař jí řekl, že to na sex nebude mít žádný vliv, ale já cítil ty jizvy a nemohl jsem. Snad bych to zvládl i s nafukovací pannou, ale vedle ní jsem selhal. Pochopila, že to je navždy, a rozplakala se. Od těch dob se sexu bojím. Budím se zpocený uprostřed noci stočený v embryonální poloze a pláču.“ Jim se ve vyprávění zarazil: „Ale proč vám to povídám, toto není vůbec vhodné téma!“

„Proč by nebylo?“ Dívá se mu muž do očí, jako by z něj chtěl tu bolest sejmut.

„Prostě se to na poslední den nehodí.“

„To já četl pravý opak, že je dobré si naposledy s někým od srdce popovídat.“

„A na kolik hodin to máte naplánováno?“ otázal se Jim věčně.

„Aha, nečetl jste rozpis u brány,“ usmál se, „já jsem ten v jednu, to aby na mě svítilo slunce.“

„Slunce?“ podivil se.

„Ano, je to takové povzbudivé. Když svítí slunce, zlepši se vám nálada.“

„To je vtip?“ znejistěl.

„Musíte mít dobrou náladu a taky nesmíte nic cítit, jinak víte, jak to dopadá.“

„Ale to ne, já svou práci určitě dokončím. Prostě když se k něčemu rozhodnu, je to po zralé úvaze. My to máme v rodině, víte?“

„Copak? Váš otec taky?“

„Otec? Ale ne, byla jiná doba.“

„A jak jste to tedy myslel s tou rodinou?“

„S rodinou? No usmysleli si, že se odstěhují do nebe.“

„Když na to mají.“

„Nemají, ale má smrt jim pomůže.“

„Pomáháme všichni,“ kývá muž hlavou.

„Jo, víte o tom, že jsem chtěl být anonymní dárcce spermatu?“

„Také jsem chtěl být anonymní dárcce!“

„A co, neberou?“

„Tehdy ještě brali, ale nesplnil jsem všechny parametry.“

„A který ne?“

„Mám ploché nohy.“

„Nohy? Tak oni to stále sledují?“

„Ano, jinak jsem ve všem zlepšovatel,“ chlubí se, „alespoň podle počítače. Vlastně kdybych neměl ploché nohy, nebyl bych tu.“

„Tak to je ale paradox, co?“

„Ano,“ uznává.

„A takových paradoxů je v životě spousta.“

„Život stojí za hovno!“ vyřkl nemravnou myšlenku, zadíval se na hodinky. „Jo a tahle mastička je v ceně,“ vymáčkl si půl tuby na zápěstí. „Je to anestetikum, to abyste nic necítil.“ Jim dar vděčně přijal.

„Jste férovej chlap,“ potřásá mu rukou.

„To nevíte.“

„To se pozná.“

„Vy jste taky férovej,“ muž slézá na dno hrobu.

„Přijdu vás zkontrolovat,“ slibuje Jim.

„Tak za to chtějte slevu,“ podřízne si žíly přesně podle příručky, „deset procent, nezapomeňte!“

„Nezapomenu,“ povzbudivě se usmívá, „ale teď už chcete být sám, že?“ Odpověď nečeká, když krvácíte ze tří míst, není vám do řeči. Nálada se Jimovi spravila, cítil se mnohem silnější než ráno. Zadíval se na svůj hrob. Chtěl ho sice o pár centimetrů prohloubit, vyspravit a připevnit delší provázek na ty desky, ale:

„Kašlu na to! A na slevu taky kašlu. I na ten jejich podělanej rozpis na zasraný bráně kašlu.“

Usmál se, potřel si zápěstí znecitlivující mastí a pak si na čelo rtěnkou napsal jediné slovo: KURVY.

Cítil se skvěle. Snad poprvé v životě udělal něco, co bylo proti společenským pravidlům. Smál se i ve chvíli, kdy prováděl třetí řez. Pak se mu udělalo nevolno. Ještě závěrečnou větu, pomyslel si, něco nesmrtelného, moudrého, poučného. Z posledních sil zašeptal:

„Dělám to pro tebe, miláčku,“ i vydechl naposledy.

Pokročilá gender společnost

(Svět rozdělený na pindíky a pipinky)

Roberta Kročápková si nedovede si představit, že by žila s mužem. Spát s ním, prdět vedle něj, nebo si dávat celé dny pozor? Jak stresující! Její rodičové bydleli sice pohromadě, ale rozvedli se. Prostě se ze dne na den začali nenávidět a ta nenávist jim nadosmrtni zůstala.

„Co dělá tvá matka?“ ptával se otec, když k němu ještě chodila na návštěvy. „Nepomlouvá mě?“

„Ale tati,“ snažila se s ním komunikovat, „znáš ji.“

„Takže pomlouvá. Mrcha. Ještě že jsem se s ní rozvedl.“

„Říká mi jen pravdu,“ zastává se té, se kterou žije, „copak ty se nedíváš na porno?“

„To ti řekla? No když se mnou roky nespala, nesmí se divit, že se snažím připomenout ženské křivky alespoň na obrazovce.“

„Já vás soudit nechci,“ mluví moudře a vyrovnaně, „ale uznej, máma na tebe dřela.“

„Co? Kde jsi vzala ten nesmysl? To já vydělával!“

„Však ona také chodila do práce.“

„Její práce, žádná práce. To kdyby zůstala doma, ušetřila by nám. Naschvál si našla zaměstnání, kde se nepředřela, a těch pár drobných, co vydělala, měla jako kapesné. To já živil domácnost! Vás všechny. A ta mrcha si založila tajný účet, ten si rok za rokem plnila. Já mám dnes prd, ona nemusí do konce života pracovat.“

„Nemyslím zaměstnání, ale doma. Jen se podívej, máš tu nepořádek. To by máma nestrpěla.“

„Kdybys byla co k čemu, uklidila bys mi.“

„Jenže já tady nebydlím, já jsem jen návštěva!“

„Mám tě obskakovat jako princeznu a ty mě za to budeš peskovat? To já tě mám vychovávat, ne ty mě, dcero!“

„Abych už šla,“ spěšně se loučí, nechává toho zločince, co ji zplodil, ať se zalkne samotou a vztekem.

„Dobře mu tak,“ tetelí se máma radostí, když jí návštěvu popisuje, „pěkně jsi mu to nandala.“ A aby pochopila, jak moc si toho cení, upekla k večeři bábovku.

Roberta miluje sladké, ale jíst je nesmí, ztloustla by. Ale i ta vůně a pár odrobinek, které do pusy vkládá, jí spolehlivě zlepši náladu.

Chlapi si jí jako králové, na postavu kašlou. Ženské mají pořád hlad. Kročápkovic holky ví, že mít plnou ledničku, by bylo prima, ale to by si neudržely tailli. A tak si dá k snídani kafičko, samozřejmě bez cukru, k tomu malou sušenku, a už běží k lékaři. Roberta si bez každodenní zdravotní péče život ani neumí představit.

„Co dělá ta vaše modřinka?“ táže se doktor profesor kandidát věd s obavou v hlase.

„Nelepšij se,“ sleduje modrou skvrnku velikosti knoflíku.

„Provádíte rehabilitační cvičení?“

„Ano,“ ukazuje, jak pěkně hýbe prstíčky.

„Každé tři hodiny?“ táže se lékař.

„Někdy vynechám,“ přizná se.

„To se pak ale nesmíte divit, že se to neléčí.“

„Já vím, pane doktore,“ klopí pokorně zrak, „je to má vina.“

„Prášky jednou denně, mast si dávejte na noc.“

„Děkuji vám, pane doktore,“ bere předpis a rychle do práce!

Je manažerka vlasové výživy, velice prestižní povolání. Jen kdyby měla salón ve městě a ne na vesnici. Ve velkém městě. Největším. Jo to by si přála.

„Přivezli nám dodávku obdukovaných léků,“ přivítá ji kolegyně dřív, než si stačí obléct pracovní plášť.

„Tak brzy?“

Čekárna se začíná plnit.

„Vodovou, trvalou, přeliv a výživu,“ poroučí první klientka.

„A taky to vepředu trošku zastříhneme,“ soustředí oko odborníka na přerostlý vlas.

„Když myslíte, paní manažerko.“

„Tak co je u vás nového?“ začíná konverzaci.

„Ale nic,“ pohodlně se uvelebí v křesle, „jen jsem v televizi zaslechla zprávy, že se má hairstailing rušit.“

„Ani mi to neříkejte,“ vrtí hlavou, „do módy přišly umělé vlasy.“

„Jsou prostě dokonalé,“ cituje reklamu.

„Mohu vám je dát hned,“ navrhně Kročápková ochotně.

„Ostříhám vás dohola, natru pleš fixačním krémem, aby vám už nikdy nerostly vaše vlasy, prodáme paruku.“

„A kolik taková paruka stojí?“

„Zadarmo není, to víte, ale zdravotní pojišťovna vám první uhradí.“

„Tak to abych si vybrala tu nejdražší!“

„Hlavně aby vám seděla.“

„A to už nikdy nebudu muset ke kadeřnici?“ táže se nevěřicně.

„Ne,“ ujišťuje ji, „jen při komplikacích. Víte, já vás nechci strašit, ale nepatrné procento nositelek moderního dizajnu má problémy s dobře naleštěnou pleší.“

„Jaké problémy?“ vyděsí se.

„Nic vážného. Třeba jim začnou vlasy znovu růst,“ začíná tím nejméně děsivým.

„Pche,“ mávne rukou.

„Nebo vznikne drobné zarudnutí pleši, které se musí léčit speciálním baldstailingem.“

„A bolí to?“

„Ani v nejmenším,“ ujišťuje ji. „Pokud by se přece jen objevilo nějaké svědění, máme pro tyto účely speciální znečistlivující krémy, no není to skvělé?“

„Ano, je to skvělé.“

„Někdy se nám vytvoří ze zarudnutí vodnatý otok kůže, na to jsme dostaly léčebnou paruku, kterou také ze sta procent hradí zdravotní pojišťovna. Pokud by došlo k vážnějším komplikacím, jako jsou vředy a rakovina kůže, péči přebírá nemocnice a ta je zadarmo!“

„No to je úžasné,“ usmívá se, „to za holiče ještě ušetřím!“

„Proč si myslíte, že jsou paruky tak populární?“

„A vy mi paruku doporučujete?“

„Určitě,“ dívá se jí zpřímá do očí, „všichni odpovědní manažeři ji musí doporučit – je moderní!“

„S takovou přijdete o práci.“

„Nejspíš ano,“ klopi zrak, „již se školím na kožního manažera.“

„To je od vás nesmírně hrdinské.“

„Ale ne, tohle hrdinství není,“ snaží se být skromná, aby ji pochválila ještě jednou.

„Mám známou na ministerstvu státních vyznamenání a zrovna dnes večer se uvidíme, navrhnu vás na medaili.“

„To byste udělala?“

„Zasloužíte si ji.“

„A víte co, dnes to máte zadarmo!“

„Ale kdepak děvče, já mám peněz víc než šlupek.“

„Pracujete ve finančnictví?“

„Na burze.“

„Tak proč se ze Země neodstěhujete?“

„Nejspíš to jednou udělám, ale zatím si hrabu.“

„To vám přeji,“ snaží se usmívat co nejupřímněji. Návštěvnice ji probodává pohledem, Roberta ví přesně,

co jí letí hlavou. Je profesionálka, nikdo na ní nepozná, že by ji nejraději na tom křesle uškrtila. Představuje si, jak ta bohatá kráva modrá, kolegyně ji pleskají, píchá ji nůžkami do obličeje, aby i po smrti vypadala děsně.

„Vidím, že mi opravdu přejete,“ vyloží si blažený úsměv po svém, „jste jedna z mála nesobeckých osůbek.“

„Neříkejte,“ kulí Roberta oči nevinné holčičky.

„Pošlu vám sem televizi, udělají o vás reportáž.“

Opráší ji, za dýžko pěkně poděkuje, otevře dveře, protože úslužnost se cení nejvíce.

Aniž by udělala nepřístojné gesto, přijímá s úsměvem další zákaznici.

„Vodovou, trvalou a zastříhnout.“

„Slyšela jste už o parukách? Je to tak moderní!“

„Neříkejte? Vyprávějte!“

Poslání univerzitní profesorky

(Učenost je systém)

„Nemůžeš si miláčku jen hrát, musíš se učit,“ snaží se Sára.

„Ale mami, chce se mi plavat,“ škemrá dcerunka.

„Pro tentokrát ano,“ luskne na chůvu, odnáší osušky k mramorovému bazénu, „ale pak učení.“

„Než se vrhnete do vody,“ kluše za nimi mladý a krásný učitel ekonomie, „můžete mi říct, jak se počítá hrubý domácí produkt?“

„Mami,“ prosí dcera tělem i očima.

„Necháme to na později,“ zadívá se Jimovi přímo do očí. Ano, Jim je Sárin milenec, jinak by její dceru neučil. Není první, není nejlepší, ale je tady. Sára potřebuje dva orgasmy denně, to jí přikázal rodinný psycholog v rámci duševní hygieny.

Učitel je nejlevnější, odečte si ho z daní.

Po hodince aktivního odpočinku tělo na tělo se Sára přemísťuje do auly Zdravotně ekonomické university - je profesorka doktorka kandidátka věd.

„Ekonomické vzdělání je nadčasové,“ přednáší studentkám, „musíte utrácet s rozumem, nenajímat si lékaře na víc než hodinku denně, nekupovat ty nejdražší krémy, ale vypočítat si, na co máte. Máte-li na víc, dopřejte si.“

„A co spoření?“

„Peníze jsou mrtvá hmota. Co vy uspoříte, to si jiní půjčí, za vaše peníze si užijí. Pokud máte kredit, utrácete, ale pozor na nízký úrok.“

„A co exodus?“

„My ano, obyčejní lidé ne. To oni vytváří hodny, bez nich by nastal konec globální ekonomiky.“

„Vysvětlíte nám populační graf?“ táže se snaživka ze čtvrté řady.

„Donutit pracovní sílu makat jakýmikoli prostředky, je základ prosperity. A odtud se odvíjí i populační graf. Kdo pracuje nejlevněji, musí se množit, kdo je drahý, tomu dáme antikoncepci. Proč?“ Zapíchne prst do posluchárny.

„Je to humánnější, než je nechat vyhynout hladý!“ ozval se výkřik.

„Ekonomičtější!“

„Modernější!“

„Ano, všechny máte pravdu,“ chválí připravenost žákyň, „ale pamatujte, že muži neposlouchají, ulívají se, lepší je se jich zbavit. Proto sexace spermií, proto je jich rok od roku méně.“

„A není to proti přírodě?“

„Právě naopak. Proč plodit chlapce, když je dávno statisticky dokázáno, že mají větší nemocnost a kratší délku života? Záměrem matky přírody bylo mít na jednoho muže tisíce žen. Proč jinak by muž vylučoval miliony spermií, ale žena jen jedno vajíčko?“

„A jak se to řešilo dřív?“

„Odpovězte sami,“ zapíchne prst do posluchaček.

„Vádkami!“

„Vraždami!“

„Drogami!“

„Ano, všechny máte pravdu,“ chválí učenlivé žákyně.

„Pokud se podíváme na statistiku velice špatných studijních výsledků chlapců, je naprosto jasné, že v této posluchárně nemůže sedět jediný muž. Snad jen kdyby se tu učila matematika, ale na tu už dávno máme počítače. Žádný člověk nemůže v síle ani chytrosti konkurovat stroji, to by bylo stejné, jako by mravenec chtěl konkurovat slonovi.“

Děvčata se srdečně zasmála, jsou dobré žáčky a poslušně se naučily, jak takový prehistorický mravenec a slon kdysi dávno vypadal.

„A co se starými muži?“

„Ještě nějací jsou?“ usměje se profesorka, „v televizi jsem je neviděla!“

„Já jich pár potkala, jednak se plouží, mračí, smrdí, copak je humánní nechat je takhle se trápit?“

„Narážíte na euthanasii? Je zatím dobrovolná.“

„Neměla by se učinit povinnou?“ táže se žákyně.

„Ano, ale parlamentem to neprošlo.“

„Škoda.“

„Demokracie především.“

„A existují vůbec mladí mužové?“

„Pár jich znám,“ neodpustila si Sára úsměv, „držíme je na antidepresivech, ale znám i takové, co se dokáží pohybovat volně, neublíží.“

„Nemožné!“

„Nereálné,“ volají žákyně. Profesorka se mile usmívá, něco holky ví, něco se nikdy nedoví. Jednička za poslušnost, pětka za pochyby. Hlavně udržet systém v chodu. Vzdělání je boží.

Poslední boháči na Zemi

(Už aby pro nás přiletěly)

„Zmrzlinu burane,“ sykne Amálie Papalbloomová na mladíka v mikro tóze. „Copak ty nevidíš, že na ni mám chuť?“ Mladík beze slova odběhne.

„Sehnat caddyho na úrovni, je v dnešní době strašlivě obtížné,“ rovná Lafeta Goldová golfový míček na odpaliště číslo patnáct.

„Ach ano, máme těžký život,“ postěžuje si Amal Papal.

„Bůh nás zkouší,“ utrousí Lafetka a je vidět, jak se sama lituje

„Vše je tu tak obyčejné,“ rozhodí A.P. rukama v dalekosáhlém gestu, „příšerně neurozené.“

„U nás doma se scházívala honorace z celého světa,“ zavzpomíná Lafeta Gold, „jak to byli úžasně inteligentní lidé!“

„A na úrovni,“ rozvíjí vzpomínky A.P. „Konzervovanou stravu jsme prostě neznali, nějaké strojově tkané látky pro nás vůbec neexistovaly.“

„Úroveň se koupit nedá.“

„Jen zdědit.“

„Bůh s námi.“ Zadívaly se na precizně upravovaný trávník, jemňounce uždíby jazýčkem ze zmrzliny velké jak hlava, zaváhaly, proč vůbec tu pitomou hru hrají – aha, protože na ni mají.

„Kolik tě tvůj caddy stál?“ žvatlá vyvolená s plnou pusou.

„Víc než by měl. Sháněli ho překupníci po celé planetě, kvalitní gój je k nezaplacení.“

„Pěkný exemplář mužského rodu,“ kýve A.P. uznale.

„Snad si nemyslíš, že s ním to?“

„Nic si nemyslím Lafetko. - A ne snad?“

„I kde, s gádžem bych ty směšné pohyby nedělala, je fuj,“ úsměv zastřít nedokáže.

„Co to je drahoušku gadžo?“

„Chtěl jsem říct gój. To ty žuby, umělý chrup mi zkrátka nesedí.“

„Rozumím drahá, proč jen my vyvolené musíme tolik trpět?“

„Snad budou gójové jednou trpět víc.“

„O tom žádná.“

„Ale opustili jsme téma mého caddyho, co na něj říkáš?“

„Jen se na něj podívám a mám malý orgasmus.“

„Klidně si ho můžeš půjčit, jistě dosáhneš i střední, ale velkého nic nedocílíš, jestli mi rozumíš.“

„Rozumím, kdo jiný než já by ti měl rozumět, Amálko Papálko.“

„Chlapi jsou k ničemu, Lafetko, stačí se projet na koni, ten ti poskytne větší sexuální vzrušení než to, jestli mi rozumíš.“

„Plnokrevném,“ povytáhne nos.

„Klidně i dřevěném,“ udělá vtip ta, která rajtuje jen nejdražší koně světa. Lidi tolik nestojí. Nuzákovi by nesvěřila ani úklid stájí po svých vyšlechtěných miláčcích.

„Proč jen musíme trpět ve světě neurozených?“ uvažují nahlas, zatímco se vydávají na cestu k dalšímu odpališti.

„Trpíme, Amálko, náš národ po staletí trpí.“

„Ach Bože, za co nás trestáš?!“

„Hele ty sráči, netahej ty hole po zemi!“

„To je ale úroveň,“ ošklibne se vyvolená, odebere se k pozlacenému stánku s blyštivým občerstvením.

„Zdravé na drahém jako vždy?“ otázka se kramář. Neznatelně kývne. Má ráda, když lidi ví, kdopak ona vlastně je.

„Země smrdí,“ povídá A.P. kamarádce, „má tetička byla na vodní planetě a víš, co mi povídala?“

„Netuším.“

„Je neparfémovaná!“

„Ach,“ vydechne přenádhernou představu. Ale protože ví, že ji Pán pokouší, hledá hned vadu na vzdálené kráse:

„Nemají pevninu.“

„Jistě, nemají, ale na co by tam byla? Podívej se na naše pevniny.“

„Třeba tato je překrásná,“ ukáže na rozvité záhony orchidejí, „ale jejich plovoucí ostrovy jsou ještě hezčí, kdežto naše pevnina je prostě fuj.“

„Máš pravdu drahá, zrovna minulý měsíc jsem si udělala leteckou cestu kolem světa a ...“

„S cestovkou vyvolených?“

„Nikoli má drahá, ta je dávno profláknutá, s Šalom Alom Super Čuper Traverza Holidej.“

„Neznám.“

„Ale měla bys. Je to úžasně pohodlné. Naloží tě do atomového letadla z titanu, je nesmírně drahé a veliké jako loď.“

„Myslíš dopravní loď?“

„Takovou tu velkou, kdo si má ty jejich pitomý názvy pamatovat.“

„Mluv dál, Lafi.“

„Palác na křídlech se vznese, a ty se můžeš dívat nejen z celoplošných oken, ale i na obrazovky, protože hejno kamer snímá povrch - i s podrobnostmi, jestli mi rozumíš.“

„To víš miláčku, že ti rozumím. Jistě to je působivé,“ přivře A.P. oči, jako by si snažila představit pikantní detaily.

„Je to efektní a to velice.“

„A co servírují?“
„Tak to je bomba! Kančí na dančím, lanýže v kaviáru, čokoládový dort se zlatou polevou - slovem luxus.“
„Snad abych si také udělala nějakou tu dovolenou s Traverzou,“ začne A.P. slintat.
„Doporučuji drahá, vzdušná turistika ano, ale na pevninu vůbec nevstupuj.“
„Copak? Příroda už není to, co bývala?“
„Nevím drahá, jaká bývala dřív...“
„Přeci nádherná, po stromech lezly koaly, lesní plody sbíraly pandy, do toho kolibříci, orchideje...“
„Zapomeň drahá, příroda je predátor. Když ji nebudeme ničit, zničí ona nás. Hejna bodavého hmyzu sní o milimetru odhalené kůže, tisíce parazitů číhají v půdě kolem, do toho stále rostoucí zástupy patologických bakterií - a pak jsou tu ty viry!“
„Ty neznám.“
„Buď ráda.“
„Někdo tam snad žije.“
„Sídí tam zdivočelá fauna a flóra, a za ty roky bez naší osvětové péče příšerně zdegenerovala.“
„Ale jdi,“ usmívá se A.P. „jak se to projevuje?“
„Přírodu zničili, peníze utratili, navíc ten nepořádek! Snad ani elektřinu nemají!“
„Takový přepych si nezaslouží.“
„A víš ty proč?“
„Proč?“
„Nejsou zdroje.“
„Řekla jsi drahoušku stroje nebo zdroje? Poslední dobou hůř slyším.“
„Už není co těžit. Oceány jsou černá stoka, lidé žijí ve vlastních splašcích.“

„Přeháníš, copak jsme jim neposkytli skvělou sociální síť?“

„Já tam byla drahá, já je viděla. Vůbec nevypadají jak naši, mluví prapodivnou řečí, na kterou ani nejlepší překladače nestačí.“

„Překladač přeloží vše.“

„Jeden takový úryvek jsem si naschvál nahrála,“ vytahuje mikročip.

„...co vejráš jako sůva z nudlí,“ ozve se chraplavý hlas.

„To mluví kdo?“ táže se A.P., „člověk?“

„Jistě, taková strašlivě tlustá a hodně opálená dáma, asi jejich mluvčí,“ podává k nahrávce vysvětlení.

„Nechte ty turisty být!“

„... no co si, co? Ty jeden gadžo zajebaný do piči ubohý!“ zaječí dáma.

„Skutečně to není lidská řeč,“ posmutní Amálie, „gójové zdegenerovali.“

„Bůh je potrestal.“

„O tom žádná.“

„A co jsi ještě viděla má nejdražší?“

„Všechno drahá, vše – továrnu na golfové míčky, továrnu na hole, chovnou stanici orangutanů a těch, jak se jim říká...“

„Sloni?“

„Ano drahá, sloni se slonicemi a sloňáčaty.“

„Neříká se slůňaty?“

„Ty jsi promovaná lingvistka, já jen pouhá žena.“

„A co?“

„Co, co? Aha, nu jsou to nechutná páchnoucí zařízení, kolem nich zase ti gójové.“

„Chtěla jsi říct gádžové.“

„To máš přeci jedno.“

„Co dělá špinavá pracovní síla u velevznešených slonů?“
mračí se A.P.
„Slouží jim.“
„Aha, už jsem se lekla, že si užívají. Za naše peníze!“
„Ale ne, to bych těm d'áblíkům nedovolila.“
„A co ještě jsi viděla?“
„Les továren, skály a slamy. Země to má spočítané.“
„Já vím drahá, s tím nic nenaděláš.“
„Ale nám se vede skvěle, že?“
„Boží vůle.“
„Pak exodus.“
„Řekla jsi drahá exodus nebo exitus?“
„Jedno pro nás, druhé pro ně.“
Chi, chi, chi, cha, cha, cha, chlemst.

Vodní planeta

(Kup si ji, máš-li na to)

Vrstvy s posledními zbytky života na Zemi ukrývaly i souřadnice Vodní planety. Archeotým se rozhodl ji navštívit.

„Musíme zjistit, co za mentální nákazu přimělo lidi nechat Zemi zpustnout,“ přemýšlí Milča.

„Asi jim nová planeta víc vyhovovala,“ namítne Franta.

„Nebo se zbláznili,“ doplní Maša.

„Možná i na nové planetě lidé vyhynuli,“ napadne Honzu.

„Kdepak,“ ukazuje Eman na záznamy komunikace vyvolených, „vyvinuli se ve vodní monstra.“

„To chci vidět,“ nastavil Franta motory, „letíme.“

Z dálky vypadala Vodní planeta jako hrouda zlata, ale když se k ní přiblížili, uviděli kříšťálová města plující ve žlutavých vodách, blyštivý lesk sluncí vznášejících se na obloze jako načechrané cípy měkoučké periny.

„Monstra nevidím,“ poznamená Franta od monitoru, „zato droboučká fauna a flóra vykazuje známky inteligence.“

„Jak to víš?“ jukne Maša.

Tu si všimli, že každý nanic hodný tvor je oblečen do slušivého kostýmku.

„Nazdar fauno a flóro!“ volá Honza do komunikátoru, „my jsme tvůrci světa a přišli jsme prozkoumat vaši historii.“

„A jste ohlášení?“ otáže se dívka v zelené livreji.

„Nemůžeme kreditmonstra najít.“

„Nejspíš se s vámi setkat nechtějí,“ odpoví stvoření v modré uniformě.

„Proč vám vůbec říkají fauna a flóra? I vy pocházíte z lidí.“

„Naše předky dřív živila bezcenná fauna flóra, my zase živíme kreditky.“

„A kde je mohu najít?“

„Už mlčte, rozhovor s vámi je příliš drahý.“

„Nechápu.“

„Za každé slovo platíme kreditkám poplatek, vlastní autorská práva na řeč.“

Tu Frantu napadlo:

„Co kdybychom přeladili čidla z hledání moudrosti na hledání zlata?“

Eman mění nastavení přístrojů, po chvíli volá:

„Už je mám! Kreditky jsou schovány v palácích na dně moří.“

„Jsou tam i banky a řeznictví,“ dodá Franta.

„Spíš to budou nemocnice.“

„Jedno od druhého rozeznat nejde.“

Ráj vyvolených

(Nadřazenost a bezpečí)

Kreditmonstrum ověšené zlatem a drahými kameny vplouvá do budovy ze skla a titanu, na vratech je nápis:

„Výzkumné oddělení pro maximalizaci dluhů.“

„To jsi ty Lauřičko?“ vítá ji vyvolená s houfem služebnic u řitní ploutve.

„Jistě tetičko Eli, já tě nezklamů!“

„To přece vím, ty můj miloučkový hodňoučkový klone.“

„A jak si stojí statistiky?“

„Skvěle, máme se skvěle,“ ukazuje tetička na strop změněný na obrazovku. „Naše dluhové oddělení je tím nejrychleji rostoucím oddělením v celé bance.“

„Já myslela, že na celém světě.“

„To máš přeci stejné.“

„Aha,“ culí se Lauřička, „a co fauna a flóra, je optimistická?“

„Musí být, jinak by nerostla, nepůjčoval si a neutrácela.“

„Ale já viděla i pár zamračených tváří!“

„Už to není smích od ucha k uchu jako za dob konjunktury, zadlužují se méně.“

„Proboha, že by něco tušily?“

„Nevím Lauřičko, ale bůh nám tentokrát nepomůže.“

„Tak co by pomohlo, tetičko?“

„Musí penězům víc věřit. Nesmíme jim dát čas zevlovat, víc je učit, víc pracovat, stěhovat je a měnit povolání, aby přišli o kamarády i kolegy, to je osvědčený recept.“

„Mohly bychom omladit populaci!“

„Nu,“ zamyslí se tetička, „mražáky máme plné, málokdo z fauny a flóry je starší dvaceti let, omladit není co.“

„Povinné základní vzdělání změním na povinné vysokoškolské diplomy.“

„Teď jsi na to kápła, holčičko, budeme je chovat o pět let déle.“

„Klidně i šest, než si vyprázdníme mražáky.“

„A naděláme zásobu čerstvých klonů pro nové generace fauny a flóry.“

„Nic nás to nebude stát, oni se učí sami.“

„Copak někdo z nás vyvolených chápe, jak se třeba těží takový hliník?“

„Jsou to tuze složité profese. Na těžení pilníků je třeba nehtový specialista, že?“

„Nevím, tetičko, na to my nemáme mozkové závity.“

„Hlavu vzhůru děvče, my přeci ovládáme finance, ty jsou nadřazeny všemu.“

„Peníze řídí svět.“

„Vesmír.“

„I ten, i ten.“

Amálie Papalbloomová

(Vrozeně vyvolená)

Na dně moře ozářeno alabastrovým svitem sluncí je prostý palác vyvolené. Právě vstává z výživného rosolu, nechá ho ustlat do filtrovací polohy, zaplatí fauně a flóře, aby roztok doplnila vlastním sérem, zanotuje si: „Jo kdybych byla Rotchild, to bych si žila sladce, sladce jako bůh – tra, la, la, la, juchej tralala, juchej, trala-juchej tralala...“ Prastará píseň vyloudí ruměncem na šupinatých líčkách.

„Ach, to je ale krásný den,“ probírá se úvěrovými smlouvami. „Kdopak nám to dluží za splátky úvěru?“ mluví sama k sobě, protože lepšího posluchače si ani představit nedovede. „Aha, tady máme hříšníci. Nedala krev, úroky narostly tak, že kdyby je měla všechny splatit, vycucla by se domrtva.“ Zadívá se vzhůru, zda uslyší boží vnuknutí.

„Má ještě dost,“ slyší hlas shůry, „víc ti dá jako živá, buď na ni milostivá.“

„Tak jo, prodloužíme splatnost,“ ráda dělá dobré skutky.

Do haly připlula desetiletá snaživka, mezi dveřmi piští:

„Objevili jsme něco úžasného, smím vám o tom referovat paní? Smím?“

„Jsem ředitelka archeoložek, ne obyčejná paní,“ opraví tu maličkou.

„Omlouvám se velebohatá, omlouvám, ale oni mi řekli, že to spěchá, fakt moc spěchá,“ podává mocné záznam ranního nálezu.

„Oni, oni, copak je tady někdo jiný než já?“

„Není velebohatá, nikdo není, ne.“

„Shrň to, co jste objevili?“

„Na dně zakázané zóny je prastarý hvězdolet, podle všeho z něj pocházíme - my všichni. Tedy vy i já, fakt.“

„Ach ty neuctivá,“ neskrývá své rozčarování, „copak nevíš, že nás stvořil Bůh?“

„To se nevylučuje - nebo jo?“

„Kde na ty výrazy chodíš - nevylučuje,“ dívá se na dokumenty, „to vás učí ve škole?“

„Ne paní, ve škole bereme ekonomiku, vědu věd.“

„Pak ti místo ranní modlitby poskytnu lekci vzdělání zdarma.“

„To snad ani nemusí být. Fakt ne!“

„Nebud' drzá, musíš znát svatou knihu.“

„Ne, prosím paní ne, ne, ne!“

„Podle zákona o povinném vzdělávání poslouchat musíš, tedy slyš a uč se, zítra tě z toho vyzkouším.“

Bůh stvořil svět. Stvořil i Zemi, na ni umístil d'ábla, říkal mu Adam. Byl to chudý maskulinní primitiv, který neuměl plavat. Z jeho třináctého žebra a hroudy zlata vymodeloval Bůh Evu. Eva byla panna. Zatímco Adam a jeho potomci zkrápěli pevninu páchnoucím semenem, Eva rodila děti klonováním, tehdy se mu říkalo neposkvrněné početí.

(Potomci Evy jsou vyvolené, potomci Adama jsou fauna a flóra, pykáte za jeho dědičný hřích.)

Zlatá Eva plavat uměla, ale primitiv Adam ji odmítl postavit bazén, dokonce ji mnoho a mnoho let vláčel pouští, aby na vodu úplně zapomněla. Nemohl tušit, že Eva má paměť jako slon.

(Slon je tvor s největší hlavou, jakou kdy Bůh stvořil.)

Muž zneužil rodinu jako nástroj tyranie a nelidského útlu. Díky rodině se pramatky musely plahočit za svými pány, byly denně bity a znásilňovány, až se jim díky

nejbohatším osvícenkyním podařilo rodinu nahlodat zevnitř, nastolit emancipaci.

Emancipované ženy udělaly s muži právní dohodu, že jim budou rodit jednoho potomka za druhým, aby měli dost vojáků na ty své nekonečné války, muž za to dá ženě zlatý prstýnek, nic víc.

Generaci za generací ukrývaly ženy své prsteny na dno moří, až se jim podařilo zmocnit se veškerého zlata planety. V tu chvíli muži nedokázali smlouvu dodržet, museli ženám vrátit svobodu a volnost.

Aby muži nevyhynuli, svolily ženy, že jim poskytnou další potomky, ale muži jim na oplátku postaví plovoucí křišťálová města, na dnech oceánů zbudují nedobytné sejfy a nejmodernější nemocnice. Tak se armády vojáků změnilly na armády dělníků, zavládl globální blahobyt a mír.

První vyvolenou, která dokázala přestoupit hranice smrtelnosti, byla Elizabeth Rotchildová. Celý život levitovala ve výživném roztoku, až její tělo narostlo do velikosti kreditmonstra. Aby svůj jedinečný původ zachovala na věky věků, naklonovala se tolikrát, že stvořila nový rod - nás.

Od té doby se rozmnožujeme výhradně nepohlavně, ale důležitější je, že držíme při sobě, předáváme si bohatství v nezmenšené podobě, vy chudička fauno a flóro.

„Děkuji vám urozená paní, paní,“ vrtí se bezejmenná samou nedočkavostí, „mohu už jít pracovat? Prosím pracovat.“

„O práci vůbec nejde, hlavně pěkně tloustni, ať máš chutné masenko,“ zubatý úsměv.

„To nechápu,“ vyděšené oči pracovní síly.

„Jsi malá a hloupá, boží záměr je holt boží záměr, to nezměníš,“ mávne vznešenou ploutvičkou. „Teď už jdi - a pamatuj - úctu!“

„Cokoli, hlavně když už nebudu muset poslouchat o vašem usměvavém bohu.“

„Je to i tvůj Bůh,“ ušklíbne se A.P., „je přebohatý. Nic nechápeš, malověrná.“

Všední den kreditmonstra

(Nejcennější)

Toho rána posnídala Ráchel Goldsteenová džus z mladičké fauny a flóry, mávla ocasní ploutví, a jako bitevní loď Bismarck vyplula z křišťálového paláce.

„Vítej nám ó vyvolená!“ piští pracovní síla. Kyne jim vznešenou ploutvičkou, cítí se tak osvícená.

„Jakpak se jmenuješ, maličká?“ dobročinnost ji povznáší na duši.

„Vy jste si mě všimla?“ upadne mladinka do mdlob.

„Ach vy jedna fauno a flóro,“ usměje se filantropka, „jste tak slabé!“

„Peníze milujeme, vás zbožňujeme, fakt.“

„O tom přeci vůbec nepochybují, jinak by vás policie řádně potrestala,“ přebohatá si udělá poznámku, že musí na tuhle vychrtlínu poslat finanční úřad, určitě nehradí daně v plné výši.

„Máme pro vás dárek!“

„Jak se mě odvažujete oslovit? Copak vy máte vysokou z vlezdoprdelství?“

„Tu mají jen politici.“

„Ne všichni.“

„Dárek by ukradli, fakt ukradli.“

„Tedy dobrá, co mi dáte?“

„Prstýnek, prstýnek.“

„Je tak obyčejný,“ prohlíží si ho, „a malý.“

„Má růžový diamant,“ ukazuje článek fauny a flóry.

„A za co?“

„Jen tak.“

„Nic není jen tak, s pravdou ven.“

„Za prominutí úroků, prosím, prosím, jen jediný týden bychom nechtěli potit krev, jediný.“

„Mohu vám povolit tři dny,“ blaženě se usměje, „za víc ten klenot nestojí.“

„A za tenhle rozhovor platit nemusíme?“

„Budeme dělat, že jste byly němé.“

„A nepošlete na nás policii?“

„Copak jsem už někdy poslala?“ zamračí se.

„Skoro vždycky, ale nechceme vás urazit, paní.“

„To ani nemůžete vy hloupoučké nuly. Jdu se pomodlit, nezaclánějte.“

„Jo kdybych byla Rotchild, to bych si žila slastně jako bůh, tra, la, la, la, žila slastně jako přebohatý milovaný bůh,“ brouká si a smějuje do nejstarší budovy na planetě. Povrch má z platiny, sloupy ze zlata, dovnitř smí jen přímé potomkyně Elizabeth Rotchildové.

„Dej mi bože bohatství,“ šeptá Ráchel skromnou modlitbičku, „nic víc si nepřeji jen prašulky, chechtáčky, miláčky, přítuly, lováče a taky právo a pořádek,“ plácá se ploutvičkou v prsa, „je to má vina, má jediná vina.“ Chrám počítá míru pokory, světla blikají, připisují vyvolené plusové body. „Taky mi dej krásu a dlouhý život, to bych si tuze moc přála, víc skutečně nechci – je to má vina, má jediná vina.“ Do synagogy vchází mnohem úspěšnější hráčka o boží přízeň. „Dej mi hodnou faunu a flóru, ať se množí a je stále výnosnější – krleš.“ Ozvaly se fanfáry, rozsvítila světla: „Vyhrála jsi jackpot, sestro, Bůh ti odpustil!“

„Klaním se velectená velesestro, jen každodenní pokáníčko.“

„Ach tak,“ míří do míst, kam smí jen nejvyvolenější.

„Co tam asi je?“ ptá se Ráchel bohatého Boha, co ho má jak noha. Místo odpovědi se jí vybaví pohádka z mládí, podle které je jádro planety tvořeno jediným velkým diamantem.

„Jednou se diamant vykulí,“ slyší hlas shůry, „nastane ráj.“

„Ale my už v ráji jsme,“ přitochí se její nejlepší kamarádka.

„Ty čteš mé myšlenky?“ vyděsí se.

„Nad čím jiným bys asi tak mohla hloubat,“ směje se.

„Náhodou máš pravdu, pohádky nelžou.“

„Tak ještě pár modlitbiček na kredit, to abys mohla hřešit celý den bez úroků, a jdeme na nákupy, ju?“

„Dělám to pro svůj národ,“ šeptá Ráchelka.

„Jak jinak.“ Vyplují z chrámu, zamíří k prvnímu supermarketu. Hory toho nejkřiklavějšího zboží na ně volají ze všech stran: ekologické řasenky, homeopatické podprsenky, bezlepkové sušenky, naleštěné pudřenky a - tady to je. Chrám nejkrásnější, nejlesklejší - klenotnictví.

„Zase chceš utrácet? Fauna a flóra bude závidět.“

„Staré porazíme, namnožíme si nové.“

„Musíme je od mládí učit o naší vyvolenosti. Od čeho vlastníme mediální průmysl?“

„Natočíme příběh o krásné a mladé fauně a flóře, jak zanedbává denní odběry krve, jak to s ní myslíme dobře, financujeme řeznictví...“

„Zdravotnictví,“ opraví ji.

„...ale nakonec navzdory všemožné péči na vysoký krevní tlak umírají.“

„Dojemných příběhů musíme vymyslet desítky.“

„A také by se mělo zdůraznit, jak jsou vyvolené za sérum vděčné, jak trpí smrtí bezcenných, jak ukrutánsky nás bohatý bůh trestá, nutí nás svět vezdejší vykořisťovat.“

„Udržovat v prosperitě, drahoušku, neplet si pojmy.“

„Uspořádáme soutěž o nejlepšího dárce planety, vítěze odměníme měsíčním pobytem v lázních.“

„A pochvalou před nastoupenými politiky.“

„No vidíš, co všechno jsme vymyslely, a to ještě není oběd.“

„Jsme holt vyvolené vládnout.“

„Potají a v skrytu.“

„Amen a peníze.“ Otevírají těžké dveře.

„Jen pojd'te dál ctěné přečtené,“ taje prodavačka jako snív v tropech, „přišlo nám unikátní zboží.“

„Prstýnky?“

„Ano.“

„Náramky?“

„Ale jistě.“

„Náhrdelníky?“

„Pokud na ně máte.“

Hodiny běží, něžně se mazlí s jedním šperkem za druhým.

„Tak snad ještě tento piersing,“ vyplují z obchodu, zadívají se svorně vzhůru.

„Jo kdybych mohla do světa, to bych si žila sladce, sladce jako bůh – tra, la, la, la,“ notuje si Rozálie oblíbenou písničku.

„Snad nevěříš těm pověrám, že jsou hvězdy ze zlata?“

„A nejsou?“

„Když věříš,“ ušklíbne se sestra.

„Jen si vem, že bych měla místo ploutví křídla a dolétla až nahoru, shodila ti pár balvanů zlata.“

„Zadarmo?“

„Božsky bychom zbohatly!“

„Jo kdybych byla Rotchild, to bych si žila sladce, sladce jako bůh – tra, la, la, la ...“

Jeden den fauny a flóry

(Bezcevní)

Bezejmenný článek se probudil z hlubokého snu, mrknul na hodinky - má chvíli čas.

„Co jsem dělal včera?“ pátrá v paměti, „že jsem se zase přežral?“ Podívá se na břicho – ano, je jak sud. Proč tolik jí, copak se neumí ovládat? Odpověď ho vyděsila natolik, že rychle přestal myslet.

„A co mám v plánu dnes?“ zadívá se na rozvrh. V doškolování píše písničku o dobrotivosti kreditmonster, „snad nepropadnu,“ pak kroužek sborového skandování, „jo to bude prima,“ tři hodiny nošení břemene a samozřejmě do nemocnice na odběr krve, „to zvládnou“. Pěkný den ho čeká, moc pěkný. Plný optimismu a chuti do života vyplul z útulného bytečku.

„Nazdar kamaráde, tak jaká?“

„Skvělá jako vždy!“

„U mě taky skvělá.“

„Všechno je skvělé.“

Tolik úsměvů a dobré nálady snad ani nečekal, je krásné žít ve zřízení plném pokroku a blahobytu.

„Zase jsi se včera neudržel, co?“ zkoumá ho lékař přísným pohledem.

„Ano pane učitel – pardon, policajt.“

„Jsem doktor, tvůj kamarád.“

„Potom víš, kamaráde, že se denně přežírám, nic s tím nenadělám.“

„Máš vrozenou vadu, jmenuje se bohatokrevnost, pomůžeme, krev upustíme, ale parametry jsou měsíc za měsícem horší,“ napichuje mu žílu, ukazuje obávaný graf. „Tehdy jsi byl ještě v mezích normy, ale dnes?“

Pacienta odvedle vezou na chirurgický sál.

„Co s ním budou dělat?“ vyzvídá bezejmenný článek fauny a flóry.

„Však víš, má poslední fázi nemoci,“ kýve doktor moudře hlavou, „krev už upouštět nestačí, vyjmeme mu ledvinu a játra, ořežeme svalovinu, to aby se srděčku odlehčilo, ale i tak dlouho nevydrží.“

„Úžasně moderní postupy,“ vydechne vděčný pacient.

„Ach ano, kulinářská věda dokáže cokoli.“

„Lékařská,“ poopraví zdravotní sestra.

„Obě patří k sobě,“ doplní doktor.

„To nechápu,“ pacient něco tuší.

„Ani nemusíš, prostě svalovina se dál využívá, zaplatí ti operaci.“

„Biftečky, čevapčiči, uzená žebírka pro vyvolené,“ šklebí se sestra.

„A ven,“ vyžene ji doktor. Nevychovaná odchází, pacienta a lékaře spojí kruh důvěry.

„Prozradte, dobrotivý doktore, jak dlouho ještě vydržím?“

„Máte před sebou pár krásných let, tak si je užijte,“ vkládá mu velký hnědý prášek do úst, vysává půl litru krve.

„Tolik štěstí,“ vyplouvá bezejmenný článek fauny a flóry z nemocnice. Mořské zahrady čekají. Ochutná nejprve lísteček, má fantastickou chuť. Pak druhý. Musí držet dietu, ale dva lísky je málo, dá si víc.

Vzpomene na praděda, ten chtěl změnit zaběhnutý řád. Tvrdil, že je finanční svět zabijí, že u nich kreditky naschvál provokují žravost, aby měly dost séra pro ty své výživné roztoky. A tak přestal chodit k doktorům, prášky nebral, jen se potuloval krajinou a tvrdil, že bude žít sto let. Jenže bez prášků dostanete průjem.

„Je zázrak, že přežil tak dlouho,“ prohlásily pátrací čety, když ho našly zesláblého na mořském dně. Vzali mu polovinu orgánů, napojili na všechny ty přístroje, ale srdéčko to již zachránit nedokázalo, zemřel do tří dnů.

Bezejmenný si uvědomil, že má plnou pusou šťavnaté trávy. Otočil se dozadu, uviděl široký průsek: „To jsem sežral já?!“

Rozhlíží se, jako by nemohl uvěřit, ale nikdo jiný poblíž není. Poslední sousto mu v ústech zkyslo. Opět porušil stravovací režim. Na chvíli váhá, pak mávne ploutvičkou, dá se do dalšího jídla: „Když už, tak už.“

Domů se odvalil nacpaný k prasknutí a šťastný: „To se mi ale bude dnes skvěle spát!“

Hlavně na nic nemyslet, myšlení škodí spaní – a také zažívání.

Mateřská obětavost

(Vřelé city v chladném těle)

Jedině peníze dokáží spojit vyvoleným svět v jediný logický celek, jinak se zlatomilkám rozpadá na mnoho schizofrenních fragmentů. Chvíli se chovají jako krutovládkyně, chvíli jako zbabělci, pak jejich mysl ovládne mateřský pud – v tu chvíli byste je od moudrých bytostí nerozeznali.

Pro Ráchel Goldsteenovou jsou vedle všedních dní i dny výjimečné, jedním z nich bylo svolení profesorům doktorům kandidátům věd k aktivaci klonování sebe sama. Hned jak se vajíčko začalo rýhovat, oblíbila si ho. Morula byla nádherná, blastula s gastrulou předčily všechna její očekávání, ale teprve když se vykulil první zárodek připomínající kreditmonstra, roztála dojetím.

„Máma,“ zapištělo to přenádherné stvoření a zamrkalo svýma obrovskýmá očima, sotva ho odstříhli od kojení.

„Tady jsem bobečku, já tě nezklam,“ usmívá se na něj z křesla pro hosty, drbe ho ploutvičkou pod bradou.

„Můžeme mu paní vyměnit výživný roztok, roztok?“ klaní se houf bezvýznamných příslušnic fauny a flóry.

„Ne,“ odstrčí je, „vyměním ho sama.“

„Jak obětavé, obětavé.“

„Hajej, dadej,“ usmívá se na tu svou vyvolenou.

„Láskyplná, láskyplná,“ předhání se fauna a flóra v obdivu.

„To vy nemůžete pochopit,“ utrousí. A má pravdu: Klony fauny a flóry se vychovávají v institucích, mateřská láska je jim cizí.

„Ga, ga,“ mazlí se hormony dopovaná máma s dcerunkou. Slova jsou bránou do duše, nikdo neurozený se k jejímu děvčátku nesmí přiblížit.

„Mazlit se neumíme, neumíme,“ zapištěla by fauna a flóra, kdyby jim své velevznešené pocity objasnila.

Poprvé si s malou vypluly, když byla jako hrášek, od těch dob to dělají den co den.

„Drž se vedle mne,“ poučuje dcerušku, „ať všichni vidí, co za významnou osobnost to pluje.“

„Ano mami,“ otírá se jí o tvář. Ráchel zaplaví takový přívál něhy, že by silnější cit nevyvolala ani dávkou farmaceutik. Dítě ví, že vrní kvůli ní, a otre se ještě jednou.

„Hodnější dcerku snad nikdo nemá,“ kochá se bohatá svým výjimečným potomkem.

„Buď pozdravena ó bitevní lodi Bismarck!“ proplouvá těsně kolem sestry, „to je tvé dítě?“

„Ano, jen mé. Mé.“

„Mami,“ ječí dcerka, „rozdrtily jste tetičku!“

„Jakou tetičku?“ lekne se vyvolená. Dítě ukazuje na plovoucí cáry fauny a flóry. „To není tvá tetička, ty hloupá,“ směje se máma, „je to jen námi placená příroda!“

„Ale je jako já.“

„Nikdo není jako ty, má nejmilejší,“ dává jí první lekci vznešeného chování, „nemajetní jsou tu pro nás, nemají žádnou cenu.“

Nahodí tak přenádherný pohled plný nevinnosti a pochopení, že by pro ni maminka udělala cokoli. Skutečně cokoli.

„Víš má milá, je těžkým údělem nás bohatých trpět, být krutý k cizím, dobrý k vlastním.“

„A co když se mi to nebude líbit?“

„Musíš se přemoct, miláčku, Bůh si to přeje.“

„A mohla bych dostat zmrzlinu? Za odměnu. Dopředu,“ využívá její shovívavé nálady.

„Zase ti bude zle.“

„Nebude,“ loudí a otírá se o maminčinu tvář. Ta holka to s ní zkrátka umí!

„Dobrá, ale dáš si jen jednu.“ Vplouvají do cukrárny, hejno fauny a flóry je obletuje.

„Jen malé kafičko,“ poroučí si Ráchel vědérko černého moku, „a dvojitou porci zmrzliny pro mou princezničku.“ Vidět dcerku mlsat, je jako omládnout o sto let. A jako by Bůh její mateřskou lásku zkoušel, pustil na ně stavební panel.

Ráchel včas žduchla do dcerky, pak ucítila nesmírnou bolest, omdlela.

„Za co nás Bůh trestá?“ slyší z veliké dálky.

„Nevěřím v boha, ale bohyni. Copak by chlap mohl dokázat tolik jako ženská?“

„Bůh nemá pohlaví, nepotřebuje ho.“

„Pak mu mohu říkat bohyně.“

Probírá se, má ochrnutou ocasní ploutev, to je zlé. Usměje se na dcerku, zašeptá: „To bude dobré miláčku, hlavně že se nic nestalo tobě.“

„Ale mami, jsi zraněná!“ třeští na ni vyděšená kukadla.

„Nebud' smutná, holčičko,“ snaží se ji uklidnit, „jsi má univerzální dědička.“

„Copak ty nejsi nesmrtelná?“

„Kdo se odvážil převážet stavební materiál nad obydlí? zaslechne policii.“

„Nevíme, nevíme,“ piští fauna a flóra.

„A kde jsou ti záchranáři?“ ozývají se výkřiky.

„Už jedou, už jedou,“ je slyšet odpovědi.

„Tohle si někdo vypije,“ hartusí policajt, „aby se zranilo velevážené monstrum, to se v mém rajónu ještě nestalo!“

„My za to nemůžeme, nemůžeme,“ překřikuje se dav fauny a flóry.

„A vás zahynulo kolik?“

„Jedenáct, rozpláclo je to na humus.“

„Dobře jim tak.“

„Nemohli za to, nemohli. To loď.“

„Utrhla se loď?“ odhaluje příslušník státní moci podstatu problému.

„Potopila, potopila,“ piští fauna a flóra.

„Mami!“ volá klon.

„To nic, to ti neřadí,“ šeptá Ráchel. „Na faunu a flóru není nikdy spoleh. Buď krutá, spravedlivá, trestej je, ale nepoštví proti sobě...“

Dostává uklidňující injekci. Snaží se ji vyprostit.

„Jdi pryč, holčičko, tohle vidět nemusíš.“

Děvčátko poslušně odplouvá, Ráchel zavírá oči.

„Tu nedá dohromady ani armáda chirurgů,“ nebo se jí to jen zdá? A jako na potvrzení své výjimečnosti slyší tichý hlas shůry: „Jsi dobrá, předobrá. Děláš vyvolenému národu čest.“

Na počest zesnulého vodního monstra byla uspořádána trýzna.

„Poznal-li kdo zkoušenější národ, než je ten náš?“ lkají přebohaté.

„Co je to národ?“ špitá si pracovitá fauna a flóra.

„Nic, neruš!“

„Pokorně k tobě vzhlížíme bože a prosíme tě, vyslyš nás.“ Následovala dlouhá tklivá píseň, která by i mrtvé rozesmutila.

Vyvolené milují, žijí a umírají plné těch nejkrásnější citů.

Kreativci kontra kreditky

(Setkání kultur)

„Podle mých senzorů jsou kreditmonstra nejhloupějšími stvořeními na planetě, žijí jen díky vychytralosti a podvodům,“ hlásí Franta od monitoru.

„Tak na to se musíme podívat zblízka.“ Eman začíná připravovat raketočlun.

„Moc šikovný stroj,“ pochválí Milča.

„Kluci jsou hračičkové, podobných blbinek mají plné sklady,“ dodá Mařa.

„Na mě je malý,“ konstatuje Eman.

„Já poletím, já, já, já!“ skáče Honza, aby si ho všimli.

„Tak se do něj nasoukej,“ dovolí mu Franta.

„A není to nebezpečné?“ ptá se Milča.

„Hovno,“ zabručí Mařa, „Honza se musí otrkat, není kojeneček.“

„Budu ho mít na monitoru,“ ukazuje Eman.

Chlapi potřebují trochu toho vzrušení a sebeúcty.

Sotva raketočlun dosedl na hladinu, objevilo se před ním růžové kreditmonstrum.

„Nazdar kapustňačko,“ promluvil do komunikátoru.

(Alternativní překlad: Bud' pozdravena, ó hlubino moře.)

„Jmenuji se Amálie Papalbloomová,“ špitlo stvoření velké jak velryba, „dej mi kilo zlata.“

„Proč bych ti měl něco dávat?“ nechápe.

„Za přistání,“ odpověděla Amálka a rozkošnický se zavrtěla, „tady to je naše všecho kolem naše, naše, naše.“

„Já žádné zlato nemám.“

„Tak se musíš zadlužit. To musíš.“

„A co to je dluh?“

„To je taková drobná formalita,“ roztáhla Papalbloomová své masité rty do širokého úsměvu, „ty nemáš ekonomické vzdělání?“

„Netuším, co je ekonomie,“ přiznává se Honzík.
„Pak mi můžeš věřit, že dluh je stejně přirozený jako třeba jídlo.“ Na monitoru se objevila úvěrová smlouva.
„Podepiš,“ piští Amal Papal.
„Tady stojí,“ louská malinkatá písmenka, „že se zavazují zaplatit kilo zlata do jednoho dne, a pokud to nestihnou, zabavíte mi raketočlun.“
„Přesně tak,“ usmívá se Amal, „je to velice vstřícná úvěrová smlouva, věř mi.“
„Ale já si s vámi chci jen vyměnit informace.“
„Podepiš, jinak si nejen nic nevyměníš, navíc ti raketočlun zabavíme a tebe k večeři sníme.“
„Tak jo,“ Honza podepisuje, přitom netuší, že to Amal Papal myslí vážně.
„Skvělé, přeskvělé“ usměje se A.P., „ted', když jsme se stali kamarády, pověz, co bys chtěl?“
„Jsem z archeotýmu tvůrců světa a přišli jsme prozkoumat vaši historii,“ říká obřadně.
„Ale chlapečku,“ zasměje se kreditmonstrum jak nejkrásněji umí, „mě vaše výzkumy absolutně nezajímají.“
„A můžete nám pomoci?“ zkouší to jinak.
„Když tak pěkně prosíš - a kolik dáš?“
„My řekneme vám, co víme, vy zase nám,“ navrhuje směnný obchod.
„My nic vědět nepotřebujeme, vše víme, a co nevíme, to je napsáno v moudrých knihách. Tak kolik dáš?“
„Kilo zlata?“ odtuší.
„Ale kde, to je málo, dej víc.“
„Dvě kila?“
„Stále málo. Co dát takhle celý hvězdolet?“
„No,“ zamyslí se, „máme jeden navíc, tak jestli by vám k něčemu byl.“

„Ale jistě přejistě, jen do něj musíte napumpovat dost vody z oceánu, aby se ponořil. Parcely na povrchu oceánu jsou dávno prodané.“

„A za vodu se také platí?“ začíná Honzovi docházet, o co tu jde.

„Samozřejmě hochu, nic není zadarmo.“

„Tak my si přivezeme vlastní vodu, vesmír jí je plný a zadarmo.“

„Jak myslíš, přemoudřelý chlapče, tady mi podepiš obchodní dohodu a já ti předám celou naši studnici vědomí v jediné knize.“

„Není to kulišárna?“

„Ale kde,“ směje se A.P., „připij si se mnou, vše probereme.“

„Ale já nepiji,“ vrtí se.

„Všichni pijí. Tohle je vitamínový nápoj, super eko a fortifikován – čím bys chtěl?“

„Ničím.“

„Ale ne, to neříkej, něco mít rád musíš.“

„Nevím.“

„Pak mi můžeš věřit, že ti bude chutnat.“ Obdržel pestrobarevný pohárek s nápojem samá bublinka, pěna, navíc zpíval.

„Zpívající nápoj - to jsem ještě nepil!“

„Tak šup tam s ním, ať tady nesedíme věčně,“ pobídne ho A.P.

„Je vynikající,“ pije do dna, olizuje se.

„Dáš si ještě?“ zkouší ho A.P.

„Tuze rád.“

„Nejdřív podepiš, pak ti dám.“ Honza podepsal, dostal další dávku vynikajícího nápoje.

„Tento pohárek už platíš.“

„Nemám peníze.“

„Stačí kilo zlata.“

Pokrčí rameny, proč by jí ho nedal, když je svět tak fajn?

„Okamžitě ho odvolejte!“ slyší ve sluchátkách Milču,

„nezvládá to.“

„Co mu ta taškářka dává za svinstvo?“ zírá Franta.

„Odvolej ho!“

Raketočlun vystartoval i s Honzou.

„Ale já ještě jedním!“ ošívá se, ale je už mezi svými. Potácí se rozesmátý, je mu skvěle. Snad nikdy mu tak dobře nebylo.

„Mařo, pojď sem! Ty se v tom vyznáš, co mu dala?“

„Opium,“ zabručí, „nebo něco tak.“

„Zavolám anihilační čet,“ rozčílí se Dalibor, „tohle si ty svině dovolovat nesmí.“

„Vodní svině,“ doplní ho Franta.

„Vymažeme je z oblohy,“ přizvukuje Eman a už hledá, jak by se to dalo zařídit.

„Neblbněte kluci, nic se nestalo,“ konejší je Milča.

„Opili ho, zhloupli, co nám udělají příště?“

„Nesmíme jim věřit,“ stanovuje taktiku Milča.

„Mám v lékárnice antidotum,“ přidá se Mařa, „příště ho už nedostanou.“

„Jen aby,“ zabručí Eman.

„A ty si jdi lehnout,“ ženou Honzu do postele.

Nad zlato není

(Společenský reflex)

Další přistání na Vodní planetu bylo lépe připraveno. Hned po navázání kontaktu předala kreditmonstra Honzovi svatou knihu. Byla dva metry tlustá, tři metry široká a čtyři metry vysoká, tesaná do skály, do dna zapuštěná.

„Tohle přeci nenaložím!“ děsí se.

„To bys ani nemohl, chlapečku, je to nedotknutelné dědictví,“ vznáší se opodál Amálie, „ale můžeš si ji přecíst. Chceš k tomu kalíšek nápoje a to zcela zdarma?“

„Ne, děkuji, nech si svou drogu, ty podlá vodní krávo.“

(Alternativní překlad: Nezasloužím si ambrózii, všemoudrá hlubino moře.)

„A co teď s tím?“ dělá do monitoru zoufalý obličej.

„Uklidni se, chlapče,“ volá Milča, „stačí ji zkopírovat, my si s ní už nějak poradíme.“

„No vidíš, že mě to nenapadlo hned! A jak?“

„Zapni kameru,“ sedá Eman k počítači. A zatímco stroje kopírují kamenné veledílo, zaměřili pozornost na faunu a flóru.

„Chceme vám pomoci,“ vysílá Honza do komunikátoru zprávu, „co pro vás můžeme udělat?“

„Pošlete nějaké peníze,“ pošeptá jeden užitečný tvor.

„Na co peníze?“ diví se.

„Za peníze si koupíš vše.“

„Peníze jsou podvod, kdybyste je zrušili, bylo by vám líp.“

„Proboha ne!“ zvolala fauna a flóra, „to by byla vesmírná tragédie.“

„Žádná moudrá bytost na peníze nevěří.“

„Neznabozi hloupí, však on vás potrestá!“

„Mohli bychom vám pomoci osvobodit se od nadvlády kreditmonster.“

„Nadvlády?“ nechápe fauna a flóra, „ony nám přeci nevládnou, jsou to naši zaměstnavatelé, platí nám. Kdyby nebylo kreditmonster, neměl by kdo financovat zdravotnictví, dokonce i zemědělství je prodělečné, bez jejich filantropie bychom umřeli hlady.“

„Zhloupli vás, bez nich budete svobodní,“ snaží se jim vysvětlit nevysvětlitelné.

„My svobodní jsme. Máme svou samosprávu, parlament, svobodné volby i nezávislé soudy, kreditky vše sponzorují, drží naši skvělou civilizaci v chodu.“

„A dávají naši charitě velikánské dary!“ piští další hlas.

„Díky našim mecenáškám jsme postavili domovy důchodců i moderní nemocnice.“

„Nikdo nežije svobodněji než my,“ piští jedna přes druhou (druhého).

„Jste moc mladí, papouškujete naučené, copak tu není nikdo starší?“ hledá někoho na úrovni.

„Já jsem už v důchodu,“ ozve se šedivý kmet, „chceš snad mluvit se mnou?“

„Kolik ti je let?“

„Bylo mi dvacet. Když se budu šetřit, dožiji se dvaceti dvou.“

„Ale vy byste měli žít alespoň sto let, za to mohou ony!“

„Na spiklenecké teorie nikdo nevěří,“ směje se fauna a flóra, „kreditmonstra dokázala, že jsme krátkověcí.“

„Okrádají vás, zabijí!“ snaží se jim otevřít oči.

„Máš to chlapečku nějak popletené, my okrádáme je. Například teď si s tebou povídáme, ale ony nás platí, jako bychom pracovali.“

„Ony nepracují vůbec!“ volá Honza.

„Hlouposti, jsou státní správa, bankéřky i mecenášky, pracují víc než kdokoli z nás.“

„Jak by mohly být tak tlusté?“ Otázka zanikla ve vřavě.

„Třeba včera,“ volá jeden, „celé dopoledne jsem proležel v posteli a nechal si zaplatit za okopávání mořské trávy.“

„Já se zase ulíval minulý týden.“

„Já se právě ulívám.“

„Tak vidíš, ty jeden vesmířane, máme se skvěle a nikdy se už nebudeme mít lépe.“

„Jen ať to vydrží na věčné časy a nikdy jinak.“

Po tomto objevu museli tvůrcové světa zaplatit sjednanou cenu (hvězdolet a raketočlun), rozhodli se nejbohatší planetu všech dob opustit. Do vesmírných map dali upozornění:

Mentální nákaza, nepřibližovat se!

Války plodí peníze

(Jak vydělat a zbavit se potížistů)

„Fauny a flóry je mi líto,“ mračí se Mařa, „copak jim nemůžeme pomoci?“

„Dal jsem na hvězdolet pojistku,“ přizná se Dalibor, „kreditmonstra se do něj nenasoukají. Když se tam fauna a flóra uchýlí, zákon separace je ochrání.“

„Copak to jde?“

„Přidal jsem do hvězdoletu miniaturní kulometry, kreditky je ovládat nemohou, zato fauna a flóra snadno.“

„Chceš rozpoutat genocidu?“

„Síla nebo vyčůranost, to máš přeci jedno.“

„A neměli bychom situaci sledovat?“ přesune se Milča k dalekohledu. V něm vidí, jak jejich hvězdolet právě přistává na dně oceánu.

„Počkej, máme uvnitř monitory,“ ukazuje Eman na obrazovku.

V zorném úhlu kamery se objeví Amal Papal: „Copak je asi vevnitř?“ Nahlíží do stroje, dveře se napůl otevírají, procpat dovnitř se nemůže.

„Proč je vchod tak úzký?“

„My proplujeme, proplujeme!“ švitoří fauna a fóra.

„Tedy dobrá vy jedny otravy,“ pouští je přebohatá.

„Je tady zpráva, zpráva,“ piští fauna a flóra, pak ticho.

„Slyšela jsem,“ pronese kreditka blahosklonně, „co je v té zprávě?“ Ticho. „Přečtete to nahlas!“ Ticho. „Copak jste oněměly?“ V hloubce se ozve rachocení, vrzání a škrucení, následuje laserový výboj.

„Co to?“ zbystří Papal pozornost. „Stalo se něco?“

Tu připlouvá Petra Rotchildová, z dálky volá:

„Utíkej pryč ty hloupá, střílí po tobě!“

„Ale to snad ne! Má poslušná faunička a flórička by si nic tak škaredého nedovolila.“

„Prokoukli nás, zdrhej.“

„Na to nemají dostatečnou inteligenci!“ protestuje, ale uhání, co jí síly stačí. Obě plavou do trezoru, tam je bezpečí.

„Za to můžou vesmírané. Možná jsme měly zaplatit my jim, ne je oškubat jak to jen šlo,“ uvažuje A.P. nahlas.

„Pozdě bycha honit.“

V následujících chvílích je zahájeno jednání se spřízněnou faunou a flórou.

„Přátelé, jsme na tom všichni stejně,“ volá Amal do sdělovacích prostředků, „my jsme venku, pár šílených jedinců ve hvězdoletu. Chtějí zabít vás i nás.“

„My mysleli, že jenom vás.“

„Právě naopak, to my vás chráníme, nebýt nás, nastal by nedozírný masakr.“

„To je hrůza!“ piští fauna a flóra.

„Slibujeme, že vás ochráníme, že mírový boj zafinancujeme.“

„Hurá!“ jása fauna a flóra.

„Nejen to, my budeme platit zvlášť každého vojáka, nehorázně si přivyděláte.“

„A kolik?“ pípne důvěřivá fauna a flóra.

„Jeden zlatý denně. Kdo se hlásí do armády?“

„To je fantastická nabídka!“ piští fauna a flóra, „tolik nemá ani dárce krve se zlatou plaketou.“

V následující dny jsou postaveny továrny na zbraně, jsou otevřeny doly, celoplanetární ekonomika zažije nevídaný boom.

Než se stačí sejít rok s rokem, je armáda fauny a flóry ozbrojena, útočí na hvězdolet.

„A nepoškoz'te ho!“ přikazuje Amálie, „stojí víc než vy všichni dohromady.“

Zatímco malí bojují, monstra zapínají videostěnu, litou řež sledují v pohodlí svých obydlí.

„Ještě drobnou finesu,“ poroučí sečtělá kreditka veliteli armády, „do první řady dejte problémové, zabijeme tak dvě mouchy jednou ranou.“

„Co je to moucha?“

„Problém.“

Je zahájen frontální útok na hvězdolet. Místo hory mrtvol se na obrazovce objeví suchá čísla. Suma sumárum - kapustňáčky si naplnily mrazáky, fauna a flóra se pozabíjela navzájem. A co je to stálo? Nic. Kdo přežil, utratil žold splácením úroků z úvěru, poslušně sloužil dál. Brzy tvůrčové světa obdrželi od Amal Papal tento děkovný dopis:

Pomohli jste nám rozpomenout se, jak svou vyvolenost praktikovali naši předkové. Donutit faunu a flóru pracovat jen pro peníze, je nesmírně obtížné, se zbraněmi to půjde mnohem lépe. Děkujeme, ale odměnu nečekejte.

Víra

(Pád finančního systému)

Jednou se bezejmenný člen fauny a flóry dopustil myšlenky.

„Proč věříme v peníze?“ Otázka vyvolala smích. „Ne, ale vážně, k čemu zlato a drahé kamení, jsou kreditmonstra skutečně vyvolená?“

Rozpaky přerušil hlas: „Copak je normální, aby se jeden narodil do zlaté kolíčky a druhý s dluhem, co splácí celý život? Copak je přirozené, aby ony žily stovky let a my umírali v pozdním mládí?“

„Tak to být musí,“ volají politikové, „dědičnost majetku je dokonce uzákoněná. Copak vy neznáte paragrafy a nařízení?“

„Ony tvoří paragrafy! Zneužily systém! Zabíjí nás! Okrádají! Na ně! Svině!“

„Co je to svině?“

„Vodní svině.“

„To je pobuřování,“ volají politici.

„Rasismus,“ volají kapustňáčky.

„Zatkněte potížisty!“

Policajt zaváhal. Systém se zadrhl. A najednou to všem došlo! Má pravdu. Tolik generací, tolik zla!

Myšlenka zrála jen chvíli, pak se bezejmenný dav fauny a flóry vrhl na první kreditku, co plula okolo.

„Co si to dovoluujete?“ křičí přebohatá, ale je to marné, dav ji umlátíl k smrti.

„A koho zabijeme teď?“ ozval se hlas.

„Vypleníme obchody, stejně v nich nakupují jen ony!“

Zprávy o rabování se šířily planetou. Kdo se davu postavil, ten nebyl. Kreditmonstra se zatarasila ve svých palácích, ale dav je rozmlátíl, zničil.

„Zabít!“ křičeli příslušníci fauny a flóry, „vyvolené se musí zabít!“

Banky byly vyrabovány, diamanty rozházeny, dokonce i zlato skončilo na smetišti dějin.

„Jak jsme mohli tak dlouho věřit?“

„Víra je gamblerství a to je tuze ošklivá nemoc.“

„Víra v peníze nebo v Boha?“

„To máš přeci stejné, systém jako systém.“

„Ale co množení? Jen vyvolené znaly kódy k trezorům na klonování. Copak už nechceme mít další potomky?“

„A k čemu nám jsou? My máme všeho dost.“

A taky že měli. Žádná generace si nežila tak klidně, spokojeně a dlouho, jako ta poslední. Až když začala fauna a flóra vymírat, změnila se Vodní planeta na mrtvou.

A přesně tak ji při další návštěvě našli tvůrcové světa, nechali svému osudu.

Jen do učebnic filosofů přidali odstaveček o smrtelné nákaze – nazvali ji finanční systém.

Pochopit, jak něco tak hloupého mohlo vzniknout, je ovšem nad možností většiny tvůrců světa.

IV. Jak vyhynuli ekologové

„Pokud se zbavíme siláků i finančníků, bude se nám žít fajn,“ usmívám se na zeleného mužička.

„Teď tě nechápu, tati.“

„Vládu nad Zemí převezmou jistě lidé moudří, třeba naši ekologové.“

„Počkej, to slovo jsem už někde slyšel,“ začne se mimozemšťanovi kouřit z hlavy.

„Dávali jsme na ekologii spoustu peněz, výroba podléhala normám znečištění, celý svět se řídil jejich hesly.“

„Aha,“ klepne se do čela, „už vím!“

„Zachránili planetu?“

„Ne tak docela, utekli, stvořili si zelený ráj.“

„Kéž bych utekl s nimi,“ zasním se.

„Naštěstí ne, jinak bych tady, táto, nebyl.“

„To nechápu.“

„Tak to ti musím hodně rychle vysvětlit,“ pokračuje v bravurní telepatii.

Ekoložka Božka Vložka

(Ve jménu pozemské přírody)

Kariéra Božky Vložky započala obdržením celoživotního grandu od UNESCO, načež vyfasovala nejmodernější zvířecí komunikátor s mimoslovní analýzou od akademie věd, pod hlavičkou globálních supr čupr ekologů si zakoupila letenku první třídy do Afriky. V Nairobi přesedla do dvouvrtulové helikoptéry, která ji i s oblíbeným terénním vozem vysadila pod úpatím Kilimandžára přesně tam, kde bývalo dřív Safari.

„Já vám ukáži, jak se chovat ekologicky!“ slíbila armádě černých sloužících. Pobyť v Africe je pro světové organizace levný, ti hloupí domorodci berou za měsíc

méně, než vědci zaplatí za jedinou večeři tam u nich v civilizaci.

Doktorka Božka Vložka nastartovala naftový osmiválec, a zatímco teréňák plul savanou, vzpomínala na pohnutou historii tohoto místa. Ano přátelé, zde se narodila Ivce Elza. Můžeme Joy Adamsonovou nazvat pramatkou moderních ekologů, protože ona nám ukázala, jak roztomilé jsou Ivce se lvy a lvíčaty, juj! Nejbohatší literáti světa mohli dál psát vznešení knihy o sněžích na Kilimanžáru, ale to by ti zaostalí černoši nesměli šukat jak králíci. Jistě, to oni se přemnožili, zvířata sežrali, safari osídlili. Ovšem to je temná historie chráněných území, dnes tu lidi nejsou, byli pochyťáni, odsunuti. Kulturní dědictví planety chrání globální organizace, sídlí na opačné polokouli v mrakodrapech, jsou moderní, v kravatách, naše.

Do pohádkově krásné Africké přírody se Božka zamilovala již jako malá, celý život ji usilovně studovala, pro ni svou kariéru obětovala. A jako by její nadšení posvátná matka vytušila, zjevilo se stádečko laní žirafích. „Ó jak jsou vzácné!“ Zastavila osmiválec, místo hledáčku zbraně na ně zamířila teleobjektiv, stiskla spoušť. „Vás zachráním,“ slíbila zvířatům, „tebe, tebe a taky tebe.“ Hned vytočila mobilem zoologickou zahradu, zadala své souřadnice a počkala, až potvrdí vzlet akční čety na záchranu ohrožených druhů. Laně už nikdy nebudou muset mít strach o svůj život, od zítřka je před krutou přírodou ochráněná třípalcová mříž.

Ó, jak vznešené jsou zoologické zahrady! Jak ekologické! S nimi se zaostalá příroda nemůže vůbec rovnat.

Nadšena sama sebou projela ekoložka okolí křížem krážem, až našla osamělý strom označený lvím pachem, uchýlila se do jeho koruny.

„Jsem tak živočišná,“ vydechla nadšena sama sebou.

První kontakt s Elzou proběhl omylem. Ještě nebyla zcela připravená, na zemi měla komunikátor i brýle, když tu se objevil lev. Kouká na brýle, nic podobného dřív neviděl, pozorně si je prohlíží, očichává, až přes ně zpozoruje nový svět.

„Uf!“ lekl se, když spatřil mravence většího než slona, „co to je za divné čáry?“

„To nejsou čáry,“ volá Božka do komunikátoru, „ale moderní věda!“

„Kdo to mluví?“ otáže se savany.

„Já mluvím!“ volá z koruny stromu.

„Co tam děláš, ty hloupá, nemáš ze lvů strach?“

„Jsem absolventka ekologie s červeným diplomem.“

„Huf,“ sedne si lev na zadek, „tak to jsem ještě neviděl.“

„Já vím, že bys mě mohl sežrat, ty nejsi roztomilá Elza, ale také vím, že lvi zlí nejsou.“

„Co?“ nechápe lev.

„Jste dobří, vy nikdy nezabijíte, pokud nemáte hlad.“

„A on to snad někdo dělá?“ diví se lev.

„No samozřejmě,“ začíná slézat se stromu, ale pak se zarazí: „Nemáš hlad, že ne?“

„Už jsem večeřel,“ vyvalí se do trávy.

„Tak to jsem ráda,“ posadí se vedle něj, „protože s plným břichem mě jistě lépe pochopíš.“ Lev nic.

„Tak předně,“ rozpovídá se, protože lidský hlas lvy uklidňuje, „já studovala dlouhé roky a vím, že pozemská příroda si pomůže sama. Lidé ji však ničí. My ekologové ne, jsme vyvoleni přírodu naši vezdejší chránit, tedy i vás lvy.“

„Jakpak bys mě mohla ty ochránit,“ směje se lev, „jsi slabá a neohrabaná.“

„Ty to možná, lve, nevíš,“ povídá se vztyčeným ukazováčkem, „ale divoké přírody, tedy i vás lvů, stále ubývá.“

„Nekecej,“ zabručí lev.

„A můžeme za to samozřejmě my, lidé,“ zarazí se, „ale i vy zvířata se musíte napravit. Například vy lvi se nechováte vůbec správně - umíš si ty vůbec představit, jak strašlivě gazely trpí, když je jíte?“

Lev nechápe.

„Víš, já jsem kdysi byla jako ty, taky jsem jedla maso, až jsem si jednou uvědomila, že jím živého tvora jako jsem já. No kdyby to dělali všichni, kam bychom došli?“

Podle mozkové analýzy si lev představil buvolu, jak jedí gazely, a hned mu došlo, že pak by neměl on co jíst.

„To by bylo hrozné!“ zděsil se.

„No vidíš,“ raduje se, že ji chápe, „tak by ses měl angažovat jako já a něco s tím dělat.“

„A co jako?“ ptá se lev.

„Začni třeba tím, že nebudeš jíst maso! Ostatní lvi se přidají,“ agituje ho.

„Ale co mám potom jíst?“ táže se lev.

„No já například začala jíst hodně luštěnin. Taková čočka je skoro jako maso. Ale co čočka, buráky, ty jsou ještě lepší než maso!“

„Nepovídej,“ olízne se lev, „a kde takové buráky ulovím?“

„Vy lvi to máte těžké,“ přizná, „neumíte pěstovat luštěniny, ale ty máš štěstí. Jsem bohatě financována UNESCO a mohu ti zajistit bezmasé stravy, kolik budeš chtít.“

„Pomoc by se šikla,“ zamyslí se lev, „nedávno mi vypadl zub a těžko se mi kouše.“

„Kaši kousat nemusíš.“

Povídali si ještě dlouho do noci, pak si pro ni přiletěl ekologický vrtulník tak veliký, že se do něj vlezl i milý vůz se spoustou nefalšovaných vzorků chráněné přírody.

Hned druhý den ráno lvovi letecky doručili velikánský hrnec se skvěle upravenou čočkou sypanou buráky. Lev se do voňavého jídla pustil s chutí, ale jaké bylo jeho překvapení!

„Fuj, to je hnus!“ zařval tak silným hlasem, že zvířata daleko široko vzala nohy na ramena. Profesorka doktorka Božka Vložka se pokusila lvovi vysvětlit podstatu vegetariánské myšlenky.

„Oč méně ti jídlo chutná, o to víc je zdravé.“

Lev se chvíli rozmýšlel, podle analýzy měl dokonce chuť ji sežrat, ale protože vrtulník řval jako sto pušek, začal jíst ty luštěniny.

„Vidíš, jak ti to jde,“ pochválila ho a aby na tu historickou chvíli nikdo nezapomněl, lva žeroucího vegetariánskou stravu natočila.

Brzy se na titulních stránkách časopisů objevil lev jako vzor humanity.

„Lidé tě milují,“ nosila mu fotky společně s čočkou, „je z tebe mediální hvězda.“

Lev byl rád, že se na stará kolena konečně proslavil, jen si neustále stěžoval: „Cítím se tak slabý.“

„Ale to vůbec nevádí,“ ujistřovala ho, „musíš vytrvat. Já také vytrvala. No vem si, že když už teď nemusíš lovit, klidně můžeš celé dny odpočívat. Ostatně, tolik slávy za trošičku té slabosti stojí, no ne?“

Lev vegetarián byl den ode dne stále populárnější, navíc se naučil luštěniny žrát s úsměvem. Když už to vypadalo, že celou proceduru zvládl na jedničku, zdechnul.

Profesorka doktorka nelenila, odebrala vzorky na genetickou analýzu jeho stáří, a když se dověděla výsledky, nechala otisknout ve světových časopisech, že lvi vegetariáni se dožívají mnohem vyššího stáří než průměrní lvi.

Její radou se začali řídit ředitelé zoologických zahrad, ze lvů udělali vegetariány. Ani toto nezměrné úsilí předních vědců světa však hynutí lvů nedokázalo zastavit, v následujícím roce celý druh zanikl.

Učené instituce vydaly zprávu, že za vyhynutí lvů mohou konzumenti, co ničí posvátnou přírodu.

Zbytek života přednášela slavná profesorka o lvech vegetariánech na nejprestižnějších univerzitách, získala Nobelovu cenu za ekologii, šlechtický titul baronky i s celým hrabstvím, které pochopitelně přestavěla na zoologickou zahradu.

„Proč nemáte vlastní děti?“ čte nevyřčenou otázku v tvářích mlčící většiny.

„Příroda je mé dítě,“ vypilovala odpověď. „Já byla od mládí obraz antické krásy: Tělo šlachovitě vypracované tréninkem, mozek zušlechtěný studiem, než ztrácet čas rodinou a dětmi, obětovala jsem se pro přírodu.“

Na stáří v to začala i sama věřit. A tehdy jí nadpozemské vnuknutí přineslo nesmrtelnou větu tetu:

Až budou všichni lidé humánní jako ti lvi, příroda si poradí sama.

Podpis: Ekoložka JUDr. Mudr. Pudr. Božka Vložka, CsC

Vrazi jménem vegetariáni

(Tanec u ohničku)

I když je Dalibor kmet s fousem značně prořídłym a vlasy šedivými, tančit umí jako málokdo. Jeho pohyby jsou pomalé, vláčné, starostlivé. Právě dnes starší generace ožívuje příběh z dávné minulosti, mladí koukají s otevřenou pusou.

„Nevím, čím to je, ale každý rok se mi ztratí syn,“ předvádí Mařa pantomimicky, chodí kolem ohně, vrtí hlavou, krabatí čelo.

„Posvátná tradice,“ naznačí Dalibor posunkem.

„Mám své děti ráda, proč mi je berou?“ lká Mařa v roli krávy, které právě odvedli tele do výkrmny.

„Aby je snědli,“ naznačí kmet.

„Tomu nevěřím,“ chytá se Mařa za hlavu, „copak vy nevidíte, jak je to zvrhlé?“

„Asi jsme slepí, ty hloupá,“ ušklíbne se Dalibor, že jedině ona před realitou zavírala oči.

„Ti hodňoucí lidičkové nás přeci nekrmí jen proto, aby nás jedli. Takové zrůdy nejsou!“

„Ale jsou,“ ozve se hlas tmy.

„Jsi jako malé dítě,“ naznačí kmet posunky, „ještě jsi nevyrostla z dětských pohádek?“

„Pohádky nejsou realita?“ diví se Mařa.

„Jen si to vem,“ roztančí se vševědoucí kmet, „že by všechny tvé děti byly mezi námi.“

„No a co?“ počítá Mařa spoustu dětí a jak by jí bylo blaze.

„To by tráva nestačila vyrůst dřív, než bychom ji spásli. Umřeli bychom hladý!“ vžívá se Dalibor do koloběhu života.

„A co antikoncepce?“ vykřikne Ema coby divák.

„Nenarodit dítě je lepší než ho poslat na jatky?“ zarazí se děda.

„Samozřejmě ty hloupý, je to moderní,“ přidá se k argumentaci ženských Mařa.

„Tedy dobrá, krávo, pak ať světu vládnou blbové jako ty.“

A aby to mělo logiku, vyrojili se z nočního ticha vegetariáni.

„Dej sem trávu,“ šátrají rukama jako zombii, cpou se plnými hrstmi.

„A co budou jíst mé děti?“ děsí se Mařa.

„Tvé či mé, pro někoho z nás není na světě místo.“

Do bouřlivého tance se zapojí všichni členové rodu, blbnou a dovádí, až znaveni na zem upadají.

„Tak vyhynuly krávy, prasata, ovce, kozy, slepice, lamy, chinchily, lišky, norci,“ předvádí Dalibor dlouhý seznam bájných živočichů, jejichž pohyby už nikdo nezná. Aby vzpomínky oživil ještě více, pouští holografické obrazy zvířat.

„Tihle dávali maso, tihle mléko, tihle kožešiny,“ šeptá jako ze záhrobí.

„A kde jsou dnes?“ vyjekne Honza.

„Když netvoříme svět, hyne celá Země,“ předvádí Dalibor nekonečné pláně bez zvířat i rostlinstva.

„Náš RH je přesně takový,“ doplní děda, „proto musíme snít moudře, jinak se i on přemění na poušť jako stará planeta.“

Zavládlo ticho. Franta dal do ohně velkou porci klokana na víně, zábava se rozproudila.

„A my jíme všechny živočichy?“ klade Honza dotaz.

„Žádní přece neexistují,“ usměje se Mařa, „maso pěstujeme na živné půdě.“

„Já myslel,“ přizná se Honza, „že to jsou živočichové, jen jim zakrněly nožičky.“

„Čas se vrátit nedá. Když jednou vyhnuli, vzkřísit je nelze. Nikdy,“ zabručí Mařa a tím je to daný.

„Copak je rostlina méně než živočich?“ zašeptá Milča.

„Jasně, že je!“ odpoví Honza. Všichni se smějí, jako by předvedl hodně starý vtip.

Dojde mu, že tenhle způsob uvažování je hloupost, hierarchie je přeci jen projev páření, nic víc.

Uluru

(Shromaždiště)

Představte si bludiště kaváren, taveren a šantánů, ponořte se do něj, přestaňte myslet, bavte se. Stejně to dělají tvůrčové světa po tisíce let. Někdo si vyslouží opičku, jiný potomka, ale jsou i takové veselice, kdy to odnesou jen ušpiněné šaty.

„Nejdu tam, co bych tam chodila,“ durdí se Mařa, „je to jen pro mladý.“

„Můžu já?“ skáče Honza jako na trampolíně.

„Můžeš, Honzo,“ zaváhá na chvíli Eman, „ale jsi mladěch, tak se do ničeho nehrň. Kdyby tam byl nějaký svalovec a chtěl ti dát na hubu, klidně uteč. Není to zbabělý, je to moudrý.“

„Copak se tam chlapi perou?“

„Neperou,“ ošívá se, jako by ho něco obtěžovalo, „ale chce to obezřetnost.“

Nastoupí do sportovního hvězdoletu, co jim každý závidí.

„Zapomněl sis vzít prstýnek,“ podává uvaděč Honzovi elektronický klenot.

„Já ozdoby nenosím,“ schovává si ruku za zády.

„Uvnitř jsou povinné,“ trvá si uvaděč na svém.

„A proč jako?“

„Pojď sem,“ odtáhne ho Eman stranou. „Nedělej ostudu! Copak ti to nikdo neřekl?“

„A co jako?“

„Prstýnek je genetický identifikátor, když začne blikat červeně, je tvá partnerka příbuzná a nesmíš s ní to.“

„Co?“

„Kopulovat vole.“

„Ale já přeci nechci to!“

„Ona třeba jo. Tak si ho vem a neblbni, jinak tě tam nepustí.“

Taneční sál je narván k prasknutí. Někteří se v té skrumáži doslova vyžívají. Většinou to jsou krasavci, co si oblíby u protějšku cenní víc, než Honza filosofie. Franta je tu velká hvězda, Eman se na jeho kráse veze. „Ženské jsou tak nabuzené, že by skočily i na krejčovskou figurínu,“ pošeptá Jarda.

„Je to na prd.“ Honza se zmateně proplétá davem, hlasitá hudba a blikající osvětlení ho uráží.

„Ty jsi tu taky?“ objeví se Irena. Je zmalovaná jako prostitutka z virtuální reality a taky se tak chová.

„Nazdar Irčo,“ směje se Honza jako křečová žíla, „kdo je tu ještě?“

„Já ti nestačím?“

„Ale stačíš, jenže znáš to,“ zaváhá na chvíli, „šáhnu ti na prsa a utečeš.“ Snaží se mluvit sebejistě jako Franta.

„Tedy Honzo, takového tě neznám!“

„Cha, cha,“ pokouší se o chlapácký úsměv, ale než se na něj stačí pověsit, vyděšeně prchá k barovému pultu.

„Dám si vitamínový nápoj,“ pronese hodně hlubokým hlasem.

„S trochou rumu?“ zeptá se stroj. Už chce odvětit, že alkohol nepije, ale pak mu dojde, že by se ztrapnil.

„Jak jinak?“ Vzápětí si pomyslí: „Od kdy se snažím udělat dojem i na stroje?“

„Tak se mi líbíš,“ objeví se odkudsi Boris. Je to idiot, Honza ho nemá rád.

„Jsi tu sám?“

„Jasně, že ne. Jarda balí Evu a George se ožral.“ Boris plave v moři vášni jako ryba ve vodě.

„Krasavci milují pářící rituály stejně, jako přemýšliví samotu,“ bleskne Honzovi hlavou. Ječivou hudbu

vystřídal ploužák, mladí se vlní v kopulačním rytmu. Honza by na takový póvl tančit nemohl, miluje jazz.

„Ahoj Honzo,“ Katka drží Jardu za ruku, usmívá se jako by ji někdo praštil po hlavě. Honza zaregistruje, že má pomalejší pohyby a je v obličejí rudá. Takhle vypadá vzrušení u žen?

„Viděl jsem Alici,“ rozhlíží se Jarda, jako by bylo jasné, že s ní chce Honza něco mít.

„Jo, a kde?“ hraje tu hru s ním.

„Nevím, najdi si ji sám.“ Rád by odvětil, že ji vůbec nehledá, ale pak mu dojde, že tohle je skvělá příležitost zmizet.

„Skvělý nápad,“ vstává, proplétá se tančícími páry, prchá.

„Tohle je hrubá urážka lidské inteligence!“ pronese nahlas, to kdyby ho někdo slyšel. Naposledy zaváhá u dveří, ale pak uvidí holku, jak nahoře bez tančí uprostřed parketu a vyděsí se: „Takhle že se chovají moudré bytosti?“

Nasedne do rychloletu a je pryč. Konečně.

Chlapi tam zůstali celý den.

„Ti zase přijdou ztřískaní pod obraz,“ bručí Mařa, ale odpověď nečeká.

„A co slaví?“ ptá se Ema.

„Víš,“ snaží se být Milča slušná, „všechno a nic, ti holomkové si důvod vždycky najdou.“

„Hele, už letí!“ Rychlolet kostrbatě přistane.

„Co je k večeri?“ vpadne do jídelny Eman jako meteorit do bazénu.

„Pro tebe hodně vitamínů a prášky na bolest hlavy,“ odtuší Ema.

„Ale prd, nic jsem nepil,“ sesune se na židli a chechtá se.

„Kde je vás víc?“ vyzvídá Milča.

A už je tu Franta, za ním se plíží ženská zmalovaná pod obraz, nakrucuje se a chichotá.

„Tohle je Růža,“ hlásí jako na přehlídce, „bude s námi žít.“

Milča se narovnal v zádech, zpozorněla. Mařa zmizela v kuchyni a Ema jí až přehnaně zdvořile nabídla místo.

„Strýc Franta se opil,“ šeptají, aby je u stolu neslyšeli, „já s Milčou ho nalákáme do postele, vy dostaňte tu Růžu či jak se jmenuje do kapsle a vystřelte zpět na Uluru.“

„A co když nebude chtít?“

„Však si nějak poradíte.“ Mařa si to šine do jídelny, dává Frantovi hovězí polévku s nudlemi.

„Ale já nemám hlad!“ sápe se po Růže. Ta mu dá pusku tak nechutnou, jako by se chtěli navzájem sníst.

„Paní Růžo,“ vystartuje Ema dřív, než to stačí rozdýchat, „můžu vám něco ukázat?“

„Co?“ zavěťří zradu.

„Mohla byste se trochu upravit,“ šeptá Ema, „máte rozmazanou rtěnku.“

„Skutečně?“ vytáhne pohotově ze zánadří zrcátko. Z tváře kočičky se vyloupne chladný pardál.

„Nekoukej na ni,“ vlepí Milča Jardovi tajný pohlevek, „je to fuchtle nafintěná, hrozná ostuda.“

Milča jí něco šeptá, Růža vrtí hlavou, tak ji s Emou nenápadně dostrkají ke kapsli, zabouchnou dveře a už letí pryč.

„Děkujeme za návštěvu!“ mává Milča.

„Přesuneme se na zahradu k ohníčku,“ navrhně děda.

„Povídej, dědo, jaké to bylo v mládí,“ škemrá Barunka.

„Jo Báro, na to jsi ještě malé škvrně,“ rozhlíží se, jestli je poblíž její máma.

„Nejsem,“ snaží se mračit jako Alena.
„Holčičky se mají smát jako Milča. Víš, Báro, za mého mládí byly všechny dívky usměvavé a krásné jako obrázek. Každé ráno si česaly vlasy stovkou tahů hřebenem, až se jim leskly jako drahý kov, navíc chodily oblečeny ve vyžehlených šatičkách a voněly jak záhon růží.“
„Já také voním,“ začne se nakrucovat.
„Ne Barunko, ty smrdíš, utíkej za tetou, ať tě převleče.“
A má od ní pokoj.
„Ahoj dědo, dáš si se mnou pivo?“ přitočí se Honza.
„S tebou ne, jsi mladý.“
„Tak na půl. Víš, že po mastné večeři je limonáda úplně zabiják.“
„Půlka nikomu neuškodí,“ oduší. Poslední dobou ho zlobí žlučník, moc nejlí.
„Povídej,“ Honza naléhá.
„Jo hochu, já měl toulavý boty, to tady pratety můžou potvrdit, ale jak se říká, všude dobře, doma nejlíp.“
„A kde všude jsi, dědo, byl?“ povzbuzuje ho k dalšímu vyprávění.
„Neříkej mu dědo, není tak starý,“ napomene ho máma.
„Byl jsem všude,“ zabručí Dalibor, „jednou jsme se plavili do sousední galaxie a zase zpět. Byli jsme na lodi s herci, tedy těmi opravdovými z kmene herců.“
„Já ještě v divadle nebyl,“ pípne Honza.
„Vezmu tě tam,“ špitne Milča na půl úst, aby dědu nerušila. Milča divadlo velice miluje.
„Tenkrát byly ještě holky krev a mlíko, ne jako dnes, kdy se každá maluje jako prostitutka.“
„No tak dědo,“ okřikne ho Ema, „jsou tu děti.“
„Copak jsem řekl něco špatného?“ zarazí se.
„Prostitutka.“

„Myslel jsem - herečka.“

„Slušně dědo.“

„No a ony denně předváděly takové číslo. Začínalo to kolotočem, ale to vám bylo něco! Jedna třeba hrála malou školačku, cucala lízátko, mluvila vysokým hlasem, za ní běhala herdekbaba, to byla její kantorka a snažila se jí ...“

„Dědo, není to sprostý?“ podezírá ho Ema, ale všem je jasné, že ten příběh zná a sprostý je.

„A každý to představení vyvrcholilo kankánem!“

„To je takový lidový tanec,“ zachraňuje situaci Milča.

„Strašlivě starý, něco jako dědictví našich předků, ale jen pro ženy.“

„Umělecký tanec,“ doplní Milča.

„Ony ho tančily v takových krajkových sukních, ale pod nimi nic neměly, a jak skočily s nohama do provazu, tak ta jejich, však víte co, pleskla o podlahu, jako když Eman mlaská, když jí kyselou okurku.“ Chlapi se smějí, Honza se potají ptá Jardy:

„Co tím děda myslel?“

„Pak ti to řeknu,“ hraje si Jarda na chlapa a směje se s nimi.

„Ty to víš?“ dotírá Honza.

„Jasně, nech mě,“ odstrkuje ho.

„Nate - a ne abyste to spálili,“ podává jim Mařa špíz.

„No tak Mařo, to jim to nemůžeš opéct sama?“ zlobí se Milča naoko.

„Já rád opékám,“ nedá se Honza.

„Vidíš,“ řekne Mařa, ale možná to jen ukáže očima.

„Musíš nad špičkou plamene,“ poučuje Honzu, nebo to říká Barunce? Ta se rozpláče, pratety se na ní vrhnou, smějí se a laškují, protože malé holčičky milují ze všeho nejvíce.

„Ženský,“ zabručí Dalibor a zakousne se do svý porce.
Ten večer se strýc Eman odebral na lože s tetou
Ambrózií a strýc Franta s tetou Emanuelou.

„Tak už víš, co při kankánu pleská o zem?“ šeptá Jarda,
sotva Honza ráno otevře oči.

„Co?“

„Co si tam vy dva špitáte?“ zbystří máma pozornost.

„Ale nic,“ směje se Jarda a pro jistotu mizí, to kdyby se
Honza zeptal.

Útěk nadržného samečka

(Vy mi něco skrýváte!)

- „Půjdeme večer zapařit?“ ptá se Jarda.
„Zbláznil ses? Já tam už nepáchnu!“ mračí se Honza.
„Copak tobě se zábava nelíbí?“
„Je stupidní jak rána palicí do hlavy.“
„Nechápeš.“
„Hlavně že ty jo.“
„Slyšel jsi o velkoměstech?“ táže se Jarda, jako by objevil utajovanou komnatu.
„Jasně, že slyšel, v nich to dělají pořád. Místo aby uvažovali hlavou, myslí rozkrokem.“
„To jsou pověry.“
„Četl jsem statistiky, tamní ženy si nechávají chirurgicky odstranit orgány jen proto, že mají strach, aby nedostaly rakovinu. Pak si je nahradí novými, lepšími.“
„Robobaby?“
„Sexuální mašiny.“
„Ale ne, tomu nevěřím.“
„Sex je zvířecí atavismus!“
„Jsi impotent.“
„Jen idiot dělá ty směšné pohyby, když nemusí.“ Honza si všimne Jardova zastřeného pohledu: „Tak moment - snad bys nechtěl do města?“
„A proč by ne, chci poznat vše.“
„O čem si tu vy dva špitáte?“ ptá se Milča.
„Jarda chce utéct,“ žaluje Honza.
Milča se záhadně usměje: „Pokud si nemůžeš pomoci, zkus to. Čím dřív se iluzi zbavíš, tím dřív se vrátíš.“
Bez dlouhého loučení se Jarda sbalil, vyrazil do světa.

Velkoměsto

(Tolik příležitostí!)

Netrvalo dlouho a Jardova kosmická kapsle narazila na první vesmírné město.

„Lítáš jak blázen,“ uslyšel v rádiu hlas.

„To jako já?“ dívá se na cestu.

„Drž se ve svém pruhu, takhle se nabouráš!“

„Ty to evidentně nezvládáš,“ kárá ho počítač, „zapínám autopilota.“ Tři pruhy strojů nad ním, tři pod ním, deset napravo, dvacet nalevo - Jarda se rozhlíží, nic nechápe.

„Kde mám přistát?“ ptá se stroj.

„Na shromaždišti,“ oduší Jarda.

„Celé město je shromaždiště. Nepřipravoval ses.“

„Zastav v parku.“

Park jsou tři stromy s vodotryskem a jedna lavička. Jarda si na ni sedá, stroj posílá do hangárů.

„Co tady sedíš chlapečku tak sám?“ přitočí se žena v letech, „kde máš rodinu?“

„Tady se nesmí sedět?“ vyskočí Jarda jako střelenej.

„Ale to víš, že smí,“ dá mu ruku na rameno. „Ty jsi tu nový, že?“

„Právě jsem přiletěl, ve městě jsem ještě nebyl.“

„A z kteréhopak kmene jsi?“

„Historici, archeotým,“ nahlásí Jarda. „A vy jste z jakého?“

„Ale to já nevím hochu, kdo si má svůj původ pamatovat, že?“

„No já si ho...“

„Pojď se mnou, dáme něco k jídlu, odpočineme si.“

„Typoval bych vás na profesi sociálních pracovníků.“

„Ale kde.“

A už sedí v bistru, Jarda se láduje, jako by týden nejedl.

„Je to vynikající, co v tom je?“

„Samé zdravé věci,“ chlácholí ho.
„Takže kuchařka nejste, to se pozná,“ mluví s plnou pusou.
„O původ vůbec nejde,“ dáma se rozhlíží, jako by byla na pohoršené pohledy hrdá.
„A o co tedy jde?“
„Bavit se, žít naplno.“
„No páni, vy v tom ale máte jasno!“
„A máš kde bydlet, chlapečku?“ přivírá oči, způsobně cucá limonádu s rumem.
„Nemám,“ zahuhňá Jarda s plnou pusou, „čeká na mě rychlolet.“
„Nepovídej,“ rozšíří se jí nozdry, „tak pojď se mnou, u mě doma bude jistě větší pohodlí.“
„To by šlo, stejně jsem chtěl chvíli pobýt,“ cpe si do kapsy další hamburger.
„Se mnou poznáš město ze všech stran,“ culí se jako malá holčička.
„Mám to ale štěstí, hned první tvůrce světa a jste to vy, že?“
„A nepřipadám ti moc stará?“
„U nás jsme měly pratety a ty měly tak svraštělou tvář, že vypadaly jako želvy.“
„Želvy neznám, proti vráskám používáme botulotoxin a plastické chirurgie.“
„Co to je?“
Bavili se skvěle, než se Jarda nadál, stál v jejím bytě. Byl prosvětlen hvězdnou oblohou, na zemi koberec s vlasem měkčím než peřiny, uprostřed místnosti bazén s vodotryskem a těch pohovek!
„Parádní bydlení,“ vydechl.
„Jdi se okoupat,“ ukáže záhadná stará dáma na dveře do koupelny, „já ti mezitím najdu nějaké domácí oblečení.“

Noří se do voňavé vody, dáma mu přináší saténový oděv.
„Pozvala jsem pár přítelkyně, tak až budeš, přijď mezi nás.“

„Mám rád společnost.“

„Drahoušku,“ slyší z vedlejší místnosti, „jak dlouho jsme se neviděly? Ale ne, raději to ani neříkej nahlas.“

Fénuje si vlasy, vchází do hlavní místnosti.

„Tak tady je!“ ozve se potlesk. Spousta starších dam sedí v pohovkách. Jsou dobře udržované, pečlivě nalíčené, popíjí nápoje slámkou.

„Je k zulíbání,“ slyší Jarda hlasy a dochází mu, že se baví o něm.

„Tak tohle je vaše shromaždiště?“ rozzáří se mu oči.

„Samozřejmě chlapče,“ pohládí ho dáma po vlasech, „líbí se ti?“

„Přesně tak jsem si to představoval,“ pouští se do hodně umírněných orgií.

„To je ale divoch!“

„A oni mi to nevěřili,“ šeptá, když obšťastňuje třetí dámu s pokročilou artritidou.

Zelená galaxie

(Vítězství přírody nad člověkem)

Na základě vykopávek archeologů na mrtvé matičce Zemi objevili tvůrce světa souřadnice k Zelené planetě. Jak je možné, že byla až do té doby pro hvězdáře zcela neviditelná?

Planeta již dávno zmizela ve spleti mohutných kořenů, okolní hvězdy se schovaly pod příkrovem listů. Opar vesmírného pralesa zahalil galaxii do hávu tak nepropustného, že tvůrce světa považovali celou oblast za mlhovinu.

Jaké bylo překvapení průzkumníků, když se jejich hvězdolety ponořily do spleti nejbujnější vegetace, jakou kdy viděli.

„Rostliny v mezihvězdném prostoru?“ divili se nahlas.

I rozhrnuli spleť listů, co ukrývala hvězdy.

„Nikdy bych nevěřil, že je něco takového možné,“ prohlásil Honza.

„Máme se od rostlin co učit,“ vydechl Franta.

Oddíly genetiků zjistily, že špičky galaktických velikánů vystřelují semínka jako rakety, zahlcují vesmír svými potomky.

Několik lodí tvůrců světa bylo harpunováno, rostliny začaly jejich hvězdolety prorůstat.

Byly vyslány záchranné týmy, tvůrce světa evakuováni, hvězdolety desinfikovány.

„Rostliny mají mnohem větší schopnost přežít, než živočichové,“ nechali se slyšet teoretici.

„Černé díry nejsou nic jiného,“ doplnili dedukci astronomové, „než mateřské galaxie rostlin.“

Byly sestaveny týmy nadaných tvůrců světa, kteří měli za úkol odhalit zákonitosti přeměny zelené hmoty na černou.

„Je třeba zastavit rozpínání vesmíru, jinak nastane neodvratná zkáza veškerého moudra světa.“

„A nedalo by se s rostlinami dohodnout?“

„Možná ano, zjistěte to.“

Zda se povede navázat s rostlinami mimoslovní komunikaci, se čtenář této knihy nedoví, zato se doví, proč ekologové vyhynuli.

Eko bio vegani

(Zásadovi)

Brzy po přiletu na Zelenou planetu ekologové zcela zdomácněli. Bylo tu příznivé klima, žádní živočichové, jen prales plný těch nejchutnějších plodů, jaké si lze představit. I započali tropický ráj chránit tak důkladně, že ani nezpозorovali, jak se díky nim mění.

Onoho historického rána vyfasoval Vašek Pražák banány od zemědělců, jeden dal nejvýše sedícímu na větvi, ten ho za to oplodnil, se zadkem pálicím jako čert se vydal ke zbořenému městu.

„Nazdar kamarádíčku!“ mává na něj Zdeněk Horák.

„Těším se na nálezy!“ odpovídá s úsměvem od ucha k uchu.

„Já také kamarádíčku,“ seskakuje na jeho větev, po dálnici v korunách stromů peláší k ruinám prastaré civilizace.

„Víš přítelíčku,“ svěruje se Vašek chlupáči, „připadá mi nelogické každý den se pářit s nejvyšším, když chlapi otěhotnět nemohou.“

„Co je na tom divného? Chlap nebo baba, to je přeci jedno.“

„Jistě, o tom žádá, nezpochybňuji genderové studie, přesto mi připadá, jako by nám lhali. Jako by páření nebylo odjakživa výsada těch nejvyšších, jako by jim samci nemuseli dřív nastavovat zadek.“

„Je to pocta,“ deklamuje Zdeněk naučené odpovědi, byl primus třídy.

„Já bych se té výsady klidně vzdal,“ Vašek skáče z větve na větev.

„To bys chtěl jako podčlověk nosit hnůj ke stromům?“

„Nechtěl. A k čemu to vůbec je? Ovocných stromů je stále méně a méně, ostatné keře se rozrůstají tak rychle, že nás za chvíli zadusí.“

„Tady se někdo špatně vyspal,“ směje se, ale ruku má od trnů také poškrábanou.

„Já bych je vykácel.“

„Ale to nemůžeš,“ zhrozil se, „to bys porušil posvátný záměr matky přírody.“

„Seru na ni,“ zabručí Vašek a sám se své opovážlivosti vyděsí.

„A co nejstudovanějším jednou nedat?“

„To ani nezkoušej. Já to zkusil a on začal tak příšerně řvát, že mě ostatní násilím donutili, abych matku přírodu uspokojil.“

„Oni nejsou matka příroda, to by neměli tak velké přirození.“

„Pravidelně cvičí.“

„Jsou to debilové.“

„Jsou matka příroda i otec příroda, jsou zkrátka vším.“

„A jsme na místě.“ Rozhlížejí se po rozpadlých budovách.

„Začneme tam, kde jsme včera přestali.“

„Skvělý nápad, a kde to bylo?“

„Počkej, já si vzpomenu.“

„Nebyli jsme náhodou v knihovně?“

„A tam jsme našli...“

„Dokument o Zemi, pramatce nás nepostradatelných.“

„Ano, už si vzpomínám, ale najdeme to místo kouzelných obrázků a vytříbeného jazyka znovu?“

Vašek, ten chlupatý šašek, se spouští do díry v rozbité stěně základny. „Máš to?!“ Volá Horák na Pražáka.

„Svííí to, běhá to, mluví to,“ odpoví chlupáč.

„Tak to pusť!“ Luminiscenční show právě začíná.

Ekoblbové ve hvězdoletu

(Zvídaví)

„Jsem okouzlen genialitou pramatky přírody,“ zajímá se Vašek ten naivní šašek. Ticho, otáčí hlavu na Zdeňka, podřimuje. „Takhle je to s tebou pořád, chodíš se sem vyspat.“

Horák si protírá oči: „Když ono je to tak psychicky náročné!“

„Lidé si pozemské přírody vážili, ale my?“

„Snažíme se,“ zývá chlupáč.

„Ne dost. Jen si vem toto místo.“

„Co je s ním?“

„Evidentně to byla základna prvních osadníků.“

„Vzpomínám si, že nás o ní učili ve škole.“

„Jen se podívej, kolik je zde cizorodých materiálů! Třeba ta ocel, tu musel někdo vytěžit, tím ničil přírodu, musel ji přetavit, opět ničil přírodu, pak s ní musel vzlétnout, porušil posvátné zákony matky přírody, a pak...“

„Pak co?“

„Zkazily se oceány, Země začala zapáchat.“

„Tak proto jsme z ní utekli!“

„Kyslík vymizel, nahradil ho smrad.“

„Lidé za to mohli?“

„Copak nevidíš tu horu důkazů kolem?“

„Nebyli ekologičtí.“

Pražák na Horáka obdivně pohlédl, někdy ho moudrost kolegy šokuje. „To jsi řekl moc hezky,“ vstoupí mu slzy do očí, „jediné slovo a jak je výstižné.“

„Namáhat si mozky zkoumáním minulosti, je také proti přírodě,“ pípne Horák.

„To jako proč?“ durdí se Pražák.

„Copak usilovným myšlením vše nezačíná? Kdyby naši předkové nemysleli, nikdy by civilizaci nevymysleli,

nemohli by zničit prasvatou pramatku přírodičku kočičku holubičku.“

„Geniální myšlenka.“

„Je moje.“

„Ovšem bez myšlení bychom se nikdy nepovznesli nad přitažlivost, neskončili bychom na větvích, nebylo by nám fajn.“

„Jo, jo, myslet se musí. Ne moc, ale trošiličku přeci jenom jo, že jo?“

„V souladu s matkou přírodou. Amen.“

„Hodně náročná myšlenka - ta mě tak unavila, že si asi na chvíli zdřímnu.“

„Chrápej ekoblbe spanilý, alespoň svými myšlenkami nezaneřádíš planetu.“

„Co jsi říkal, přítelíčku?“

„Já? Nic. To jen větříček.“

„A ten je ekologický. Bude fajn, už je fajn. Chrr, pší.“

Největší ekobl

(Študovanej)

Když se ten večer vrátili chlupatí archeologové na rodnou větev, zavolal si nejvýše sedící ekobl Vaška a povídá: „Říkej mi Dášenko, Vašku.“

„A není to ženské jméno?“

„Ale Vašíčku, genderové studie zakazují rozlišovat ženská a mužská jména.“

„Omlouvám se, já zapomněl.“

„Zapomínat je ekologické.“

„Moje řeč - Dášenko.“

„Skvělé Vašku, a teď mi pěkně pověz, proč lozíš s kamarádíčkem do zakázané zóny.“

„Zajímá mě historie.“

„A proč se o nějakou pitomou historii vůbec staráš? Copak není dost krás kolem nás?“ Nadechne se svěžího vzduchu, rozsáhlým pohybem obejme celý kraj.

„Archeologie je mým povoláním,“ klopí Vašek zrak.

„Ale jdi, povolání jsme dávno zrušili, copak ti to nikdo neřekl.“

„Řekl, ovšem já to dělám dobrovolně.“

„Všichni jsme dítka všemocné matky, hledět zpět není nepřírozené, nu ni?“

Vašek se zmítá v rozpacích. „Něco bychom o předcích vědět měli,“ osmělí se.

„Byla to hloupá zvířata, přírodu nepochopila. Co chceš vědět víc?“

„Zajímá mě, co se stalo s naší pradomovinou.“

„To přeci víme. Moudří jako my ze Země utekli, hlupáci zahynuli ve vlastních splašcích,“ upíra na Vaška hypnotizující pohled.

„Jedna věta místo historie?“ pochybuje Vašek.

„Pokud ti věta nestačí, mám v korunách stromů uschovaný velmi vzácný dokument, ten má spoustu vět.“

„O lidech?“

„Nikoli Vašku, budeš zklamán. Lidi na Zemi vystřídali delfini a krysy.“

„Neznám.“

„Jsou tam obrázky, taková šedivá zvířata - ty jedna snaživko.“

„Jsem snaživec.“

„Díra jako díra, hlavně když v ní nejsou vosy.“

Civilizace krys

(Emancipace)

Krysí samička Evička ucítla vůni bohaté hostiny, vydala se po čichu z kanálu ven.

„Pojď mezi nás!“ ozývají se hlasy z povrchu zemského, „oslavujeme!“

Vystrčila hlavičku - a skutečně: Silnice, ulice, mrakodrapy i butiky jsou přeplněny chlupatými kamarádíčky, smějí se, mávají na ni.

„Nikdy jsem netušila, že svět tady nahoře je tak krásný,“ vydechla do smradu tolik lásky a něhy, že se nadrženi krysáci na chvíli zastavili, na Evičku pohlédli, hbitě ji oplodnili.

A zatímco si užívala, kamarádíčkové volali: „Ještě včera byl svět škaredý, ale ti zlí a smradlaví lidé umřeli, změnili se na skvěle chutnající lahůdky.“

„Haló, pane ekoblbe!“ volá Vašek.

„Jsem Dášenska“

„Dášenko!“

„Ano Vašku?“

„Nejsme to náhodou my?“

„Kdo? Ty krysy?“

„Ano.“

„Ale jdi, my pocházíme z lidí!“

„Mají chlupy jako my, pět prstů jako my, lozí stejně zručně jako my.“

„Jestli se ti kniha nelíbí, nečti. Čtení škodí zdraví.“

„Líbí.“

„Tak mi už dej pokoj, potížístko.“

„Jsem Vašek.“

„Neser.“

„A toho zbožička,“ nahlíží Evička do výkladní skříně butiků na hlavní třídě.

„Jíst se to nedá,“ mávne kryšák rukou, „zato nahoře je vyhlídková restaurace, tam mají sladčounké pochoutky stále ještě mražené, vedlo toho maso uvařené, pečivo usmažené, zkrátka to nejlepší na jediném místě.“

„Jak jste se tam dostali?“ volá Evička na kamarádičky.

„Výtahem!“

„Já vylezl po zdi!“ chlubí se kryšák.

„Raději půjdu po schodech,“ drápe se Evička stupínkem po stupínku vzhůru.

V tu chvíli se ozvalo v megafonu zapraskání, kamarádičkové zmlkli, do toho nezvyklého ticha zazněl zesílený hlas:

„Přátelé hlodavci! Konečně nadešla ta dlouho očekávaná chvíle, naši odvěcí nepřátelé hynou po milionech!“

„Sláva!“ jása dav hlodavců.

„Máme nepřeborné zásoby jídla, máme jejich stroje, továrny, nastává období blahobytu.“

Mohutné dupání nožičkami vydalo za všechny bouřlivé aplausy lidského rodu.

„Přestože to byly stvůry, které nás po tisících vraždily, jejich civilizace je i naší civilizací.“

„Sníme ji! Sníme ji!“ skanduje dav.

„Musíme pokračovat v odkazu lidí, podmanit si vesmír. Sestrojíme tisíce raket, aby každý občan mohl svobodně, volně a bratrsky utéct z této smradem prolezlé planety, odletět tam vzhůru do nebička nebo do peklička.“

„Pokrok, pokrok!“ skanduje dav.

„A svobodné volby.“

„A co jídlo?“

„Právě kvůli jídlu musíme stále výš, dál a rychleji. Naše děti potřebují životní prostor a my jim ho zajistíme! Tak přísaháme, přísaháme, přísaháme!“

Krysí samička Evička byla z tolika hesel tak natěšená, že než vylezla do restaurace, spustila se s kryším přítelem, pak dalším a dalším.

Brzy žily na Zemi triliony krys, možná i víc.

„Přátelé, sežrali jsme vše, co se na Zemi sežrat dá. Je nejvyšší čas učinit veliký skok vpřed, zakrysit nové planety,“ prohlásil krysa politik a dav ho poslechl.

„Krysíci jsou z Marsu, krysice z Venuše,“ rozplýval se hladový poeta a za svou trefnou paralelu obdržel cenu předražené minerálky.

„Nejprve osídlíme Mars!“ volají krysíci.

„Venuši!“ odporují krysice.

„Není čas, už nemáme co jíst! Budete poslouchat, jinak se na vás vy to..., samice jedny uhádané.“

„Vy jedni sobečtí maskulinní primitivové, copak nemáme právo na trochu té úcty?“

„Ale my si vás nesmírně vážíme, celé generace vás živíme.“

„Nejsme otrokyně plození, máme svou vlastní hrdost!“

„Tak si ji sežerte a na Venuši si leťte sami.“

„Jedině když vy poletíte na Mars.“

„Tedy dohodnuto: Jelito, kopyto, platí to.“

Vlna za vlnou opouštěli krysonauti Zemi, až na ní nezůstal nikdo.

Co se stalo s krysíky na Marsu a krysicemi na Venuši, nikdo neví, zato se ví, že na Zemi po nich zůstala jen spoušť - jako po lidech.

„Pane ekoblbe!“

„Zase ty, potížísto?“

„Krysy neumí mluvit.“
„Ale jdi, odkudpak to víš?“
„Jen lidé uměli mluvit.“
„Když tomu věříš,“ ušklíbne se.
„Copak by historici mohli lhát?“
„Já nevím, ty všechno víš.“
„Nevím.“
„Tak věř! Kniha je moudřejší než ty.“
„A co ti delfíni?“
„Žili v oceánech.“
„Copak něco takového existuje?“
„Zde máš druhou knihu,“ hodil po něm dokument, „ale už nechci slyšet ani slovo, ze všeho toho přemýšlení mě bolí hlava.“
„A to je neekologické,“ pípne Vašek šašek automaticky, protože tak ho tu učili ve škole.

Ráj usměvavých delfínů

(Přetvářka)

Svou každodenní pilnou prací a nadlidskou inteligencí dokázali delfíni zorganizovat oceány v jediný dokonale fungující celek.

„Pane Dášenko!“ volá Vašek na nejvýše sedícího.

„Co zase?“

„Kdo knihu napsal, když delfíni nemají ruce?“

„Potíživisto, nevzdělanče, zločinče! Buď čti dál, nebo mi knihu vrať. Bez řečí, jasné?“

„Omlouvám se, už jsem zticha.“

Delfíni měli vodní říši pěkně pod kontrolou, jak ukazuje záznam z přijímacího pohovoru do rybí rezervace:

„Dobrý den, přišel jsem se ucházet o volné místo ekologa.“

„Ale vy jste žralok, žerete ryby.“

„No a co, vy jste delfín, taky žerete ryby.“

„Máme spoustu našich uchazečů, a jak jistě uznáte, delfín delfína vždy upřednostní.“

„To je ale rasismus!“

„Klientelismus - věřte mi, mám na to patřičné vzdělání.“

„Podvod je to tak jako tak.“

„Váš názor.“

„A co mám podle vás asi tak dělat?“

„Můžeš k nám konvertovat, rozhodně ale musíš vystudovat naši universitu, pak tě možná na místo pomocného ekologa přijmeme.“

„Udělám, vše udělám.“

„Snaž se, poslouchej a makej, ale jedním z nás se stejně nikdy nestaneš.“

„Vážení posluchači,“ učil delfín vodní živočichy, „správa věcí veřejných je v těch nejlepších rukou, tedy v našich.“

„Ale vy nemáte ruce,“ pípнула sardinka.

„A vy neumíte mluvit,“ snědl ji delfín.

„Jak by mohla být správa v pořádku, když my máme hlad?!“ zvolal žralok.

„Ale za to my nemůžeme,“ předloží delfín horu důkazů, „to kosatky. Ony nedodrží normy, to ony žerou tuny ryb.“

„To je pravda.“

„No proč si myslíte, že v tomto přednáškovém sále není žádná kosatka?“

„Nevlezla by se sem?“ hádá žralok.

„Kdeže, hala je nafukovací, ale neučí se, neposlouchají, o zásadách slušného stravování už ani nemluvě.“

„A co s tím můžeme dělat?“ ptají se žraloci.

„Správná otázka,“ usmívá se delfín, „to vy žraloci máte v rukou budoucnost oceánů. Musíte kosatky zničit.“

„Na kosatky nestačíme.“

„Stačíte, věřte nám, musíte sestavit útočná hejna, vrhnout se na jejich mláďata, rušit je při páření, vylovit jim tradiční naleziště. My vám poradíme, vy zvítězíte.“

„Jak výhodné!“ volají žraloci.

„Jak nezištné,“ našeptávají delfíni podvědomá hesla.

Rozhořela se válka paryb s kytovci, které se delfíni účastnili jen jako nestranní pozorovatelé.

Zatímco oba znesvářené druhy ve válkách téměř vyhynuly, delfíni za ty roky nesmírně zbohatli. Aby své vítězství dotáhli k dokonalosti, ve jménu práva a pořádku započali převychovávat dravce na všežravce.

Jedna z výchovných lekcí všemoudrých delfínů hloupým žralokům se dochovala v nezměněné podobě.

„Nemusíš lovit živé ryby, to přece víš,“ promlouvá delfin do duše žákoví.

„Ano, vím,“ stydí se žralok, že je tak nevzdělaný.

„Je správné žrát jen mršiny, to také víš.“

„Ano, vím.“

„Je na světě snad málo ryb, které umřou stářím?“

„Je jich moc.“

„Ano, dokonce velice moc. A čeho je ještě na světě moc?“

„Živých ryb.“

„Ne, to je špatná odpověď. Ještě je moc zbytků. Například my delfíni nejíme vše, nedělá nám to dobře na žaludek. Takové ploutvičky, hlava, kosti či vnitřnosti – to je pro nás fuj. A můžete vy, žraloci, jíst kosti?“

„Můžeme.“

„No vidíš! Zbytky jsou pro vás tou nejlepší stravou.“

„Ano paní učitelko.“

„Ale kde, já nejsem tvá učitelka.“

„Pane učiteli, omlouvám se, já vás od sebe nerozeznám.“

„Nejsem ani učitel, to ty sám se dobrovolně učíš, no nemám pravdu?“ Chvilé mlčení. „Ale to víš, že mám. Vy paryby jste mírumilovné, jen o tom ještě nevíte, no nemám pravdu?“ Nervózní vrtění. „Ale to víš, že ji mám. Sám bys na to přišel taky, vlastně je to tvá myšlenka.“

„Ano, mám pravdu,“ pípne žralok.

„Tak alou, krabi právě vynášejí odpad z naší restaurace, pardon, chtěl jsem říct rezervace, pokud chceš být prospěšný, jdi ho sníst.“

„Děkuji ti, všemoudrý delfíne,“ volá vychrtlý žralok a jde se nažrat páchnoucích zbytků.

„Mně neděkuj!“ volá za ním tlustý delfín, „to pokrok, civilizace, moderní doba! Jen díky ní se všichni máme den ode dne stále lépe a lépe!“

„Je to únavné,“ vzdychá Vašek, „tolik písmenek.“

„Když jsi s knihou začal, musíš ji dočíst.“

„Nechci.“

„Ale chceš,“ tvrdí nejvýše sedící ekobl, „nebo tě nechám za trest pohnojit všechny ovocné stromy.“

„Už čtu, pane zásadový.“

„Nebyla to urážka?“

„To bych si nikdy nedovolil.“

„Příště mě alespoň nebudeš otravovat, otravo.“

„Přítelkyně sardinky,“ pronáší jedna z hejna plamennou řeč, „v oceánech existuje jediný predátor, jmenuje se delfín.“

„Pryč s delfíny! Pryč s delfíny!“

„Naší svatou povinností je zbavit se usměvavých delfínů. Ostatně – není to úsměv, ale pekelný škleb.“

„Pryč s delfíny, pryč s delfíny!“

„Toto je špunt!“ ukazuje davu pomůcku. „Špunt narvete delfínovi do dýchacího otvoru, on se tam zachytí, vraždící monstrum udusí.“

„Pryč s delfíny, pryč s delfíny!“

„Ano přítelkyně, je to skutečně tak snadné: Každá z nás dokáže zabít delfína! Kdo ho uvidí první, vrhne se na něj, za ním popluje hejno rybích bojovníků – chci říci špuntů.“

„Pryč s delfíny, pryč s delfíny!“

Závěrečné scény byly natolik krvavé, že je Vašek dočíst nedokázal.

„Já už budu hodný, pane ekoblbe!“
„Dášenko.“
„Omlouvám se, Dášenko, moje láska.“
„Nebudeš vyzvídat?“
„Ne má nejmilejší!“
„Nechceš být vědcem?“
„Vy jste vědec - vědkyně!“
„Ale ty jsi archeolog, také vědec.“
„Stačí jediná věda, všem nadřazená, ta vaše!“
„Naše přítelíčku, ekologie je věda věd. Tak hup na větev
a nastav zadek, budeme se pářit.“
„Do prdele práce!!!“

Moudrost matičky přírodičky

(Nedotýkat se, poradí si sama)

Ten večer měl nejvýše sedící ekoblz zásadní proslav.

„Drazí kamarádkové,“ spustil pištivým hlasem, „matka příroda nás zkouší. Podle hlášení zemědělců ostnatých keřů přibývá.“

„A to je dobře?“

„Prostě to tak je. Také ubývá ovocných stromů, neplodné je dusí.“

„A co to znamená?“

„Že budeme mít hlad.“

„A co je vymýtit?“ zvolá Zdeněk.

„Mě snad šálí sluch!“ vypískne nejvyšší tak nahlas, až je zabolí uši, „chceš vztáhnout ruku na posvátné dílo matičky přírodičky a mýtít lesy?“

„Nechci, nemáme motorové pily.“

„A proč je nemáme?“ táže se nejvýše sedící.

„Došlo nám palivo.“

„A kdyby nedošlo - nebo ne, kdyby pily nikdy nebyly?“

„Byly by sekery.“

„A proč je nemáme?“

„Nechali jsme je zrezivět.“

„Ne!“ vyjekne tak, že si musí zacpat uši. „My nic z toho nepotřebujeme!“

„Ano pane,“ pláče ohlušený dojetím.

„Je nás moc, jíme příliš mnoho. Všemocná matka příroda nás za to trestá, nechá růst stromy bez plodů, keře jen s ostny. A my se musíme přizpůsobit. To my ji ničíme, ne ona nás.“

Nastalo ticho, nikdo v pralese by se neodvážil vydat ani hlásku.

„Od dnešního dne zavedeme antikoncepci pro ženy.“

„A jak taková antikoncepce vypadá?“ ptá se ekoblba s pěti dětmi.

„Budeš nosit kalhotky,“ odpoví vrchní ekoblba, „zemědělci tě nějaké dají.“

„Ale oni jsou neplodní!“

„Právě proto, že nosí kalhotky, ty hloupá.“

„To mě nikdy nenapadlo.“

„Nemáš vysokou.“

Shromáždění vydechne obdivem - on je tak chytrý.

„A nevyhyneme náhodou?“ ptá se Vašek ten obecní šašek.

„A i kdyby, nebylo by to správné?“

„Nevím,“ neodvází se říct vlastní názor.

„Bylo by to správné. Všemocná příroda ví nejlépe, kdo má růst, kdo zarůst, kolik nás má být a zda vůbec smíme žít. My musíme uhodnout její všemoudrý záměr, bezvýhradně se podřídit - není to tak?“

„Je velevážený!“

„Neslyším vás!“ přidávají se další, celý prales řve jediným upištěným mnohohlasem:

„Příroda! Příroda! Příroda!“

Nadšené skandování hesel uspokojilo Pražáka i Horáka natolik, že už na naleziště neekologických prapředků nevstoupili, matce přírodě už nikdy neodmlouvali, jen ji poslouchali, jedli a spali.

Ekoblbové vyhynuli. Nezanechali po sobě nic. Snad jen větičku do kamene vyrytou, mechem zarostlou, nesmírně moudrou:

Až budou všichni ekologičtí jako my, bude háj jako ráj, prdele kraj.

Podpis: Phdr.Doc. Prc. Ekoblba CsC. Kandidát Vševed

V. Spravedlivá dělba práce

„Copak není žádné jiné východisko?“ mračím se na zeleného mužíčka, „neexistuje spravedlnost pro všechny?“

„A tu jsem ti chtěl, táto, právě ukázat.“

„Nemusí nás někdo okrádat, nemusí se soutěžit a válčit, že?“

„Jistě, ale nebude se ti to líbit.“

„Musí synu, rovnost, volnost a bratrství je to nejcennější, co naše civilizace vymyslela.“

„Tak se drž, přijdeš o iluze.“

Co objevil Eman

(Země žije!)

„To mi nebudete věřit!“ vtrhl na plac Eman.

„Co se stalo?“ snaží se Milča vcítit do jeho nálady.

„Zlomil se mi vrták.“

„Na tom není přece nic neobvyklého,“ pípne Honza.

„Ale o co se zlomil?“ zkouší je Eman jako ve škole.

„Copak já vím?“ krčí Honza rameny.

„Muselo to být něco tvrdšího, stvořeného inteligentní bytostí,“ uhodne Franta.

„Přesně brácho, narazili jsme na ocelovou skořápku. V podzemí je život!“

„To přece není možné!“ chytí se Milča za ústa.

„Pod povrchem žili krtci,“ plácne Honza, co mu slina přinese na jazyk.

„Centrum planety je obydlené. Je tam zima skoro jako v kosmu, tma jako v hrobě a nehostinno jako v gulagu, přesto to vypadá, že tam inteligentní bytosti jsou.“

„Vyšleme sondy a uvidíme.“

„Honzo, ty máš zkoušky z mezidruhové komunikace, že?“

„Jasně, že mám,“ hledá maličký přístroj.

„Vzhůru za našimi předky! Vlastně současníky.“

Nepatrná mikrosonda se zavrtala do ocelové skořápky.

„Opatrně, ať je nevyplašíme.“

Objevila se velická místnost, v ní stovky silnonohých stvoření šlapou do pedálů.

Šlapací elektrárna

(Přizpůsobit se, nereptat)

„Šlapeme holky, šlapeme!“ pobíhá povzbuzovačka mezi řadami rotopedů. „Skvělý výkon číslo 3248, neflákej se 68! Ty si myslíš, že když máš malé číslo, můžeš dít málo?“

Bezzubý úsměv byl jak růžové pohlazení.

„Makáme naplno, tváříme se radostně, pracujeme radostně!“ Ženy snily růžové sny, poznalo se to dle zvýšené záře kontaktních čoček.

„Máme se den ode dne lépe a lépe!“ křičí povzbuzovačka, „vyrábíme stále víc elektřiny, jsme stále výkonnější, spokojenější, práci nám nikdo nevezme!“

„**Kdo?**“ ozve se žena mezi nádechem a výdechem.

„Správně holky, kdo by nám ji také vzal? Nejsme ta nejlepší pracovní brigáda na světě?“

„**Jo,**“ pípne jiná, aniž by porušila dechovou frekvenci.

„Správně holky, jo, my jsme údernice! Jsme nejvýkonnější, a tak tomu zůstane na věčné časy a nikdy jinak! Hurá!“

„**Nebo,**“ vyrazí ze sebe mladá elektrárnice.

„Nebo si nezasloužíme holky žít!“ poskakuje povzbuzovačka. „My svou práci umíme!“

Do kontaktních čoček přepne ukazatel výkonu - stoupá o celé procento.

„Paráda holky, tak se mi to líbí!“ poskakuje a pleská.

„**Jak?**“ vyrazí ze sebe dělnice mezi nádechem a výdechem.

„Dobře,“ odpoví povzbuzovačka, „jsme na tom holky dneska fakt moc dobře. Nemáme žádné problémy, je nám fajn - hrozně fajn.“

„**Kdy?**“ vyrazí sousedka, málem ztratí rytmus.

„Slabé čtyři hodinky - holky, to je paráda!“ naladí co neoptimističtější tón hlasu. „Do střídání zbývá už jen třetina směny, za chvíli začnou nosit občerstvení, no není to skvělé?“ Nikdo neodpovídá, jen čochy se na zlomek vteřiny víc rozzáří. „Ano, máte pravdu, je to skvělé!“

„**Lépe**,“ zasípá jedna a ztratí rytmus.

„Ano holky, máme se lépe! Žijeme v nejmoudřejším společenstvu, nikdy nikdo se neměl líp!“ Kamery zaznamenaly radostnou grimasu, do čoch se promítla jako projev osobní pracovitosti.

„**Potomci**,“ vyprskla kterási.

„Jistě holky, vy to víte, já to vím, všechny to víme: Děláme to pro naše potomky! Čím víc toho našlapeme, tím lépe se budou naše děti mít.“

„Mládí vpřed!“ vykřikne nejstarší a spadne z rotopedu k zemi. Ze šatny vybíhá náhradnice, než se stačí kolo dotočit, nazouvá šlapky do klipsen, roztáčí ho do plných obrátek.

„Skvělá práce,“ jása povzbuzovačka, „neztratily jsme výkon, krizi zažehnaly. Jo, my na to máme!“ dává pokyn úklidové četě, aby mrtvou odstranila.

„A máme zde hlášení životního skóre čerstvě zesnulé – podržte se holky, tři tisíce bodů!“ Obdivné zašumění proběhlo sálem. „Tak to je co říct. Prospěla společnosti tolik, že se dostane do síně slávy. Gratulujeme.“

Místo potlesku hlasité dýchání.

„A už tu máme hlavní zprávy!“ do čoch svítí statistiky, „výroba potravin splnila denní plán na 101%, výroba dynam pokračuje na 100%, to je skvělé.“ Začíná se roznášet tekuté občerstvení.

„**Optimismus**,“ vyrazí ze sebe nejmladší soudružka.

„Ano holky, optimismus je světlo lidstva. Bez optimismu bychom nikdy nic nedokázaly, bez optimismu by nám den ode dne nebylo líp.“

Povzbuzovačka se chopí jídla, na chvíli se stočí do klubíčka, oči pohasnou, tváře zešediví, jí.

Pokusy o komunikaci

(S pitomci se nedomluvíte)

„Haló - vy tam dole,“ pronáší Honza přes komunikátor,
„můžeme vám nějak pomoci?“

Žádná reakce.

„Haló, vy tam dole,“ zesílí zvuk, „my jsme návštěvníci
z vesmíru a chceme vám pomoci!“

Na šlapajících jsou vidět známky neklidu.

„Tak slyšíte mě?“

„Šlapeme holky, šlapeme!“ zpozoruje povzbuzovačka
pokles výkonu, s ní zrychlí i celý sál. Do haly vbíhají
bytosti s postříkovači, čistí podlahy.

„Snad bychom se měli stáhnout,“ navrhuje Milča, „bojí
se nás.“

„A co některou ulovit?“ napadne Frantu.

„Jak ulovit?“

„Však ty víš.“

„Něco takového si nemůžeme dovolit.“

„Tohohle chyt!“ ukazuje na člověka v záchodové kóji.
Dveře se zablokují.

„Neboj se nic,“ pronáší Honza přes komunikátor, „nic se
ti nestane.“

„Naložil jsem všechn hnůj, nic mi neupadlo,“ odpovídá
muž.

„My jsme vesmírné bytosti...“

„Možná mně trochu upadlo, ale to se toleruje.“

„Hnůj mě nezajímá, chci pomoci!“ volá Honza.

„Tak dobrá, strhněte mi body, jdu to uklidit,“ zvedá se.
Franta dá příkaz, ať ho pustí.

„Ten byl nějaký pomýlený,“ poznamená.

Komunikátor se provrtá do vedlejší kóje, v ní spí mladá
žena.

„Jsme vesmírné bytosti a přišly jsme vám pomoci,“ šeptá Honzík co nejjemnějším hláskem.

„Ale já mám povolení tu být!“ vyskočí, jako by do ní střelil.

„Kde je váš nadřízený?“ táže se.

„No tak nemám povolení, přiznávám.“

„O to teď nejde,“ šeptá, „jsme vesmírné bytosti a...“

„Nejste kontrola? Tak o co de? Já mám volno, proč bych se nemohla prospat?“ zavírá oči.

„Ta je také pomýlená. Snad do třetice budeme mít štěstí,“ přemísťují komunikátor k muži v jídelně.

„Chutná mi to,“ bručí si muž, „moc mi to chutná.“

„Jsme bytosti z vesmíru a chceme mluvit s vaším vůdcem.“

„Šéfkuchař je skvělý,“ odpoví muž, „to je velitel.“

„A kde je šéfkuchař?“

„Potraviny jsou testovány, všechny bio, nic zdravějšího už není, jím rád.“

„Tohle nemá smysl,“ zabručí Franta, „s těmi idioty se nedomluvíme.“

Potížista a oni

(Neposlouchá)

Sonda narazila na temnou kobku, v ní ocelová mříž, za ní mladík.

„Co jsi zač?“ vyslali zkusmo signál.

„A co je ti po tom?“ zabručel.

„Reaguje na nás!“

„Já jsem sonda cizí civilizace a přišla jsem se něco dovědět.“

„A co bys asi tak chtěla vědět - sondo?“

„Pokud mi to dovolíš, ušetříme si nudné povídání, já se napojím na tvůj mozek, okopíruji pro mě důležitá data.“

„Jen si posluž, příšero pitomá, stejně nemám na vybranou, že?“ Nechali otázku moudře bez odpovědi, pustili se do práce.

Z analýzy dat vyplynulo, že mladík je vězeň, byl odsouzen za trvalé potíže na doživotí.

Potíže začal dělat už v mládí – neposlouchal.

První vážný konflikt měl ve škole.

„Kdo má těm pitomostem věřit,“ odmítá přijmout probíranou látku, „pevninské kry plující na oceánu magmatu jsou takový nesmysl, že to mohl vymyslet jedině opilý námořník. Copak lidem nedošlo, že pevnina by se do lávy ponořila, zatímco ledovce po moři plavou?“

„A jak to tedy se Zemí bylo?“ chytračí učitelka.

„Země byla malá a studená jako všechny planety, celičká pokrytá vodou. Jak rostl život, zvětšoval svůj objem, tím se zpomalila rotace kůry, střed planety se pohyboval stejně rychle dál, na třetí ploše se vytvořilo magma, rozběhla se tektonika planety.“

„A co pevninské kry?“

„Žádné nebyly. Jen voda někdy zaplavila větší část planety, pak menší.“

„Jak se jen odvažuješ zpochybňovat poznatky vědců? Na to jsi moc malý! Nejprve se nauč to, co vymysleli před tebou, potom můžeš uvažovat sám.“

„To už budu starý a blbý.“

„Ale nebudeš,“ snaží se.

„A že předkové slezli se stromů, to se mám taky učit? Moudří předkové nikam nelozili, putovali krajem, naopak ti hloupí na stromy vylezli, změnili se na opice. Učíte nás pitomosti!“

„Koledoval sis o to, jsi vyloučen!“

Druhý veliký konflikt byl zcela intimní záležitostí, která nabourala sexuální integritu dospívajícího muže. Započal jako námluvy potíživisty s populární spolužačkou.

„Jsi blbá jako tágo,“ povídá jí, „ale mi to nevádí, je to milé. Víš, každý nemůže být chytrý, na hlouposti není nic špatného.“

„Já se ti nelíbím?“ vysoukala ze sebe.

„Máš pěkný zevnějšek, ale to přece neznamená, že se mně hlava zastaví, začnu se ti dvořit jako nadržžený sameček.“

„Ty jsi ale, víš,“ natahuje moldánky.

„Ale to... Já na lásku nevěřím, je tak primitivní!“

„Bůh,“ rozkřičela se a utekla.

Celou situaci vyhodnotil jako vítězství svého intelektu nad zvířecí přirozeností a po zbytek života se snažil k ženám chovat vždy s podobnou otevřeností. Díky této chybě v úsudku se jeho osobní život změnil v ruiny.

Další konflikt nastal v práci, když odmítl dělat zbytečné úkony.

„Proč bych si na chvíli nelehl?“ ptá se nadřizeného, „vy prázdně tlacháte, tím se vyčerpáváte. Já si během práce na pár minut lehnu a odpočinu si, díky tomu toho za směnu udělám víc než vy.“

Z práce byl bez milosti vyhozen. Kdo nahlodává morálku, může makat sebelíp, je pro systém nebezpečný. Konflikty se na sebe vršily, záporné konto narůstalo, až byl prohlášen za škůdce společenstva, uvězněn.

„Dost ty jedna sondo pitomá, vypadni a dej mi pokoj!“
Naštvaný vězeň odhání návštěvníky.

Než se stačili tvůrčové světa stáhnout, zaznamenali žalárníka, jak podává odsouzenci jídlo a prášky, tomu se tvář rozjasní, za odměnu smí půlku dne pracovat.

Bez práce člen společenstva strádá, trpí, umírá.

Slévač

(Chlap jak hrom)

Není pro chlapa prospěšnější práce než ta slévačská. To jo! Stojíte jako hora v ohňostroji jisker, odpichujete tekuté železo a víte, že jediný neopatrný krok z vás udělá spálený škvarek. Oni si toho cenní, body přidělí. A pravý chlap? Ten na strach nemyslí. To ne!

„Dáš si pivo, borče?“

„Podávej,“ zabručí starší, protože jinou odpověď by ani dát nemohl. Pěnivá nádhera je jako hozené lano tonoucím. Pijí spolu. Jsou kamarádi.

„Nebýt nás, už by tenhle cirkus dávno vyschnul.“

„Jo, to máš pravdu.“ Zadívací se na obrovský kotel plný roztaveného bohatství. Čas je buší do spánků. Nemyslí. Myšlení je pro intelektuály. Přesto se otázka vloudí:

„Kam ingoty vozí? Co za ně dostanou?“

„Ach ti mladí,“ směje se starý, „jsi snad doktor, aby ses ptal?“

„Já jenom tak.“

„Za každé kilo železa dostaneme od překupníků litr vody. Je to dobrá cena, dokonce skvělá.“

„A jak takový překupník vypadá?“

„Nikdo neví.“

„Slyšel jsem, že je velikánský jak buchar a žije ve vodě.“

„Tomu věří jen děti, tolik vody na světě není.“

„To asi ne,“ plácne se mladý do čela.

Otázky se nemají dávat. Kdyby se ptali všichni na každou pitomost, jak by to na světě vypadalo?

Slévač musí mít svou práci rád, na víc nemyslí. Tak je to správné, tak to má být. To jo!

„Už je čas,“ zdvihá se mladší ze stoličky, háže si na hlavu kuklu, navléká azbestové rukavice a už je v tom pekle. Starší ho sleduje přes sklo, jak jistě se pohybuje,

jak je rychlý - teď zapacknul. Mimoděk se připravil ho nahradit. Musel by i bez ochranného oděvu, odpich železa je víc jak jeho život. Zvládl to. Pro tentokrát. Starší si bere ponaučení - příště si ochranu nesundá, mladoch je slabý v kolenou.

„Dáš si pivo?“ podává mu pohár orosené nádhery. Je v obličeji rudý, pot mu teče do očí, ale kdyby si je protřel, štípaly by.

„Podávej,“ sedá na židli a je rád, že příští odpich tam nemusí. Možná se minul povoláním, možná je tohle pivo jeho poslední.

„Já jsem slévač, kdo je víc?“

Všechny lásky světa

(Sonda do duše pracovnice měsíce.)

Ráno mě probudily růžové brýle, pustili oblíbenou rozcvičku. Vyskočila jsem jako ptáček, nakrmila svůj zobáček, u toho si zazpívala: „Já do práce jdu jako ptáček, tralala, la, la, už se těším, co vyrobím. Já, vyletím až nad obláček, tralala, la, la, o tom celý život sním.“

Optimismu je můj životní styl. Již jako malá žačka jsem se radostně učila, třeba takovou teorii relativity jsem znala i pozpátku, z hlavy uměla spočítat deformaci časoprostoru a pokud mi kantor dějepisu sdělil nějaké datum, pamatovala jsem si ho nadosmrti. I v práci jsem úspěšná, jde mi vše, k čemu mě naše pokrokové společenstvo přidělí, jen v lásce mám mezery.

„Každý nemůže umět všechno,“ utěšovala mě povzbuzovačka, když jsem se přiznala, že jsem ještě nepolíbená.

Můj první chlapec, který na mě s něhou pohlédl, byl o pět let starší, to je podle statistik moc. Slušně jsem se mu omluvila a ujistila ho, že zůstaneme kamarádi, ale proti většinovému chování jít mohou jen blázni.

„Rád s tebou budu, Karle, kamarád,“ pošeptalo mi to motovidlo.

„Jsem Karla,“ opravila jsem ho.

„Tak proto jsme si nerozuměli,“ klepl se do čela.

Můj druhý partner mi sice lásku na první pozdrav nevyjevil, zato měl upřímné oči a stále plakal.

„Copak se děje číslo 727?“ ptala jsem se ho s obavami.

„Svět je tak nádherný, Karlo!“ vykřikl a rozplakal se ještě víc.

„Říkej mi 717, to je mé příjmení.“

„Ale když já tě miluji!“ vykřikl zoufale.

„Jak jsi to myslel s tím světem?“
„Také se ti líbí?“ vyvalí svá velikánská kukadla.
„Ano, líbí, ale ty se mi líbíš víc,“ přiznávám.
„Víc než svět?“
„Prostě moc.“
„Ale to je děsivé,“ odtáhne se, „vy holky jste tak cynické!“
„Já přece...“
„Ne, nemluv na mě. Svět je přeci největší!“
Můj třetí hoch byl tak akorát. Poprvé jsem ho uviděla, když pln zájmu zíral na kapičku rosy tetelící se na rezavém šroubu.
„Líbí se ti?“ ptám se ho.
„A co jako?“ odtrhne oči od překrásné podívané.
„Ta jinovatka,“ spiklenecky na něj mrkám.
„Jaká?“
„Jak tě tak uchvátila.“
„Ale mě nic neuchvátilo, já na takový pitomosti seru.“
„Řekl jsi sprosté slovo?“
„Jsi hluchá nebo blbá?“
„Ale já si myslela...“
„Nemyslíš, tupče. A odklid' se, mám důležitější práci než kecat s babou.“
Pochopila jsem, že se jedná o zlatokopa, co zmrzlé kapičky sbírá, na trhu jako bonbóny prodává.
Pak jsem dlouhou dobu nepotkala nikoho, kdo by stál za pohled. Až jednou se kolem mihl vysoký hubený muž s vráskami kolem očí.
„Co to je na světě za spravedlnost,“ říkám mu, „že vy muži jste s věkem stále hezčí, zatímco my ženy se měníme na staré báby.“
„Proč na mě mluvíš?“
„To se nesmí?“

„Je to krajně neslušné. A podívej, jakpak jsi neupravená, baby jako ty by na veřejnost měly mít vstup zakázán.“

A to bylo naposledy, kdy jsem o lásce snila. Nepotřebuji ji. Nechci.

A pak jsem potkala Topa. Byl nadaný, cílevědomý, seriózní. Vzali jsme se po dvou letech vzájemné spolupráce a tím myslím spolupráce se vším všudy, i s polibky.

Od těch dob vím, že pravá a věčná láska skutečně existuje. Musíte věřit. Musíte mít přesně uspořádaný priority, abyste ani na chvíli nezaváhali, když na ni narazíte.

„Miláčku,“ slyším večer, když zavřu oči, „hezké sny.“

„Tobě také můj nejdražší,“ odpovídám, „nechtěl bys mě ještě oplodnit?“

„A máš ovulaci?“

„Samozřejmě, jinak bych tě ani neobtěžovala.“

„Již spěchám, ty má lásko vysněná, mám miliony spermií, udusím tvé vajíčko přehršlem genetických informací.“

„Ale já nechci udusit.“

„To je básnická metafora má přeněžná, já se z té lásky snad rozpláči radostí!“

„To můžeš,“ usmívám se, „pláč mi nevadí, hlavně aby ses z ní neposral.“

Maznička

(Sonda do duše pracovníka měsíce.)

Na svou práci mám nadání, nikdo není tak malý jako já.
„Když je mezi zuby větší mezera,“ popisují učni postup práce, „vklouzneš mezi soukolí. Musíš se předtím svléct a namazat motorovým olejem, ale to ty víš, že?“
„Ano, oleje nás učili.“
„Nesmíš o nic zavadit, protože každý zbytečný dotek tě zdržuje. Kdybys měl šaty, mohlo by tě to i zabít. Tak teď!“ proklouznu mezi ozubenými koly. „Mám čas,“ čekám, až se kola protočí, „a teď!“
Jsem uvnitř mohutného těžařského stroje.
„A co by se stalo, kdyby ...“
„Když nestihneš namazat,“ poučuji učně, „musíš počkat další obrátku, pak kápneš.“
„A když se spletu?“
„Nesmíš si hlavu zatěžovat zbytečnostma,“ poučuji ho, „na nic nemysli, soustřeď se na práci, protože pokud myslíš, děláš chyby.“
„A chyba znamená smrt,“ opakuje, co jsem ho naučil.
„Tak teď,“ skáču o soukolí dál, „použiji olej číslo pět, kapu na sedm míst.“
„Pak trojku na čtrnáct, šestku na pět,“ drmolí naučená schéma. Neopravuji ho. Neslyším ho. Jsem soustředěn na svou práci, mažu. Když otočím hlavu doprava právě teď, měl bych zahlédnout kolegu – ano, je tam. Mizí za dalším ohybem. Známe se z vysoké. Byl výjimečně nadaný, dotáhl to na mazničku s červeným diplomem. Existuje jen hrstka vyvolených, kteří mají tu čest starat se o největší soukolí společenstva.
Můj předchůdce si zapomněl doplnit oleje, když se dostal k poslednímu soukolí, raději ho promazal vlastním tělem, než aby ho nechal zadřít.

Byl to hrdina.

Za jeho obětavost mu společenstvo postavilo pomník.

Je na něm psáno: Obětoval se pro vlast.

Ach.

Pokud zapomenu jako on, jsem připraven se také obětovat.

„A nemůže se nám nic stát, že ne?“ ptá se mladý.

„I kdyby jo, naši skvělí chirurgové nás sešijí,“ ujišťuji toho naivu.

„Ale když,“ polkne zbytek věty.

„Co když?“

„Nás učili,“ zajíká se.

„Co vás učili?“

„Že bez práce nedokážeme žít, že práce je nejlepší lék a že my mazničky máme smůlu, tak velký stroj do nemocnice nedostanou.“

„Ty jsi ale všeználek,“ směje se mu, „copak ty nevíš, že byly vynalezeny simulátory?“

„Co to je?“

„Nafukovací stroje, dají je k tobě do pokoje, ty pracuješ a léčíš se, protože pokrok milá mazničko, pokrok nezastavíš!“

Křup.

Ideální partner – partnerka

(Pumpování citů)

„Musí to být osoba čestná, pravdomluvná a obětavá,“ popisuje Top junior před třídou svou vysněnou lásku.

„Nemusí být nejlepší, ale rozhodně se musí snažit využít své vlohy. Nemusí být ani nejhezčí, ale škaredá by být neměla, a pokud ano, alespoň pečlivě upravená. Nemusí být opačného pohlaví, hlavně když je milá.“

„Děkuji ti,“ posadí ho učitelka do lavice, „je vidět, že ses učil. Teď si poslechneme někoho jiného.“

„Já si myslím,“ postaví se mladík, „že partner by měl mít opačné pohlaví, protože jinak je to spolupracovník, kdežto partner je k tomu, abychom zplodili potomky.“

„Tak to je slovo do pranice,“ dala si učitelka ruce v bok, „kdo si myslí totéž?“ Třída váhá. „Nikdo? Skutečně? A dobře děláte. Kdo ví proč?“

„Partner,“ postaví se žačka, „není jen k plození. Jsou i neplodné páry a mohou být mnohem, mnohem spokojenější, než páry plodné.“

„Správně,“ posadí ji kantorka pokynem ruky, „žijeme v moderní době. Plození vyčerpává, ostatně máme mezi sebou novou generaci, která vůbec pohlavní orgány nemá, zato má extrémně výkonné svaly. Třeba taková svobodná a uvědomělá dělnice na rotopedu vyrábí dva krát víc elektřiny než stará generace, protože víc jak polovinu hmotnosti tvoří její nohy. Díky našim vědcům se jim zaživací orgány zkrátily na desetinu, vyměšovat vůbec nemusí, hlava jim zakrněla, oči se zmenšily na světločivné skvrny.“

Nad třídou se třepotá ručka holčičky.

„Ano číslo 242?“

„Moderní generace slévačů vydrží dva krát déle než ta stará,“ chlubí se svými znalostmi.

„No jistě, posad' se,“ učitelka vrtí hlavou, že to na jedničku není. „Ale abychom se vrátili k partnerství, je to sice přežitek minulosti, ale stále existuje. Partneři ztrácejí několik minut denně mazlením, na druhé straně si umí rozdělit domácí práce a vykonávat je efektivněji.“

Nad hlavou se třepotá ruka chlapce.

„Ano číslo 521?“

„Domácí práce žádné nejsou, není se o co dělit.“

„Ano, máš pravdu, proto je soužití dnes už přežitek.“

„Ve slohové práci máme popisovat realitu nebo ideál?“

„Osobní ideál. Vytvořte si desatero pro svého partnera, a když ho pak poznáte, jen si budete odškrtnávat, jestli všechny vaše požadavky plní bez výhrad.“

„Já bych chtěla citlivého partnera!“ zvolá žačka.

„Tak si napiš, že se musí umět rozplakat, když uslyší krásnou hudbu. Nebo spontánně pronést veršik při pohledu na milou květinku. Prostě pokud si chlap nevyrvе srdce a nepoloží ti ho k nohám, neber si ho.“

„Já bych si přála upřímného.“

„Tak si napiš, že musí políbit své děti – ale ty ještě nemáte. Tak svého nadřízeného, toho jistě má.“

„A já chci silného.“

„Tak si vybírej z pracovníků měsíce, z úderníků mnohokrát vyznamenaných, z chlápků nabašených steroidy, z maskulinů, kterým se mozek scvrkl na velikost hrášku – ale pozor, nejde jen o svaly, i inteligence je síla, chápete to?“

„Ano paní učitelko!“ volají děti sborově.

„Výborně, třeba ty, jaký by měl být tvůj ideál?“

„Předně by mě měl milovat.“

„To je důležité děti, nebavte se, láska, to tu ještě nezaznělo. Co to je láska?“

„To je něco kouzelného,“ přihlásí se holčička, „je to něco nesobeckého, nemá to se sexem nic společného.“

„Ale může?“

„Ano, může, pak se láska mění na orgasmus, život na sex, plození na povolání.“

„Dobrá děti, a teď se to všichni všechno naučte, zítra si napíšeme malou prověrku.“

„Ale láska ke společenstvu je víc než láska k partnerovi,“ pípne žáček.

„Ty si pleteš předměty,“ zlobí se učitelka. „tohle si nech na hodinu hrdosti. A vůbec, vyučování je u konce, co tady ještě děláte?“

Kariéra podzemního archeologa

(Nikdo neví víc)

Top vystudoval správu společenstva s vyznamenáním, ale to mu nestačilo, doplnil si vzdělání doktorátem z archeologie.

„Pro tak vysokou kvalifikaci místo ve výzkumu nemáme,“ zírali manažeři na diplomy.

Top povídá: „Nechci u vás trvalé zaměstnání, jen získat praxi. Musím se otrkat, až pak se stanu vedoucím Světového archeologického centra.“

„No páni,“ spadla poslušným čelist, „vy ale míříte vysoko!“

„Někdo to dělat musí,“ usmál se skromně.

„Když chcete k lopatce a štětečkům,“ zareagoval agent Archea, „právě jsme objevili několik zkamenělých kostí pradávného dinosaura a otevřeli jsme tam naleziště, každá ruka dobrá.“

„Beru to!“ zvolal Top a svého rozhodnutí nikdy nelitoval. Nejmodernější rychlovlak ho dopravil na místo, uviděl velikánskou jeskyni plnou výzkumníků.

„O tomhle jsem snil,“ sdělil svému diktafonu, neboť on si svůj život archivuje.

„Ty jsi ten nový?“ přitočila se dívka s culíky. Změřil ji učitelským pohledem a odhalil, že sice hraje roli skladnice, ale má mnohem vyšší cíle.

„Neviděli jsme se na škole?“ otázal se v jazyce francouzském.

„Ne, vás bych si jistě pamatovala,“ odvětila stejnou řečí.

„Pak jsme se setkali na některém ze školení, jste mi strašlivě povědomá,“ zkouší ji v jazyce německém.

„Vy mi také, jmenuji se Karel,“ odpoví v němčině.

„Snad Karla,“ oduší Top.

„Znáte genderovou vyhlášku o sexuálním harasmentu,“
culí se.

„Na zákony já kašlu, budu vám říkat Karlo, i kdyby mě
to mělo stát pracovní důtku s výstrahou.“

„Vy jste ale odvážný!“ vydechne Karel v jazyce
španělském.

„Kolik řečí ovládáte?“ zírá na to krátkozraké stvoření
s očima dokořán.

„Osm světových a dvě nářečí,“ culí se skromně.

„Jste skoro tak vzdělaná jako já, a to mám dva doktoráty,
heč!“

„To se pozná na dálku,“ usměje se pokorně, a on se
mimoděk podívá do kamery, protože za tohle by je
gender policie jistě pokutovala.

„Nebojte,“ uklidňuje ho, „monitoruji jen nálezy.“

„Pro tuhle práci je vás škoda,“ bere jí něžně za ruku.

„To řekněte mým nadřízeným,“ ušklíbne se, ale ruku
nevytrhne. Top si připadá jako desperát – za držení se za
ruce by ho mohli vyhodit i z práce.

„A kdo tu je nejvyšší?“ táže se. Karla ho táhne směrem
k řediteli celosvětové archeologické federace.

„Profesor Darwinmarwin?“ srdce mu buší překvapením,
„taková osobnost, na tu nejsem vůbec upravený!“

„Klid, je to jen člověk jako my,“ snaží se rychle
přecíslnout umaštěný vlas. A už si jich všiml!

„Je mi velkým potěšením,“ Top se zalyká servilností.

„Četl jsem vaši disertační práci o vlivu práce na
polidštění dinosaura.“

„Jaká čest,“ dme se pýchou.

„Tenhle nález vás bude zajímat.“

I vydali se cestou necestou, nejprve z kopce dolů,
„vítejte, pane profesore,“ klaní se dělníci až k zemi, pak
po uzounkém žebříku nahoru, „tady pozor na nohy!“ pak

pěšinkou ve svahu, „a jsme tu,“ ukáže profesor na zkamenělou lebku dávno vyhynulého prapředka.

„Nevypadá jako dinosaur,“ pípne Top.

„Je už víc člověk než ještěr.“

„Můžeme ze zkameněliny mozku přečíst jeho příběh?“ ptá se Karla.

„Počítačovou tomografií určitě,“ tvrdí profesor.

„To budou fascinující vzpomínky, že pane profesore,“ vydechne Top.

„Copak vy nevíte, že jsem se stal včera kandidátem věd?“

„Když já...“

„No ne že by mi na titulu záleželo, ale komu čest, tomu čest.“

„Byl jsem ve vlaku, nesledoval jsem...“

„Na omluvy je pozdě, jděte.“

Profesor kandidát věd je evidentně rozladěn, neúctu mladšímu kolegovi nikdy neodpustí. Slibně začínající kariéra Topa se zadržela dřív, než začala.

Karel alias Karla

(Snaživka)

Žádná bytost se ještě nenarodila do tak skvělých podmínek jako Karla. Alespoň si to myslela. Věřila, že všichni jsou volní, rovní a bratrští, pracují podle svých možností a dostávají dle svých potřeb, zkrátka ráj pod zemí.

Den co den chodila na své pracoviště podél dlouhatánských stolů s aktivně odpočívajícími dělníky. V ústech mají hadičku s výživným nápojem LA, na očích čočkách vidí svou životní hru WO, prsty jim kmitají po klávesnicích, hup.

„Ale vy nejste ve WO na úrovni,“ povídal jí při nástupu do práce Darwinmarwin.

„A jak to víte?“

„Sleduji NET, tam jsou veškeré statistiky.“

„Učím se, na hraní nemám čas.“

„Jak to chcete někam dotáhnout, když i ten poslední manuál je v žebříčku před vámi?“

Chvilí váhala, zda nemá odseknout, že není debil, aby hrála stupidní hry pro děti, ale ve vteřině priority přehodnotila, povídá: „Já se napravím, pane vedoucí.“

„Je to vaše věc, WO není práce, ale stačí se na ni pětkrát denně přihlásit, strávit tam pár minut, image je zajištěn.“

„A co v noci?“

„Tak se uprostřed spánku vzbudíte, dělají to tak miliony hráčů, proč ne vy?“

Od té doby v pravidelné hodiny přeruší činnost, získává body. Dokonce se domluvila s kamarádkami, každá jí daruje jednu minutu, ona jim na oplátku provede denní novelizaci pravidel.

„Drahá kolegyně,“ objevil se Darwinmarwin, „jen se tu tak dloubete v nose nebo přemýšlíte?“

„Dávám si fakta dohromady,“ ukazuje zápisník. „Podle mých poznatků byli dinosauři předkové lidí, lidé zase naši předkové.“

„Lidé byli primitivní maskulinní zvířata, vyznávali násilí, praktikovali války, ctili hierarchii. Naši předkové byli naopak nesmírně moudří, žili dlouze, šťastně, pracovitě,“ poučuje Darwinmarwin.

„Jsem přesvědčena, že my jsme potomci lidí,“ trvá si na svém.

„To vám nakukal ten váš?“

„Nic mi nekuká, my máme na vše stejný názor.“

„Není to divné?“

„Jsme partneri.“

„Ve WO? To přeci neznamená, že musíte mít i v práci stejnou strategii.“

„Pocházíme z lidí.“

„Posloucháte se vůbec? Lidé vyhynuli hned po dinosaurech,“ ukazuje časovou osu, „pak dlouho nic, pak my.“

„To není jisté.“

„Oni nemluvili.“

„A to víte jak?“

„Neměli dostatečně vyvinutá mluvidla, pravděpodobně vydávali jen neartikulované skřeky.“

„Jako naše elektrárnice?“ kulí oči v nevinné otázce.

„My shromažďujeme fakta. Vědecká práce. Najdeme kost, oprášíme, změříme, zvážíme, spočítáme. Fakt.“ Máchá rukama, jako by chtěl vzlétnout. „Jazyk dinosaurů není vyvinutý, nemluvili. Fakt. Byli velcí a silní, tudíž hloupí. Fakt.“

„Naši slévači jsou také velcí a silní.“

„Vy všechno překroutíte!“
„Možná vůbec nezkoumáme dinosaury, ale lidi.“
„To přeci nemyslíte vážně!“ zhrozí se, „jak můžete s takto extrémními názory zastávat funkci archeoložky?“
„Jen diskutuji,“ brání se.
„No tak si to nechte do hry, protože na fantasmagorie tady není nikdo zvědavý.“
„Omlouvám se.“
„Tak vidíte.“ Nechápe, co by jako měla vidět, ale odporovat nadřazenému nedokáže. Hodí omluvný pohled a tiše se loučí. Až jednou bude na jeho místě Top, dějiny přepíše. Přesně to běží hlavnímu archeologovi hlavou. Prohraje jen proto, že je starý.
„Karle!“ volá na ni mužíček, sotva přijde domů, „co bude dnes k večeři?“
„Nakládáné žížaly.“
„Takový luxus! My něco oslavujeme?“
„Pokrok,“ odpoví lakonicky a ví, že on se dovtípí. Je totiž stejně chytrý jako ona. Alespoň v něčem.

Top na vrcholu

(Kariéra jako světový názor)

Vyplatilo se mu celý život čekat, až Darwinmarwin půjde do důchodu. Ve výběrovém řízení neměl konkurenci, v pokročilém věku se stal ředitelem Archeologů.

„Tope, jsem na tebe tak hrdá!“ rovná mu Karla ručně pletenou paruku.

„NezACLáněj drahá, už tam musím.“ Chápe se stařecké berličky, za podpory mladých zanícených archeologů se vysouká za řečnický pult: „Vážení kolegové, draží vědci, státní úředníci. Po nezměrném úsilí se našemu týmu podařilo dokázat, že již dinosauři zbudovali civilizaci značně pokrokovou.“

Za zády se rozsvěcuje promítací plátno, světla blikají, jakoby je náhlý odběr elektřiny zaskočil.

„Lebka tohoto jedince je nejstarší fosilie, něco jako zlatý grál archeologů. Celá desetiletí jsme ji zkoumali a dnes můžeme dokázat, že dinosauři měli mozek, chápavé ručičky, v nich nosili vejce, zahřívali je vlastním tělem. Postupně se jim vytvořil na břicho vak, pak i ten zarostl, vejce se odstěhovalo do rodidel. Tato revoluční mutace uvolnila dinosaurům ruce, vznikli pracovití lidé.“ Úžas v sále Topa nezaskočil: „Dokázali jsme, že dinosauři měli hlavy velké jako naši vědci - další diapozitiv prosím.“ Na stěně se objevila fotka ve vysokém rozlišení. „Chodili po dvou jako my, ale na rozdíl od nás používali primitivní strojky, jako jsou hodinky,“ ukazuje na zápěstí dinosaura, „zdobili se prehistorickými šperky - další diapozitiv prosím - které byly velice zručně opracovány,“ ukáže diamant. „Tyto atavistické sklony jsou důkazem jejich nízké duševní úrovně, neboť sbírat blyštivé kovy, jako je zlato, a brousit kamínky na okrasu, může jen psychicky nemocné zvíře.“ Sál souhlasně šumí.

„Jejich velikost tradovaná ve vědeckých pracích se přeceňuje. Byli jen o polovinu větší než my, neměli šupiny ani drápy, jen dobře udržované nehty, které si někteří jedinci lakovali - další diapozitiv.“ Zarazí se. „Nemohla by obsluha zasunout novou kresbu pokaždé, když mávnu rukou? Cože? Aha, následuje film. Prosím tiše, jedná se o přímou revitalizaci vzpomínek z nalezené dinosauří lebky. A budete překvapeni, jak vyspělé společenstvo tito primitivní tvorové stvořili.“

Efektivní stavitelství

(Rovní a rovnější)

„První analýza mozku patří stavebnímu inženýrovi,“ vysvětluje Top původy záběrů, „zcela změnila náš názor na vyhynulé ještěry.“

Každý, kdo to chtěl někam dotáhnout, musel vstoupit do komunistické strany. Já do ní vstoupil na učňáku, to mi zajistilo lehčí práci stavebního dělníka.

„Zde máme důkaz,“ vstupuje Top do děje, „že sdružování dinosaurů mělo i své stinné stránky, říkali jim politika. Politici byli parazité, co své postavení zneužívali, rozvoj brzdili. Proč je dinosaurů nevyhledali, zatím nevíme, ale nejspíš to souvisí s jejich nedostatečně vyvinutými mozky - tak dál.“

„Soudruzi, co stranou žijí od mládí, mají život otevřený,“ popíjí se mnou pivo předseda stranické buňky.

„Já vím, Josefe, že bys mě chtěl dostat na školu, ale já na učení nemám buňky.“

„No počkej, buňky,“ zasmál se, „strana a vláda se o své lidi postará. Jak by to vypadalo, kdyby tenhle stát řídili bílé límečky?“

Zamyslím se, ale než mi myšlenka rozšifruje jeho komplikovaný dotaz a změní se na odpověď, promluví mi z duše: „To by byl konec komunismu, soudruhu.“

„Zatím žijeme v socialismu,“ skládám si dohromady dějinné zákonitosti.

„Ale takhle komunismus nikdy nevybudujeme.“

„To máš pravdu,“ dopíjí pivo do dna, na stole přistane druhé.

„Socialismus má své chyby, co si budeme zastírat,“
mudruje a oba víme, že myslí na ty neuvědomělé.
„Študování okrádají dělníky,“ podotknu.
„Právě proto potřebujeme, aby se dělníci dostali na
university, chopili se té výzvy, komunismus ochránili.“
„Neudělám zkoušky.“
„Soudruhu, uděláš.“
„Josefe, neudělám.“
„Tak to bych se na to, Martine, podíval!“ praštil pěstí do
stolu, objednal nám rum.
„Nemám ani střední.“
„Nu a co? Copak nemůže dělník dodělat maturitu
dálkově?“
„Nevím, neumím.“
„Strana a vláda se postará, když budeš chtít. Plat ti
poběží jako dělníkovi, ale budeš studovat a pracovat pro
tajné.“
„No jestli mám házet beton na stavbách, nebo sedět
v lavici, tak raději ta lavice.“
„No vidíš, že si rozumíme.“
„A kantoři dají známky, i když jsem blbej?“
„Dostanou to beřem. My potřebujeme někoho, aby
donášel na tu pakáž inteligenciju, jestli mi rozumíš,
Martine.“
„Rozumím, Josefe.“
„Říkej mi Pepo.“
„Tak na tebe, Pepo.“
„Na nás.“
„Na stranu a tajné.“
„Na lepší zítřky!“
„Ale my se máme už teď dobře!“
„Tak na to.“

Ten večer jsme se soudružky ožralil jako prasata. Drželi jsme se za ramena, odvrávorali na učňák. Do roka jsem se přihlásil na střední, pak vysoká.

„Dovolím si do děje vstoupit,“ ozve se Top. „Všimli jste si, že vedle dinosaurů žili ve společnosti i prasata? Podle našich nálezů to byli tvorové užitečnější než komunisti i kapitalisti dohromady, dinosaury živil. Tak dál.“

Dobře se mi vedlo, předobře. „Soudruzi,“ pronáším už jako ředitel projektantů, „dělníci zvyšují svou produktivitu každým dnem – a co my? Jdeme příkladem?“

„Mají lepší bagry, vyšší jeřáby, ale nám zůstala pořád jen tužka a pravítko,“ odsekne chytrolín ze spodního patra.

„Nezlehčuj to soudruhu,“ umlčím ho mávnutím ruky, „máme kalkulačky, máme lepší stavební tabulky a hlavně soudruzi - máme zkušenosti. No kolikáté sídliště už tahle parta vyprojektovala desáté?“

„Protože obkresluje!“

„Co je špatné na typovém projektu?“ divím se. „Přidám patro navíc, zmenším chodníky, to vyjde levněji, nu ni?“

„Ale bydlet se v tom nedá.“

„Soudruzi - dá. Četli jste článek nejvyššího soudruha o fádnosti panelových sídlišť? Stačí šed' rozzářit a je to nový projekt! Jeden panelák zelený, druhý růžový - jako včelíny. A na barvy soudruzi máme.“

Naše brigáda socialistické práce dosáhla nejlepších výsledků. Rok co rok jsme projektovali víc paneláků na menší ploše, s menší vybaveností, zkrátka vše levněji, efektivněji, tak nějak moderněji, soudruzi.

Atomová rodina

(Jednadvacáté století)

„Máme pro vás moderní ukázkou pokrokové archeologie,“ přednáší Top sálu.

„Objevili jsme způsob jejich sdružování, říkali mu rodina,“ doplní Karla.

„Přestože spoustu obrazů a narážek jsou pro naši kulturu nepochopitelné, ukážeme je v nezkrácené podobě.“

„Když už nám dalo tolik práce to sestavit.“

„Jejich úvahy, pochyby a rituály jsou tak šílené, že můžeme být jen rádi, že v moderní době rodiny zanikly.“

„Ještě bychom z nich zhloupli,“ zasměje se Karla (Karel) a pouští rekonstrukci.

„Zase koukáš do blba - Roberte?“ Žena přichází z práce, muž klímbá v křesle.

„Ahoj miláčku,“ vyjekne automaticky. Je úspěšná reportérka populární televize (předchůdkyně moderních povzbuzovaček).

„No ahoj,“ významně povytáhne obočí, přitom se zlomyslně chechtá.

„Jen jsem si chvíli dáchnul,“ omlouvá nečinnost.

„A co něco dělat?“ poznamená Renáta štiplavě.

„Práce neuteče, není zajíc.“

A právě tyhle jeho průpovídky ji dokáží vytočit. Nechce si s mužem povídat o všech těch hovadinách, co mu běží hlavou, závidí mu, že vypadá spokojeně, že se z primusa třídy degradoval na nezaměstnaného.

„Tak pán si tu lelkuje, ale kdo vypere, uvaří, vyžehlí?“

„Pere pračka, žehlí žehlička.“ Dřív se mu dařilo vtáhnout ji do vlaku dobré nálady a společně se unášet všedním dnem, ale to byli ještě mladí. Zavzpomíná na její

nádherný úsměv, klidný hlas, nechce vidět naštvanou tvář, záda a prásknutí dveřmi.

„Proč se tak změnila?“ zeptá se prázdné místnosti.

„Nikdy nebyla jiná,“ odpoví ticho.

Když jí bylo sedmnáct, voněla nevinností, on se jí bál i oslovit. Pak se potkali až za deset let. Byla jiná. Pomilovaná jeho přáteli i nepřáteli, zhlouplá komercí, jeho se chytla jako stébla, co ji má z bahna velkoměsta vytáhnout ven. A on to nedokázal, sám do bláta spad.

Napije se vína, na chvíli zaváhá, jako by se rozhodoval, zda se má přemáhat nebo tenhle vztah nadobro ukončit. Představil si, jak nasedá do rudého kabrioletu, v něm stan a spací pytel, mává na zkoprnělou bubačku a kráká jako Havran Edgara Allana Poa:

„Never more! Už nikdy víc!“ „Nevr verr,“ vrčí motor, když sešlapuje plyn až k zemi, vydává se do světa plného příležitostí, kde ho nikdo nebude buzerovat.

Místo vzdoru však cupitá za ženou, snaží se ji udobřit:

„No tak miláčku, to byl jen vtip!“

„Nesměju se,“ zpraží ho tónem tak suchým, že i květiny sklopí listy. „Ani ty chudinky jsi neزالil!“ ukazuje vyčítavým pohledem.

„Už na to jdu,“ chvátá překotně.

„Ne, utopil bys je.“

Ani těm květinám nerozumí. Spadnou mu ruce podél těla: „Tak co mám dělat?“ A má ho ve své moci!

„Uklid’!“ rozhodí rukama, jakoby mohl vidět tu spoušť kolem.

„A co?“ On to považuje za pořádek.

„Raději uvař večeri.“ Ne, že by si myslela, že on umí vařit, ale v mrazáku je biftek, osmažit ho zvládne i idiot, a oblohu dělá lepší - otevře konzervu se salátem a prdne jí na talíř.

„Za půl hodiny je,“ ožije muž.

„Jdu se naložit do vany,“ odchází žena do horního patra.

„Jen jdi miláčku,“ povídá utěrce na nádobí, „zasloužíš si to.“

Napouští si koupel, přidává pěnu i vonnou sůl, protože ona má právo na trochu toho přepychu!

Jako malá přesně o takovém životě snila – až na pár maličkostí - třeba muže, co něco znamená.

„Večeře!“ huláká ten dole. Na chvíli zaváhá, ale když se tak snažil, zobnout si musí – i muži mají své limity.

Obléká se: Snad tam nedal špek a hranolky, to by mu vyklopila na hlavu! Nelíčí se, tvář si musí odpočinout, jen trochu výživného krému a něco pohodlného na sebe. Takhle by na veřejnost nevyšla, ale pro toho dole se strojit nebude. Stůl je prostřený, dokonce si vzal čistou košili, navoněl se, to nesnáší, ale ...

„No vidíš, že to jde, když se chce,“ chválí ho. Muž je potěšen, snad to s tou chválou nepřehnal.

„Skvěle ostré,“ cpe se, jako by týden nejedl.

Také by se cpala, kdyby nemusela hubnout. Ach, údělem moderních žen je hlad.

„Sklenku vína?“ ptá se muž.

„Je bílé?“ On rád červené.

„Jiné bych si vám vážená ani neodvážil nabídnout.“
Tajtrlík. Rychle dojídá a mizí. V pozadí hraje televize.

„Nejsi to náhodou ty?“ ptá se muž.

„Ale ne, to je reklama! Kdo v ní hraje? Tak to přeci zesil!“ On reklamu nenávidí, je prý zdraví škodlivá. Pro ni je to důkaz popularity. Sedají před obrazovku, zachrání jim večer (děkujeme ti, kamarádko).

Muž se potichu vytrácí. Doma kouřit nesmí. Při stěhování mu vyházela všechny dýmky a řekla, že se ztratily. Ví, že to není pravda, že se mu snaží srazit jeho

ego, protože dýmka je to poslední, co nepodlehlo emancipaci.

Ocitá se ve svěžím vánku na terase.

Je ta fúrie za dveřmi vůbec ještě žena?

Upře oči na oblohu, moře hvězd ho utopí.

„Jdu spát!“ slyší zevnitř manželku.

„Tak brzy?“ odpoví tmě.

Ve vzduchu visí postel. Kdysi postel miloval, ale otrávil mu ji. Hned první rok si při pokusech o soulož balívala peřiny a šla do obýváku. Dnes by nejraději udělal totéž. Ženská po přechodu je jako hostina bez jídla.

Ona se tak necítí, snaží se být věčně mladá, vypadat plodně, přitažlivě. Jinou roli neuznává.

Tradičně uléhá do postele v bavlněné košili, to aby si muž nemyslel, že chce vypadat sexy.

Vlastně by si strašlivě moc přála, aby šel vrátit čas, aby ten její zase něco chtěl, ona by se bránila, on by šeptal sladké nesmysly. Otevírá knihu. (*Moudrá žena si před spánkem čte.*)

V prastarém zámku na kopci mezi lesy se rozprostírá velikánský ekologický park, kam dívka zmožena celodenní prací se potají krade alespoň na malou chvíli spočinout a ulevit si od všednodenních starostí. (Tou dívkou je ona. Je mladá, krásná, žádoucí.)

„Miláčku,“ volá muž z koupelny, „není tu čistý ručník!“

„Vem si nový ze skříně!“ odpovídá. Snad se nebude chtít dnes to. Už to nedělali měsíce. Tak dál:

V rozlehlém parku za zámkem se chudá nebohá dívka nemůže dočkat svého milého. Sedí a lká, po cestě jede na

bílém miloučkém koni s velikýma něžnýma očima zlatem ověšený vysoký mladý krásný a navíc svalnatý princ.

Ale ne, to tam není, to spisovatelé jen naznačují, je tam toto: „Mám právo na trochu té něhy!“ vmetla rozčilená Esmeralda Chuanitovi do tváře. Nezmohl se na nic víc než zmatený povzdech: „Já tě přece miluji!“

„Tak mi to dokaž!“ vypnula svou spanilou hrud' a probodla ho planoucíma očima mladičké vychrtlé krasavice. Chuanito si rozepnul poklopec.

„Ne ty jeden zvrhlíku! Vy muži jste primitivní maskulinní zvířata! Copak nevíš, jak se má jednat s ctnostnou pannou? A neříkej mi zase, že mě ojel každé chlap na zámku, to bych tě zabila!“ Chuanito zkontroloval dobře padnoucí smoking, narovnal si motýlka, vztyčil hlavu, zapnul poklopec, a přestože se mu švy bouřily pod náporem mládím rozdmýchané vášně, s ledovým klidem pravil: „Jsem připraven na cokoli.“

„Tak jdi do práce, zajisti nám důstojné postavení! John má komorného a tři sluhy, mám přeci právo na trochu toho pohodlí!“

„Miláčku,“ ozvalo se z koupelny, „nemáš náhodou náhradní kartáček na zuby? Ten můj je už hrozný.“
Bude se chtít milovat. Před milováním je vždycky takhle aktivní.

„Vem si ten ve skříni, já si zítra koupím nový!“ volá na něj. Kniha se omylem zavřela. Otevírá ji na jiné stránce a čte:

Moudrý stařec povznesl svůj národ nad světské vášně, ukázal jim duchovní cestu tak krásnou, spanilou a

slastnou, že ani vřelá láska Chuanity a Esmeralda ji nebyla pranic hodna.

„Budeme se dnes mazlit?“ zavrtá se pod peřinu.

„A tobě se chce?“ snaží se být věcná.

„Tobě snad ne?“ znejistí.

„Ale to víš, že ano,“ poplácá ho chlácholivě po intimním místě, což ho vždy spolehlivě zchladí, „jenom jestli nejsi dnes příliš unavený.“

„Já?“ diví se.

„Měl jsi těžký den a víš, co říkal doktor.“

„Že se nemáme milovat?“

„Ale ne ty můj blázínku, že se máš šetřit!“ Směje se, protože smích je největší nepřítel vášně.

Muž ze sebe vyfoukne veškeré nadšení, přikryje se až po bradu, rozežene poslední opar něžnosti, zeptá se:

„A jaké to bylo dnes v práci?“

„Máme tam blázinec,“ stěžuje si hlasitěji, než by se na ložnici slušelo, „ty mladé holky se tlačí na mé místo, spí s producentem, ještě jim není třicet a už mají víc plastik než já.“

„Tak spíme, ne?“ Otáčí se k sobě zády, zhasínají lampičky.

Knihu odkládá, zavírá oči. Je jí tak dobře.

Jak to bylo v té knize? Zámek, park, Chuanita a Esmeralda, nebo ne, stařec a jeho strašlivě těžký osud. Slza jí pod víčky svlažila pálicí oči. Je to zdravé.

Večer umíráme, abychom ráno obživi.

Ach, ach - kdo že to napsal? Možná nikdo. Možná je moudřejší než všichni spisovatelé světa.

Tak rychle usnout, než ten vedle začne chrápat.

„Jsem moudrá, jsem krásná, zítra budu odpočatá.“

Láska mezi žhnoucími ingoty

(Romantický cit)

„Další nález dinosauřího mozku patří dělnici. Žila v pradávné minulosti na povrchu Země, což je mimo jiné důkaz, že naši předkové obývali povrch planety, ne její nitro,“ informuje Top sál a mávne, aby spustili luminiscenční show.

Tenkrát se na betonových polích neurodilo. Možná za to mohl nedostatek vláhy, snad málo humusu, v každém případě jsem byla hladový krk navíc a musela z rodiny ven.

„Jdi do města, děvče,“ položil mi otec ruku na rameno, „tam je jídla dost.“

I vydala jsem se do míst, kde ještě nikdo z naší rodiny nezavítal.

Vědecký sál ovládl šum.

„Že prehistorická zvířata trpěla hlady, jsme věděli,“ ujímá se Top mikrofonu, „ale že využívali mrtvé schránky fosilních živočichů a vyráběli z nich betonová stavení, to je pro nás novinka. Dost zvrhlé, že? Tak dál.“

„Přijďte mezi nás!“ hlásaly transparenty na první velké budově, „dělník je pán. Chceš být dělník?“

„Ano, chci,“ položila jsem do okýnka svůj občanský průkaz.

„Jen jdi dál,“ usmála se na mě mistrová, „holky tě zaučí.“

„A zde je další převratný objev, dinosauři uměli číst. Že pracovali, to víme, ale písmenka, to jsme netušili. Tak dál.“

Od té chvíle žiji v továrně. Mám svou skříňku s oděvy, mám jídlo zadarmo, mám se kde umýt, v šatně mohu i přespát, a když je volný den, pořádají pro nás soudruzi z družebního závodu exkurze.

„Soudružky,“ školila nás soudružka školitelka, „soudruhům nesmíte věřit. Oni to jsou skvělí pracanti, nedostižní odborníci, ale jsou to taky chlapi. Například ty rozepnuté knoflíčky u krku, ty je zaručeně vyrajcují – a víte, co dělá vyrajcovaný chlap?“

„Ne,“ pípla jsem.

„Chyby,“ změřila mě soudružka pohledem. „Ústrojní nekázni to začíná, neplněním plánu pokračuje, tragédiemi na pracovišti končí. Ty jsi ještě mladá, soudružko,“ pokývala soudružsky hlavou, „tak snad pro tebe bych uvedla příklad, co taková chvilková nepozornost může znamenat.“ Okna se zatemnila, na stěnu bílou jako svatební závoj se promítl obraz naší haly.

„Den jako každý jiný,“ ukazuje soudružka ukazovátkem, „jen soudruzi pracují na stejné lince se soudružkami.“

V učebně to zděšeně zašumělo.

„Správně soudružky, chyba! Naši pokrokoví vedoucí pracovníci si právě z této nehody vzali ponaučení a dělnice od dělníků separovali. Proč? A tady to vidíte!“ Ukazuje na soudružku, co vchází do haly.

„Nemá zapnutou blůzu, dokonce koketuje se soudruhy – tady, vidíte?“ zpomalený záběr na nezmatelný úsměv.

„A tragédie na sebe nedala dlouho čekat,“ ukazuje na blížící se jeřáb s nákladem. „Soudružka zapomněla na svou pracovní pozici, nepochopitelně zvedá ruku a mává na soudruha.“ Následuje záběr, jak soudružka přišla o ruku.

„Může si za to sama,“ komentuje instruktorka pracovní úraz.

„Opět si dovolím do děje vstoupit,“ ujímá se Top slova. „Je dokázáno, že všechna zvířata usilovně pracovala, kdo nepracoval dost, zemřel hlady. Že primitivní stvoření ovládá libido sexualis, to také víme, ale že uměli vyrobit robotické končetiny, to jsme netušili. Ostatně, podívejte se sami, pustím vám film, ve kterém prastaré zdravotnictví poskytlo soudružce dinosaurici utrženou ruku. Skvělá práce doby transplantační.“

„Ano soudružky, i z tragédií umí společenstvo udělat výhodu, ale to ještě neznamená, že budete výtobytků moderní doby zneužívat. Zapamatujeme si, že na exkurzi nekoketujeme, klopiíme oči, ideální je, aby soudruzi nepoznali, zda jsme soudruzi či soudružky.“

„A teď přijde šok,“ upozorňuje Top na následný děj, „již tenkrát znali dovolenou na zotavenou.“

„Na techtle mechtle je dovolená. Plných pět dní. Nikdo nemá víc! Naše pokrokové společenstvo myslí i na takové okrajové záležitosti, jako je odpočinek. A proč ho nevyužít a nerozmnožit se? My potřebujeme děti, ale ne za každou cenu. Dítě nesmí rozptylovat dělníky, nesmí snížit dělnicím pracovní výkon, jasně?“

„Dinosauri stejně jako my preferovali prosperitu společenstva před výhodami jedince. Úžasně pokrokové, navždy platné, tak dál.“

Poučena školením o bezpečnosti práce jsem během exkurze ve slévárně klopila oči, přesto jsem ho uviděla. Byl mladý jako já, usmíval se, pokukoval, prostě jsme se do sebe na první pohled zamilovali.

„Toto je soudružko odpich oceli,“ pronesl hlasem tak svůdným, že jsem dostala svůj první orgasmus. „Viš, soudružko, jak se ocel liší od železa?“

„Hmm,“ zavrtěla jsem hlavou.

„Do oceli je vháněn kyslík, spálí veškerý uhlík, tím ji udělá odolnější. Pak se ocel kalí. Viš, soudružko, co to je kalení oceli?“ šeptá mi do ouška.

„Hmmm,“ nakrucuji se.

„Kalení je tuze krásná věc,“ položil mi ruku na rameno. S každým slovem mi přikápla do krve kapka oxytocinu, každá věta byla jako vyznání lásky. Jak je chytrý! Je splnění mých nejtajnějších snů.

Ještě v továrně jsme si vyměnili svá pracovní čísla a společenstvo nás o půl roku později vyslalo na společnou rekreaci. Byl to můj první volný den. Vlastně ne jediný den, celé dlouhé tři dny.

Za devět měsíců jsem porodila syna. Náš závodní doktor mě chtěl přidělit na lehčí práci, ale já mu povídám:

„Copak jsme my ženy něco méně než vy muži? Když vy dokážete zplodit dítě a chodit do práce, tak já ho dokážu porodit a nezameškat jedinou údernickou směnu.“ A svůj slib jsem čestně dodržela. Porodila jsem o přestávce a na odpoledne si vzala náhradní volno. Druhý den jsem splnila plán jako vždy – dítě nesmí v kariéře bránit. Ani láska ne.

Sálem se nese vlna neklidu: „To není možné!“

„Co se děje, co?“ zastavuje Top promítání. „Že není možné rodit o přestávce? Ale prosím vás, nezapomeňte, že to jsou dinosauři, snáší vejce.“

*Vídám svého muže každý měsíc, své dítě každý týden.
Jsem nesmírně šťastna, že máme tak skvělé výdobytky
moderní doby, jsem nesmírně vděčná straně a vládě,
demokraticky volené, všemi milované, kapitál sociál tržní
či co. A teď vám zazpívám:*

*Já miluji jen práci a svoje dítě pracovitě!
Já miluji společenstvo a naše vůdce pracovitě!
Já miluji svého dárce spermatu a jeho tělo pracovitě!
Já miluji jen vás a vaše ruce pracovitě!
Jupí, jupí, jéj!*

Film doběhl, sál potemněl.

„Uměli zpívat,“ pronáší Top do mikrofonu.

„Byli jako my,“ prohlásí kdosi.

„To neříkejte,“ čílí se Top, „byli jiní, tak jiní.“

Chybička soudruha Ňam Hama

(No tak se spletl, bůže!)

„Tento osud je vyskládán ze vzpomínek pozdějších generací,“ informuje Top konferenci. „Lebky jsou značně větší než předchozí, těla mají houževnaté svaly. Jinými slovy pracovali více a výkonněji než předchozí generace, skoro jako my.“

„Takže se dostáváme z dávné prehistorie do nedávné historie,“ doplní ho Karel (Karla).

„To jsem vám neřekl?“ omlouvá se Top, manželka ho pohledem uklidní.

Kdyby nebylo mé skvělé učitelky, nikdy bych se nejvyšším soudruhem nestal.

„Ty na to máš,“ chválila mě od první třídy, „ty spolužákům rozumíš, ale učíš se dostatečně?“

„Já se snažím, soudružko učitelko.“

„Ale mohl by ses snažit víc.“ Pokorně jsem sklopil hlavu.

„Mnohem víc. Proč ses nepřihlásil do soutěže o nejdůležitější paragraf?“

„Když já na to nemám čas.“

„To jsou jen výmluvy, aktivita se cení.“

„Neumím to,“ přiznávám.

„A kdo to umí?“ táže se učitelka. „Když se budeš denně učit, tak se vědomosti dostaví samy.“

„Já bych se dodatečně ještě přihlásil,“ pípнул jsem.

„Tak se mi líbíš, jdi domů a studuj!“

„Vaši důvěru nezklam,“ rozzářily se mi oči,

Zcela jsem se ponořil do moře paragrafů, objevil v nich společného jmenovatele - jediný univerzální zákon:

„Důležité je poslouchat, zcela se pro společenstvo obětovat.“

Porota ocenila mé úsilí cenou nejvyšší. Soudružka učitelka mě nechala vystoupit před třídu, v celostátním rozhlase četli mé odpověď znovu, znovu a zase znovu.

Úspěch mi otevřel dveře do stranického sekretariátu.

„Ano soudruhu předsedo,“ klopil jsem zrak pokorně jako žáček, „já vaši důvěru nezklamou.“ Vyhrál jsem hodnocení o nejučenlivějšího straníka, ale když došlo na věc, uměl jsem na schůzi i zahromovat.

„Soudruzi a soudružky, my máme povinnost splnit plán na 110%! Jen malí a slabí se spokojí se 100%, my chceme víc!“

Pomalou a jistě jsem si razil cestu stranickými funkcemi, až jsem se v padesáti letech stal předsedou strany. Odpočal bych si od každodenního boje o koryta, ale to by nesměli existovat potížisté.

„Soudruhu Ňam Hame,“ ozvala se konstruktivní kritika, „strana a vláda si vede skvěle, ale hrubý domácí produkt klesá. Můžete to nám prostým a neznalým straníkům nějak vysvětlit?“

„Zajisté soudruzi. Za pokles mohou objektivní příčiny,“ hodnotím nastalou situaci. „Proto musíme omezit porodnost, musíme přijmout zákon, že jedna žena nesmí mít víc než jedno dítě. Výjimky povoluje politbyro.“ Ozval se bouřlivý potlesk, ale na ten jsem byl už zvyklý.

Na dalším zasedání provádím hloubkovou analýzu: „Máme se tak dobře, že se ještě nikdo nikdy neměl lépe, ale stačí nám to? Nemůžeme být sami k sobě náročnější? Systém je dokonalý, ale my se musíme zlepšit. Ruku na srdce soudruzi, využíváme každou vteřinu beze zbytku ve prospěch celku? Já se sebekriticky přiznám, že ne!“

Potlesk do mě vlil novou sílu, vzkřiknul jsem ta slova: „Sebekriticky se přiznávám, že jsem dnes snídal déle, než

bych měl, že jsem celé minuty zevloval a lenošil, a co je nejhorší soudruzi a soudružky, dělám to denně, děláme to všichni!“

Má zdrcující sebekritika se stala nejpopulárnějším proslovem roku, byla vytištěna ve Žlutých novinách, děti se pasáže učily v hodinách soudružského chování.

Jako svůj první počín v pozici nejzodpovědnější jsem vyzval samotné politbyro, aby spustilo smršť zákonů, které posunou naše společenstvo k prosperitě a blahobytu.

Jeden za druhým vystupovali v televizi ministři, sypali si popel na hlavu, omlouvali se za to, že nebyli dost výkonní a slibovali, že se polepší jako já. Jeden za druhým padaly zákony jako stromy v lese.

Zlomovým okamžikem se ukázalo vystoupení předsedy nevyššího soudu. Řekl doslova toto:

„Soudruzi a soudružky, musíme eliminovat málo výkonné jedince. Každý, kdo má méně jak tisíc juanů, by měl dobrovolně vylézt na nejbližší mrakodrap a skočit ze střechy, jen tak dokáže svou oddanost vlasti.“

„To je skvělé!“ tleskali úředníci, „konečně dojde na příživníky, kteří nic nedělají, jen pobírají sociální dávky.“

„Copak jsi zapomněl, že minulý týden vstoupila v platnost měnová reforma?“ otázal se soudruh, „podle ní se milion starých juanů rovná jednomu novému.“

„Nikdo nemůže mít miliardu!“

„Pak musíme skočit všichni.“

„Zkouší naši loajalitu?“

„Došlo k chybě!“ volám na lidi.

„Strana a vláda chyby nedělá. Co ona činí, dobře činí.“

Na obrazovkách se objevily záběry z vládních budov.

„Podívejte, dokonce členové politbyra skáčí ze střech!“

*„Ale ti musí mít miliardu!“
„I kdyby ji měli, nepřiznají to.“
„Lepší skočit, než skončit ve vězení.“
Vysílání bylo přerušeno.
„Asi šli také skočit z okna.“
„Ale to přece nemůže být pravda!“ snažím se je zastavit.
„Zákony platí pro všechny stejně, i pro nás,“ smějí se,
dávají ruce na bradavky, utíkají na střechy mrakodrapů.
„My to nedomysleli, neskákejte!“ volám za nimi.
„Naprosto vyloučeno,“ odpovídají v poklusu, „systém je
dokonalý, jen lidé jsou chybující - tak hop!“*

Objektivní příčiny

(Pokračování - soudruzi za nic nemohou)

Objektivní potíže způsobené neschopností elitní byrokracie měly za následek smrt poslušné většiny obyvatelstva. Aby příště nemohlo dojít k tak nedozírné tragédii, doporučila akademie věd, aby se společenstvo přestěhovalo pod zem.

„Komunikační problémy byly, jsou a budou, těm se nevyhneme,“ vysvětlili profesori doktoři kandidáti věd své přelomové stanovisko, „jediné řešení je předejít následkům. Pod zemí není kam skočit, navíc budou lidé v budovách, kde se dají lépe monitorovat, potíživší včas odhalovat.“

Snad každý z nás přeživších byl skvělým řešením nadšen. „Soudruzi,“ vystoupil jsem v televizi, sotva se ji povedlo oživit, „stalo se politováníhodné nedorozumění, veškerou zodpovědnost беру na sebe. Abych napravil nenapravitelné, obětuji se pro společenstvo, nadosmrti zůstanu předsedou politbyra.“

„Jak obětavé!“ volali straníci.

„Ale není všem dnům konec,“ pokračuji v proslovu, „musíme si vzít z chyb ponaučení, s novou vervou budovat systém blbuvzdorný, bezpečný, jenom náš.“

Tak započal dlouhý pochod společenstva do nitra planety. Na věčné časy a nikdy jinak.

Dlouhý pochod dolů

(Dolů, nahoru ni krok)

„Jako poslední ukázkou archeologických nálezů předkládáme nedávnou historii, která byla dohledána v archívu.“ Sál zašuměl vzrušením. „Ano, ponořili jsme se do lejster starých tisíce let,“ přiznává Top.

„Bylo namáhavé knihovnu projít, natož v ní něco najít,“ usmívá se Karla.

„Soudružko Karle, nepřerušujte, pouštím vizuální stylizaci krtka Vrtka.“

Stál jsem v řadě už třetí den. Nikdo nereptal, protože ne vše můžete mít hned a bez čekání, tak to nechodí ani v pohádkách.

„Vystřídám tě,“ podává mi žena misku s rýží. Rychle jsem se do ní pustil.

„Je vynikající,“ pochvaluji domácí stravu.

„Hlad je nejlepší kuchař,“ usmála se. „Kdybys jedl každý den, přestala by ti suchá rýže chutnat.“

„A také bych strašlivě ztloustl.“

„Strana a vláda je prozíravá, nepřekrmuje nás.“

„Jak to vypadá u nás?“ vysoukal jsem ze sebe mezi dvěma sousty.

„Pole nám zrušili,“ utrousila žena jako by nic, „rozšířili továrnu.“

„Jak to tak rychle stihli?“

„Prostě ji přivezli, usadili, trvalo to necelou hodinu.“

„A co budeme dělat?“

„Pracovat v té továrně,“ udělala krok vpřed.

„A co vyrábí?“

„Přece konzervy.“

Chtěl jsem zabručet něco o tom, že konzervy jsou k ničemu, když se všechno jídlo hned sní, ale neřekl jsem to nahlas, asi by to znělo pesimisticky.

„Já jdu,“ předávám manželce složku se žádostmi.

„Počkej,“ zadrží mě, „už jsem zapomněla, na co jsou.“

„Tohle je žádost o povolení potomka navíc, tohle o potravinové lístky, tohle je stavební povelní na gauč a těch dvacet dalších jsou vyjádření zainteresovaných orgánů k úvěru na židli, na ty budeme stát nové fronty.“

„Takže je zatím nepotřebuji,“ ulehčeně je odkládá bokem.

„Ráno tě vystřídám.“

Další den na nás konečně přišla řada.

„A povolení máš?“ otázal se muž v brejličkách.

„No nemám, kde bych ho vzal?“

„A jak si to tedy představuješ?“

„Co mám udělat?“ nasazuji poslušný výraz.

„Ale já tady nejsem od toho, abych tě doučoval, to musíš vědět sám!“

„A jak to mám asi tak vědět?“ nahnala se mi všechna krev do tváře.

„Je třeba znát vyhlášky,“ samolibě rozhazuje rukama,

„copak si myslíš, že to je jen tak někam vlítnout a chtít, aby se celý svět točil kolem tebe?“

„Chci jen židli, to není tak moc.“

„A jsme u toho zas,“ hodil očkem po kolegyni, ta tutlá smích. „Tak ještě jednou: Potřebuješ atesty zdravotní nezávadnosti židle, známku kvality „A“ a vyšší, soupis použitých textilií, souhlasné stanovisko urbanistů, závazný posudek z ergonomie, čestné prohlášení vlastníka, deklaraci výrobce, soupis provozovatelů za posledních sto let, návštěvní řád s rovným, volným a bratrským využitím židle bez ohledu na pohlaví, věk a

*majetnické vztahy, potřebuješ architektonický projekt s trvalým a alternativním umístěním židle, vyjádření ...“
V tu chvíli jsem po něm skočil. Ruce se mi sevřely kolem mluvícího hrdla a stiskly. Papírový parazit se mi sesul k nohám jako mrtvá hmota.*

„Bek!“ vypravila ze sebe jeho kolegyně a snad by se i zvedla, kdybych ji pohotově nepraštil židlí do hlavy.

„Děje se tam něco?“ ozvaly se kroky z vedlejší kanceláře. Skočil jsem za stěnu a ve chvíli, kdy byrokrat do místnosti vešel, praštil jsem ho kovovou lampou do čela. Skácel se k zemi jako podřátý.

Úředníci mají šestý smysl, když se něco neděje dle jejich zákonů, semknou se do jediného šiku, jako zombií se sápu na oběť. Mám to spočítané. Mnohapatrová budova bzučela jako úl. Vyběhnul jsem z kanceláře, vmísil se do davu.

„Co se děje?“ ptám se spoluběžícího.

„Máme tu teroristu!“

„Proboha a kde?“

„Rychle k požárním schodům!“ ukazuje na evakuační šachtu. Víím, že mě kamery sledují.

Než se propracuji do spodních pater, už mají vytištěnou mou fotku, mávají s ní, pobíhají, jsem prozrazen.

„Potřebuji prostor!“ zakřičím z posledních sil a vrhnu se proti skleněné stěně. Odráží mě, padám hlavou na mramorovou podlahu, slyším úředníky:

„Copak on neví, že žijeme v podzemí?“

„A má to za sebou, netrpělivec netrpělivá.“

„Zná ho tu někdo?“

Peřina ticha scénu přikryla.

Krtci pochopili návštěvníky

(Vývojová řada)

„Vždyť jsme to my!“ volají posluchači v sále, „to nejsou žádní dinosauři.“

„Nenechte se podobou zmást,“ snaží se Top, „jsou tak jiní! Copak nevidíte ty nadočnicové oblouky?“

Tu se stalo něco nevídaného, strop přednáškového sálu se rozvibroval, začaly z něj padat železné piliny, objevil se přístroj.

„Dobrý den, my jsme návštěvníci z vesmíru a přišli jsme vám pomoci,“ ozval se hlas.

„To je nějaký vtíp,“ zareagoval Top pohotově.

„Copak vědci umí dělat vtipy?“ ozvalo se jakoby nedopatřením.

„Zeptej se jich, Honzo,“ zněl ženský hlas z komunikátoru.

„Jsme archeologové z vesmíru a děláme na Zemi vykopávky,“ volá Honza na ty dole.

„My jsme archeologové,“ odpovídá Top, „my děláme vykopávky.“

„Copak společenstvo dělá i něco neproduktivního?“ zeptal se Honza.

„To nevím,“ odpovídá Top, „neznám žádné společenstvo.“

„Vy jste společenstvo.“

„A co jste vy?“

„Tvůrcové světa, my nemakáme jako paka, vole, takto vypadáme.“

„Slušně Honziku,“ znělo napomenutí z dále. I tu se uprostřed sálu začal formovat dynamický obraz, paprsky kroužily, kouzly, modelovaly – a je tu dinosaurus!

„Co to je za podvod?“ křičí Top, „to já objevil dinosaury!“

„Jsme potomkové lidí,“ zní hlas shůry.

„My lidé jsme!“

A právě v tu chvíli za ním na pódium přišla Karel a jemně ho odstrčil(a) od mikrofonu.

„Omluvte mého manžela, nepochopil vás. Víáme návštěvníky z vesmíru, sešlete komunikační kanál, máme si toho tolik co říct.“

Mezidruhová výměna informací se rozhořela na plný drát.

Architekti

(Geniální mozky stavenišť, mravenišť)

„Máme obrovské štěstí,“ vypráví architekt svému uční, „že je jádro Země ze železa.“ Učeň se usmívá, ale nic nechápe. „Kdyby nebylo ze železa, nemohli bychom ho těžít. Čím víc vytěžíme, tím větší máme životní prostor.“ Stále se usmívá, stále nic nechápe. „Železo nám dává vše, co potřebujeme. Je to nejlepší stavební materiál na světě, ale hlavně, a to si prosím pamatuj, naše dutina je v samotném centru planety, takže je v ní nulová gravitace.“

„Ale já stojím,“ poskočí.

„Jistě, chodíme po stěnách koule, hlavou do středu, chápeš?“ Nic. „Ale to musíš pochopit, pro nosnost konstrukce je to klíčové poznání!“

„Gravitace je tak složitá. Pokud je v centru nulová, o kus dál malá a míří k povrchu, proč je u povrchu maximální a míří do středu? Kde je centrum gravitace?“

„Jak těžíme, stále se mění.“

„Pak by celý vesmír mohl být v gravitační rovnováze, přesunutí jediného zrnka písku by způsobilo kolaps všech hvězd.“

„Copak ty věříš na hvězdy?“

„Četl jsem o nich knihu.“

„Pohádky?“

„Nevím.“

„Přestaň myslet, nauč se papouškovat! Musíš si pamatovat, že nosníky jsou na krajích dutiny ty nejpevnější, ve středu nejtenčí.“ Učeň si dělá poznámky.

„To si nepiš, máš hlavu.“

„Je toho tolik!“

„Vy děláte přesčas?“ objeví se dívka krásná jako nosník.

„My?“

„Copak jste zapomněli na dnešní oslavu?“ Muži si berou pozvánku napsanou křídou na destičce.

„Ukaž,“ snaží si učeň zapamatovat místo a čas.

„V naší kanceláři v šest odpoledne,“ přečte, tabulku setře, tím leták recykluje.

„A co slavíme?“ otáže se učeň.

„Naši vědci objevili mimozemský život,“ vysvětluje dívka, „začali s ním komunikovat.“

„Mimozemský, mimozemský, to takhle říct nemůžeš. Copak existuje něco jiného než Země?“

„Jiné dutiny.“

„To je ovšem jiná. Dutin ve vesmíru je spousta, všechny je nezná nikdo.“

„To je dobře?“

„Určitě ano. Pokud by je někdo všechny znal, zbláznil by se z toho.“

Kancelář září úsporným osvětlením, kolegové pozvedají číše s velice sladkou limonádou.

„Na nové objevy našich vědců!“ pronese vedoucí přípitek.

„Na mimozemšťany!“

„Na obyvatele jiných dutin,“ opraví ho zástupce.

Rozproudí se nevázaná zábava. Mladí hrají na kružítka a pravítka, rozebírají situaci.

„Pokud naše dutina poroste tak rychle jako poslední generaci, budeme se mít stále lépe a lépe,“ uvažuje nejstarší.

„To už snad ani nejde!“ řve mladší smíchy.

„A napadlo vás vůbec, kde cizince ubytujeme?“ ptá se univerzální sekretářka.

„U mě ne,“ brání se vedoucí, „já se na posteli střídám s manželkou, další by se tam už nevlezl.“

„Ke mně je také nedávejte,“ volá kolegyně, „jsem sice sama, ale plánuji rodinu, navíc mám postel se zlomenou nohou.“

„A jak vlastně ti mimozemšťané vypadají?“ zeptá se učeň.

„Ty jsi ale nějak zvědavý,“ okřikne ho sekretářka.

„To je to mládí,“ omlouvají ho, „místo aby si hleděli svého, pořád něco chtějí vědět.“

„Já byl taky takový,“ přiznává se vedoucí, „vzpomínáš, jak jsem se pořád ptal, kam jde všechno to vytěžené železo?“

„Jo, na to si vzpomínám,“ směje se architekt.

„A co, víte to?“ ptá se učeň. Salva smíchu se nesla kanceláři, smývala z nich každodenní starosti.

„Odkud sem přišel?“

„Z university, tam je učí se ptát.“

„Na to musíš hochu hodně rychle zapomenout. Jedna věc je teorie, ale něco úplně jiného je praxe.“

„Já to nemyslel špatně,“ znejistí.

„Však my víme,“ chlácholí ho, „na, napij se.“

Ucucává limonádu, není na tolik cukru zvyklý.

„To je ale síla!“ rozzáří se mu oči.

„A je náš, co chlapi?“

Bouřlivý večírek pokračuje ještě deset minut, pak se odebírají ke svým stolům, rozkládají je na postele, začíná noční klid.

Návštěva rodičů

(Pracující žena a její dítě)

„Mohu jet s rodiči na dovolenou?“ ptá se dítě vychovatelky.

„To tedy rozhodně ne,“ řadí svěřence do pochodového šiku, „to by maminku mohlo rozrušit. Víš, kolik dětí taková zasloužilá matka má?“

„Ale má matka není zasloužilá, navíc jsem myslela na tatínka.“

„Copak ty ho znáš?“

„Naši spolu kdysi žili.“

„Jak unikátní! Pro otce platí totéž.“

„A o čem si máme dnes povídat?“

„Však vy víte, brali jsme to včera. Povíte rodičům, co jste nakreslili, jak se vám daří ve škole, co vám nejde, zmíníte jedinou větou, a na závěr jim poděkujete, že tak pilně pracují a vy můžete zadarmo studovat.“

Otevřely se dveře, děti vběhly do centrální výrobní potravin. Každé hledalo svého tátu či mámu, pomáhal jim navigační systém.

„Ahoj mami,“ postavila se dcera před mámu, u které přístroj pípal nejvíc.

„Tak jak ses měla ve škole?“ na tváři mámy se rozlije blažený úsměv.

„Moc dobře, paní učitelka mi říkala, že jsem nadaná třídička mrkve,“ holčička začíná pomáhat mámě na pásu.

„Nepovídej,“ zastaví se mámě na vteřinu ruce, „jak moc nadaná?“

„To se ještě neví,“ snaží se dívenka pracovat co nejrychleji, „ale já bych chtěla být malířkou.“

„Nepovídej, na to jsi také nadaná?“

„Ano maminko, z kreslení mám samé jedničky.“

„A co kreslíš nejraději?“

„Mrkev,“ odtuší dívka.
„A kromě mrkve,“ usměje se máma.
„Lásku. Třeba housenky k brokolici, prostě ke všemu, co kdo miluje.“
„Co to je housenka?“
„To je taková bájná bytost,“ usmívá se dívenka.
„Znáš i staré báje?“
„Ano maminko, učí nás je.“
„A co taková housenka dělá?“
„Mění se. Jednou je vajíčko, pak zase housenka, pak kukla a pak i motýl.“
„To je hodně bláznivá pohádka.“
„Víš, mami, že motýl létá jako letadlo, ale je o moc menší?“
„A co to je letadlo?“
Dívenka vzala tři mrkve, vymodelovala z nich letadlo.
„Takže ty jsi i sochařka?“ diví se máma.
„Jen trochu mami, sochařství mi nejde.“
„No vidíš,“ zasní se máma, „kdyby ses dostala na střední, klidně bys mohla mít dvě děti.“
„Jak to myslíš, mami?“
„Víš děvče, na světě je to zařízeno tak, že čím lépe se učíš, tím víc si můžeš dovolit potomků. Například já jsem mámu neposlouchala, neučila se, mám jen základní školu, smím mít jen jedno dítě. Tvůj tatínek má střední, ten má dvě děti a moje sestra z třetího kolena udělala dokonce vysokou, ta smí mít tři děti – ale je neplodná, nemá žádné. Možná za to může ta škola. Víš, byl to pro ni veliký stres.“
Holčička uvažuje, pak se zeptá: „A proč bych měla chtít děti?“
„Mít dítě, je jako vyhrát soutěž pracovníka měsíce,“ vysvětluje máma. „Naše skvělá a pokroková společnost

dává matkám spoustu úlev. Například poslední tři měsíce těhotenství máš jen poloviční pracovní normu, a jestli máš strach, že se staneš otrokyní toho uřvaného křiklouna, tak to ani náhodou! Společnost ti dítě odebere, nakrmí, přebalí, rozvine nadání, vlastně i ty mi pomáháš, když přijdeš na návštěvu, ne snad?“

„Ano maminko.“

„A jak bylo ve škole?“

„Normálně. A co táta?“

„Tatínek? Tak to byl úžasný člověk. Bydleli jsme spolu na jedné posteli, dokud nezplodil druhé dítě, pak se přestěhoval ke své nastávající.“

„A proč za ním nemohu?“

„Protože proto,“ usměje se maminka.

„Nemá mě rád?“

„Ale to víš, beruško, že tě miluje, ale taky na tebe z vysoka sere.“

„Není to sprosté slovo?“

„Ne beruško, v souvislosti s tátou ne.“

„Chápu, tatínek má moc práce.“

„A jak bylo ve škole?“

„Takže mám sestřičku?“

„Bratříčka, nevlastního.“

„Co dělá můj bratříček?“

„Bude z něj škrabák brambor.“

„Neříkej! No to je fantastické!“

„Je to skvělá kariéra, miláčku - podívej na hodiny, už musíš jít.“

„Děkuji ti, maminko, že se o mě tak pěkně staráš, a že pracuješ, abych měla vzdělání zadarmo.“

„Není zač, dceruško.“

Paní vychovatelka je řadí, počítá, mávají, za zpěvu
budovatelské písně z výroby potravin spořádaně
odcházejí.

„Ach ty děti, ach ty děti,“ zasní se dělnice.

„Co mrkev?“ zaječí kolegyně od pásu.

„Promiň, jen jsem se trochu zamyslela.“

„A já abych to za tebe oddřela? Tak na to holka pěkně
rychle zapomeň!“

Společenstvo v akci

(Nejvyšší forma organizace hmoty)

Nejvyšší úředník Bruselluss Poserruss je mechem potažené stvoření se shrbenou postavou, nožičky zakrněly, hlavička velikosti špendlíkové hlavičky, zato po těle spoustu citlivých váčků, kterými stříká jed na okolní svět. Když obdržel písemné hlášení, že došlo k setkání s mimozemskou civilizací, ušetřil poslíčkovi facku, poté odložil zprávu na hromadu nevyřízené korespondence a chvíli věřil, že sama zmizne. Nejspíš by zapadla prachem, kdyby nepřiběhl mladík a nekřičel:

„Už jste to slyšel?“

„Co jako?“ poslantal si pupek.

„Navštívili nás mimozemšťané!“

„Nemožné,“ vrtí hlavou.

„Provrtali se přímo na vědeckou konferenci, to byl šok!“

„A ty se jmenuješ jak?“

„Jsem úřednický elév Mílius Stupidus - k vašim službám, pane.“

„Posila se hodí, mám tu tolik práce, že na to sám nestačím.“

„Jen stážista.“

„Pořád něco.“

„Říkají si tvůrci světa a jsou prý velice vyspělí.“

„A proč to říkáš mně? Já s tím přeci nemohu nic dělat,“ listuje v předpisech.

„Co hledáte?“

„Jen se chci ujistit,“ vysvětluje své počínání, „že nic dělat nemusím. – A mám pravdu,“ zvedá červenou knížečku, „tady to je černé na bílém - Předpis Průzkum 1-1, paragraf jedna:

Přijaté hlášení ve smyslu §324 neohrožující pravidelný vnitřní chod společenstva není důvodem k narušení pracovního úsilí, pokud nevyvolává akutní nebezpečí změny nasazení většího množství pracovní síly než je malé.

Zní to jasně a srozumitelně.“

„Legislativci předvádí náramnou práci,“ lísá se Mílius

„Měli by všechny ty narušitele postřílet,“ bručí Bruselluss, přesto vyplnil formulář ve dvou kopiích, jednu pošle ke schválení nadřízeným, druhou dává Míliovi, který poběží na centrální vedení, kde ji zařadí do archívu pod pořadovým číslem dva triliony, dva biliony dvě stě dvacet dva.

„Hodně jednoduché číslo, to se mi bude snadno pamatovat,“ pomyslí si Bruselluss.

„Je čas na oběd,“ vyrušila Poserrusse sekretářka.

„Tolik práce, tolik práce, oběd nestihnou.“

„Přinesla jsem vám něco rychlého,“ podá mu sáček s pemikanem.

„Co bych si bez tebe počal?“ Světlo zesláblo, to nejspíš některá z děvčat na rotopedech zpomalila tempo. Bruselluss uvažuje, zda to má nahlásit, ale potíživí nikdo nemá rád. Naštěstí světlo zesílilo na předepsaný počet luxů, nemusí si přidělovat práci.

„A kdy přijde odpověď z centrály?“ táže se sekretářka.

„Poslední dobou jsou velice rychlí,“ chválí Poserruss své kolegy, „ale mají moc práce. Dříve jak za měsíc nic oficiálního čekat nemůžeme.“

„Tak brzy?“ vykulí na něj své veliké oči a zmizí v závodní jídelně.

„Jsem nepostradatelný,“ pomyslí si Bruselluss a vybaví se mu vědecká práce: Bez úředníků by civilizace zanikla!

Blaženě se usmívá. Zda za to může vysokoenergetické jídlo či představa prospěšnosti se nepozná. Má necelý metrák nadváhy, ale kdo to dnes v jeho funkci nemá? Od těch dob, co vyhlásili obezitu za nemoc z povolání, je jí stále víc. Chybí málo a odvalí se do invalidního důchodu. Už se na něj těší. Ne že by svou práci nemiloval, ale starat se o dietu, je velice těžká řehole a vyžaduje celodenní nasazení. Oprava: Celoživotní.

„Máme tu nové hlášení!“ vběhne do místnosti Mílius.

„To je práce, to je práce,“ jemňoučké ručičky kmitají, snaží se na stole udělat trochu místa: „Sem to polož, sem.“

Stupidus pečlivě umístí uje tiskovinu na vymezené místo.

„A co tam píšou?“ táže se Bruselluss, protože právě jí a nemůže tudíž číst.

„Prý se nový zdroj moudrosti dal na ústup.“

„No já věděl, že to usedíme!“ zasmál se. „No neříkal jsem, že se nic neděje?“ Stupidus obdivuje prozíravost vysokého státního úředníka.

„Musíš se toho ještě tolik učit.“

„Snažím se,“ hltá každý pohyb papírového iluzionisty.

„Už to znáš, že?“ matador nasměruje plachý pohled mladíka na kupu formulářů. „Nejprve hlavička,“ zaučuje v zodpovědném poslání státního úředníka.

„Myslíte, že to zvládnou?“

„Nu,“ zaváhá na chvíli, „psát krasopisem je velice svízelná záležitost, trvá desetiletí, než se ti povede splnit zlatý standard.“

„A nemohl bych formulář vyplnit na psacím stroji?“

„Ach vy mladí, stále si něco ulehčujete, tradice je vám nanic, že?“

„Ale psací stroj není až taková novinka, podle archiválií ho měli už dinosauři.“

„Stroj nikdy nenahradí něco tak dokonalého, jako je lidská ruka, jasné?“

„Jasné,“ sklopí elév zrak.

„Tak já to raději napíšu sám,“ dojídá oběd, bere do ruky (té úžasné chápavé výjimečnosti, co polidštila dinosaura) pero. Už ani jazyk nevyplazuje jako zamlada, briskně svižně ostrohbitě napíše hlášení, předá ho poslíčkovi. Obdivný pohled benjamínka mu spraví náladu na celý den.

„Když budeš denně cvičit jako já, jednou to také dokážeš.“

„Já vím, žádný učený z nebe nespadl,“ pronese mladík prostořece a zmizí.

„To je práce, to je práce,“ postěžuje si Bruselluss, ale protože ho nikdo nepolituje, započne lopotně skládat papíry na pracovním stole. „A to je teprve poledne.“

„Právě jsme dostali zprávu,“ příběhne dívka z oběda, „že se bude konat mezidruhovú konference moudrých bytostí.“

„Co bylo k jídlu?“

„Knedlíky se zelím.“

„To je nějaký vtíp!“

„Včera byly taky.“

„Myslím ta zpráva,“ ukazuje na pokapaný papír.

„Není,“ sleduje oběžník, „nás se týká taky.“

„To snad ne, na to přeci nemáme capacity!“ ukazuje na stůl zavalený tiskovinami.

„Organizace se chopí krizový management emeritních veleúředníků.“

„To zase dopadne,“ ohrne Bruselluss nos a zavzpomíná na poslední aktivaci vysloužilců, kdy si místo práce jedině tak pomohli židle. Před očima mu běží deset

důvodů, proč nemá nikam chodit, nic dělat, založit spis na dno nevyřízených restů.

„Když to říkáte vy, pane vedoucí. Jste tak chytrý,“ dodá spěšně.

Nevymlouvá jí to, protože chytrý být musí, jinak by nemohl dělat tak náročnou práci, že?

„Řekněmež tedyž,“ válí slova na jazyku jako cukrátko, „že ti staříci neudělají víc škody než užitku. Kdy že li ona inkriminovaná konference započne?“

„Už za rok,“ odpoví sekretářka.

„Tak brzy?“ chytí se Bruselluss za hlavičku. Sekretářka trpí za něj, chvíli to vypadá, že se rozpláče.

„Klid, dáme si kafičko a zákusek, ono se to nějak vyvrbí samo.“

„Kafičko došlo.“

„Tak teplou vodu, jsem skromný. A nebul.“

Mezidruhový brainstorming

(Hra o jednom dějství)

Kdysi dávno měli krtkové divadla. Hráli v nich stále stejné kusy podporující režim, nazývali to klasika. Docházení bylo unavující, každodenní aplaus kýčovitý, spokojených diváků ubývalo, až herci vymřeli na nezájem publika.

V zaprášené knihovně až na samotném dně umělecké tvorby objevili tvůrcové světa jednu z dávných her.

Na pódium vchází vypravěč, s rozmáchlými gesty vpravuje obecenstvo do děje:

„Dávno pradávno ovládali lidé všemocné kouzlo. Dokázalo pohnout planetami, přetavit hvězdy, stvořit nový vesmír. Nedostižná magie v civilizaci chřadla a vadla, až jednou z planety zcela vyvanula. Poslední doložený brainstorming na matičce Zemi je zachycen v této hře. Zírejte, žasněte a věřte.

Vypravěč couvá ze scény.

Opona jde nahoru.

Z pravé strany pochoduje družstvo krtků, z levé vpluje na jeviště kreditka.

Krtci (mluví sborově jako jeden muž - žena):

„Šálí nás zrak či potkáváme svou mladou krásnou přítelkyni? Nazdar vodní krávo! (Alternativní překlad pro bafuňáře: Budiž pozdravena, ó hlubino moře.)“

Kreditka (hraje ji nejtlustší úřednice s hláskem jako konipásek, s bradavicí na nose, bezzubým úsměvem a plesnivýma nohama, co vypadají jako ploutve)

„Nazdar lidské společenstvo! (Papalášský překlad: Vítána budiž, ó pracovní sílo.) Je vás stále víc, nebo se mi to jen zdá?“

Krtkové:

„Prosperita, efektivita, globalizace...“ Překládací mašinka se zahlčí přemírou velkých slov.

Kreditka:

„Co ložíte na povrch, není tu pro vás nebezpečno.“

Krtkové:

„Posrala se nám vzduchotechnika, ale my ji vyčistíme, vyspravíme, zprůchodníme. (Alternativa: Poškodila se nám...)“

Hlasy za scénou: *„Neslyšíte ty zvukové vibrace? Pojd'te se podívat!“* Na scénu vchází tvůrčové světa (dále jen TS)

Eman: *„No to je ale náhoda!“*

Franta: *„Co je náhoda?“*

Eman: *„Že jsme se potkali s inteligentními bytostmi.“*

Franta: *„Náhoda by byla, kdybychom se nesešli.“*

Milča: *„O náhody přeci vůbec nejde.“*

Honza: *„Je strašně prima, že vás poznáváme.“*

Mařa: *„A dáte si něco k jídlu?“*

Šátrání za scénou, vypotácí se opilý létavec.

Létavec: *„Slyšel jsem, že se tu něco děje.“*

Milča: *„No to je gól, čtyři moudré druhy na jednom místě? To se ještě nestalo!“*

Mařa: „*Upeču nám všem klokana na víně.*“

Franta: „*To abych nějakého ulovil.*“

Kreditka: „*Copak vy ty skákající tvory jíte?*“

Eman: „*Když se osolí, jsou docela fajn.*“

Franta zacílí laserový bumerang, klokana je skolen.

Honza: „*Doběhnu pro něj.*“ Mizí za scénou.

Franta k publiku: „*Je z nás nerychlejší.*“

Krtkové jednohlasně: „*My ozářené jíst nebudeme.*“

Kreditka: „*Ani já jíst nebudu, mám ve spíži konzervy na sto let, navíc držím dietu.*“

Milča: „*Ale prosím tě, trochu čerstvého ti udělá dobře.*“

Létavec: „*Když je v tom víno, tak bych si, s dovolením, vzal.*“

Mařa: „*No vidíš, tak se mi to líbí!*“ Zapaluje ohýnek.

Létavec: „*A taky bych se něčeho napil.*“

Eman: „*Ale my nemáme alkohol.*“

Létavec: „*Cože?! Jste abstinenti?!?*“

Milča: „*Co to je abstinent?*“

Honza: „*A co to je alkohol?*“

Létavec: „*Do prdele práce, tak to s vámi žádný kšeft neudělám. (Alternativa: Jejdanenky achich ach...)*“

Vytahuje placatice, dává si dlouhý hlasitý lok.

Kreditka: „*O jakém kšeftu je řeč?*“

Létavec: „*To je fuk, ty taky nepiješ, že?*“

Kreditka: „*Za peníze cokoli.*“

Létavec: „*Jaké to je blaho, ležet jen tak na zádech, dívat se do hvězd a chlastat.*“

Kreditka: „*A co na těch hvězdách vidíš?*“

Létavec: „*Čekám na rudého obra.*“

Kreditka: „*Obři přeci neexistují, cha, cha, cha!*“

Létavec: „*Slunce se změní na obra, zničí celou planetu, ty jedna hloupá.*“

Kreditka: „*Ale to je hrozně!!!*“

Létavec: „*Život už takovej je. Jednou jsi nahoře, pak zase dole, ale pokud je co pít, stojí za to žít.*“

Kreditka: „*My umřeme!*“

Létavec: „*Každý umře, ty hloupá, ale Slunce zabije až naše potomky, a po těch je mi hovno. (Alternativa: ti budou mít ze Slunce těžkou hlavu.)*“

Kreditka plačtivě: „*Copak se s tím nedá nic dělat?*“

Milča: „*Proč se nesmějete?*“

Mařa: „*Klokán už bude měkký.*“

Létavec zasněně: „*Mohli bychom i se Zemí opustit Sluneční soustavu.*“

Krtkové sborově: „*Planety se nestěhují.*“

Létavec: „*Ledaže by měly svůj pohon.*“

Milča: „*Dělá si srandu?*“

Krtkové: „*Je to nesmysl!*“

Létavec: „*Ty jsi nesmysl, makáš jak otrok, navíc rád.*“

Milča: „*Nehádejte se! Jak jsi to myslel s tou cestou?*“

Létavec: „*Raketu jde udělat z čehokoli, i z téhle planety, ale bylo by to moc drahé.*“

Kreditka: „*My to klidně zaplatíme, hlavně když nás zachráníte.*“

Létavec: „*No pak by se musela vytvořit velká díra na jižním pólu, ta bude sahat až do magmatického krbu, pustíme do ní oceány, máme reaktivní motor.*“

Krtkové: „*To nestačí, debile!*“

Létavec: „*Asi ne, ale kdyby se rozjela termonukleární fúze, pak by oceány na výrobu deuteria a tritia stačily.*“

Franta: „*A kam bys chtěl letět, vesmír je tak veliký a tajemný.*“

Kreditka: „*Mám pro vás inspirující dárek.*“ Ponoří se do hlubin oceánu.

Létavec: „*A na to se napijeme.*“ Přihne si, nikdo se nepřidá.

Mařa: „*Klokan je už hotový!*“

Létavec: „*Moc dobrý, s čím to děláte?*“

Mařa: „*Dávám do toho jen mořskou sůl.*“

Létavec: „*Nekecej!*“

Následuje chvíle mlaskání a vzájemného oblizování. Z moře se vynoří kreditmonstrum, v ploutvích nese zlatou cihlu.

Létavec: „*To mě poser!*“

Navoněný literát: „*Slušně, jo?*“

Létavec: „*Ona je lepší, než vypadá.*“

Kreditka podává cihlu Emanovi: „*Vemte si ji.*“

Eman: „*K čemu takové zbytečnosti, dej to pryč.*“

Létavec: „*Já to taky nechcu, ale krtkům by zlato přišlo vhod.*“

Krtek: „*Když jinak nedáš - dlužíme tady kreditkám za splátky úvěru z duševního vlastnictví, takže postačí to alespoň na úrok?*“

Eman: „*Jaké vlastnictví?*“

Krtek: „*Kreditky mají patent na abecedu, za každé napsané písmeno jim platíme.*“

Kreditka: „*Ano, na úrok to stačí.*“

Vezme si cihlu zpět, hodí ji do moře.

Létavec: „*Tak, když jsme se tak skvěle dohodli, cha, cha, cha, co uděláme s tím stěhováním?*“

Franta: „*S jakým stěhováním?*“

Eman: „*S přemístěním Země.*“

Krtkové a počítačka: „*Oceány nestačí na opuštění Sluneční soustavy, museli bychom dočerpát vodu z jiné planety, počáteční zrychlení bude dost drahé. Naštěstí máme po cestě jupiterův měsíc celý z vody, ten bychom vycucli a pokračovali dál.*“

(Poznámka: Pokud se nedaří secvičit hromadnou recitací všech krtků najednou, povoluje se sborová – to každou větu říká jeden, střídají se.)

Létavec: „*A nebylo by jednodušší počkat až do Kuiperova pásu, tam je vody víc než dost.*“

Krtkové: „*Musíme zajistit náhradní zdroj tepla místo Slunce, mohl by se třeba rozžhavit Měsíc srážkou s meteority.*“

Létavec: „*No vidíš, změníme Zemi na hvězdolet, procestujeme celý svět.*“

Honza: „*Upjatý drát umí vytvořit i rým!*“

Kreditka: „*Skvělý plán! A vy byste to dokázali zařídit?*“

Krtek: „*Asi ano. Trvalo by to pár tisíc let a potřeba by bylo nevídané množství práce, ale my pracujeme rádi.*“

Létavec: „Vím, kde jsou suroviny, a umím ovládat spoustu strojů – po KK tu nějaké zbyly.“

Kreditka: „No to je prima, plesk, plesk, a my to všechno zaúvěrujeme.“

Maša: „My raději zdrhneme.“

Létavec: „Žít na povrchu bude během cesty nemožné, že?“

Krtkové: „Komu se to nelíbí, může Zemi opustit.“

Milča: „Bylo nám velkým potěšením, ale už musíme jít.“

Eman: „Chceme rozházet pár semínek a vypálit nějaký křáky.“

Maša: „Dnes už ne.“

Franta: „Tak zítra.“

Honza: „Až se setmí, to je oheň nejkrásnější.“

Kreditka: „Za tolik práce vám dám perlový náhrdelník.“

Krtkové: „S díky přijímáme. A co kdyby sis ho vzala jako další splátku úroků z úvěrů?“

Kreditka: „Poctivé zákazníci miluji ze všeho nejvíce.“

Bere si náhrdelník zpět, všichni ze scény odchází.

Zjeví se vypravěč: „Cesta vesmírem Zemi nesvědčila, přišla o vodu i atmosféru, Měsíc vyhořel na prach, přežili jsme jen my v kovovém jádru bludné planety. Jděte do práce, diváci, a těšte se, lepší konec tato hra mít ani nemůže.“

Kouzlo všedního dne

(Prostor pro snění)

„Máme toho ještě tolik ke zkoumání,“ pronese Jarda. Od té doby, co se vrátil z výletu, byl mnohem pracovitější.

„A co takhle večere?“ navrhně děda.

„Projdeme se předtím po zahradě,“ špitne Alice.

„Ale nechoďte daleko, zahrada je velká, mohly byste se ztratit.“

„Jaké to bylo?“ vyzvídá Irena.

„Poučné,“ pronese Jarda záduřčivě, jako by za těch pár týdnů zmoudřel o pár let.

„Tos nám toho řekl,“ Alice setřese z ramen husté vlasy.

„Jednou se rozpovídá,“ pronese Milča záhadně.

„Snad by ani nemusel,“ ušklíbne se Maša.

Tvůrcové světa se baví o všem, co jim slina na jazyk přinese. Starší členové se postupně vytrácejí, až u ohně zůstane jen omladina. Slova došla.

„Jsi nějaký zamlklý, Honzo,“ položí mu Alice ruku na koleno.

„Ani ne,“ dívá se do plamíků v jejich očích.

„Jarda by měl vyprávět,“ připomene Irena.

„Co chcete slyšet? Že ve městech zblbli? Jenže to není pravda, možná jsou i chytřejší než my, ale tak trochu jinak.“

„Jak jinak?“

„To se těžko vysvětluje. Je to jako na Uluru, ovšem mnohem kultivovanější, jako by města řídily baby.“

„Slyšíš, Alice, měly bychom jít do města,“ koukne se na sestru, ale ta visí očima na Honzovi. „Asi by chtěli víc klidu,“ špitne směrem k Jardovi.

„Můžeme dozadu pod třešeň, máme tam skládací dvojpostel.“ Vede ji do tmy.

„To jako tady?“ Irena se snaží rozkoukat.
„A proč by ne?“ luskně prsty, zpod sedačky vyskočí
peřiny, stromy se rozzáří intimním osvětlením.
„Pěkně zařízené,“ chválí dovednost rodiny.
„A ty tady už budeš navždy?“
„Nejspíš jo.“
„Myslel jsem, že se ti líbí Franta.“
„Nejen on,“ sundává si šaty. „Tak polez, jsme tady jen
my dva.“

Ráno se mladí probudili a došlo jim, že takhle to může
být napořád.
„Jdeš se okoupat, lenochu?“ volá Jarda z jezera.
„Jasně borče!“ Honza vybíhá z postele a skáče přímo do
vody. „Br, ta je ale ledová!“
„Je teplá jak mlíko,“ brácha plave na druhou stranu.
Z pláže u lesa přichází Eman: „Máme přípravu na
mezidruhovou konferenci, nezapomněli jste?“
„Práce neuteče, není zajíc!“ vylézají na břeh, utírají se do
kapradí. Holky je po očku sledují.
„To jste ještě neviděly pořádný chlapy?“ Havlovic rodina
je pověstná malými postavami.
„Sušinky,“ chichotají se.
Skupina se připravuje na každodenní cestu hvězdoletem.
„Dá si někdo ještě něco, než zavru ledničku?“ ptá se
Mařa.
„Horké kafe,“ poroučí Eman.
„To v ní není!“ vypískne Honza. Starší ho pohladí
pobaveným pohledem.
Barunka se sápe k jídlu, ale je pozdě, stravovací zařízení
se zablokovalo.

„Než se potraviny namnoží, bude to trvat celý měsíc,“ informuje Mařa. „Naštěstí je další jen kousek cesty odtud,“ vysvětluje Barunce.

„Chůze léčí,“ zvedá se Dalibor z křesla, vydává se ovocným parkem k místu jinému, oblíbenému.

Konferenční satelit

(Než se stavaři přeškolili na hráče kuželek)

Velké události vyžadují velké stavby, proto se tvůrčové světa rozhodli postavit konferenční satelit. Kmen stavařů si vyžádal Milču ke konzultaci, ona se jako stavař narodila.

„Byla z nás nejlepší,“ šeptá Mařa.

„Nepochlubíte se,“ stěžuje si Honza, protože on příběhy z minulosti miluje.

„Stejně by sis to nezapamatoval,“ usadí ho Jarda, neboť znát všechny rodinné vazby, je nad jeho síly.

„Nerady na svůj příchod vzpomínají,“ ozve se děda, „naši kluci tenkrát zahynuli.“ Je jasné, že to musí lépe vysvětlit.

„Stavěli jsme pokusné zařízení,“ spustí Milča své vyprávění, „já byla mladá a měla jsem už těch výpočtů dost.“

„Jen se nedělej, byla jsi skvělý počítač,“ přeruší ji Mařa.

„Ale všechny ty gravitace, nosnosti, odstředivé síly a černá hmota.“

„Tenkrát jste rozebírali hnědou planetu, že,“ nakopne děda.

„Chtěli jsme ji rozdělit na dvě půlky, vzdálit od sebe na pár tisíc kilometrů, pak spojit elektromagnetickým lanem, roztočit do nadsvětelné rychlosti. Tím vznikne vysavač hvězdného smetí, ale i...“

„To mu nevysvětluj,“ přeruší ji Mařa.

„Prostě jsme na planetě narazili na původní hvězdolet tvůrců světa, museli jsme práci přerušit a zavolat vás, archeology.“

„Naši byli kvůli zdržení tak naštvaní, že se s vámi vůbec nechtěli bavit,“ směje se Mařa.

„Proto vybrali na komunikaci nás dvě.“

„Vy jste ale byly čísla,“ chechtá se děda do dlaně.
„Co dělaly, co?“ Honza se snaží vytáhnout nějaký drb.
„Bavily jsme se,“ změní se Mařa na usměvavou holčičku.
„Tak mám pokračovat dál?“ znejistí Milča. „Abych to nezdržovala, vykopávky trvaly dost dlouho a my se už k vám nastěhovaly, dokonce jsem byla těhotná, po té katastrofě jsem porodila Emanu.“
„Jaké katastrofě?“ ptá se Honza.
„Prostě se to stavaři snažili uspěchat a na archeology zapomněli,“ rozhodí Mařa rukama „urval se kus skály a směřoval přímo na tenhle hvězdolet. Naštěstí byli chlapi zrovna v rychloletu, stačili ho stočit a skálu odchýlit.“
„A co?“ mladík z nich doluje každé slovo.
„Povedlo se,“ řekne děda, „nám se nic nestalo, ale oni to nepřežili.“
„Na škaredé věci se nemá vzpomínat,“ snaží se Milča vyloudit na tváři úsměv.
„Byli to hrdinové!“ vypískne Honza.
„Ale prd,“ zabručí Mařa, „každý z nás by to udělal.“
Honza si uvědomí, že v jeho světě není na hrdiny místo.
„Slyšíte mě, vy pitomí archeologové?“ ozve se z monitoru. Usmívá se na něm vysoký štíhlý chlap, jako by Milče z oka vypadl.
„Ty ses za ty roky vůbec nezměnil,“ směje se bráchovi, „zase potřebuješ pomoc.“
„Od tebe kdykoli,“ mrkne na Milču. „Jo, a abych nezapomněl,“ ukazuje na obří předmět v povzdálí, „postavili jsme pro vás rezervní RH, vyšperkovali jsme ho do nejmenších detailů. Takový strojová příroda nevyrobí.“ Ani nemusel říkat proč, všichni to vědí.
O pár chvil později se rozjede stavební koncert, který hned tak neuvídíte. Tisíce strojů je uvedeno do provozu, samý záblesk, výbuch a létající koule roztaveného kovu,

než se stačí archeologové vzpamatovat, konferenční satelit je na světě.

Byl velký jak platy byrokratů v Bruselu, uvnitř příroda i hotel - vše v jednom. Například centrální řeka se proplétala krápníkovými jeskyněmi, padala do vodopádů, vznášela se prostorem, ve vodách měla hojnost ryb, ve vzduchu létali skuteční ptáci na baterky.

Vesmírná konference

(Na historii se neshodneme)

Lidské společenstvo vyslalo na konferenci milion profesorů doktorů kandidátů věd. Byli rozmístěni do sta zasedacích místností, jako zázemí jim sloužily hromadné ubytovny s patrovými postelemi (v jiných by se necítily).

„Země je kulturní dědictví,“ ujali se slova kreativní památkáři, „vyhlasme ji nedotknutelnou zónou.“

„Jistě přejistě,“ souhlasí učitelé se vším, co zavání starobou.

„Zajistíme, aby se to dalo technicky provést,“ chlubí se vývojáři svými dovednostmi.

„Jednak je třeba naplnit prázdné oceány slanou vodou,“ připomněli památkáři, „pak osázet pevniny, zrekonstruovat klokany a najít skupiny tvůrců světa, co budou ochotni putovat krajem, oživovat ho a tvořit.“

„Proč jste si vybrali zrovna tuhle dobu?“ diví se společenstvo, „copak není Země nejkrásnější přesně taková, jako je teď?“

„Vždyť je pustá!“

„Ale vnitřek planety je to nejsložitější, co kdy svět spatřil.“

„Ale kde,“ smějí se architekti, „mnohem složitější jsou vodní areály, pralesní soustavy, ale ty se vůbec nedají srovnat s farmářskými tunely, každý soubor je větší než stovky těch vašich pidiprdítek.“

„Myslíte Zemi?“ nevěří společenstvo překladateli.

„Stavíme muzeum moudrosti, musíme se vrátit do chvíle, kdy na Zemi vznikla, ne zanikla!“

„Máme to brát jako urážku?“ ohradilo se společenstvo.

„Jen nazýváme věci správným jménem, vy jedno společenstvo pracovitých.“

„Víc hlav víc ví.“
„I když je každá hloupá jako úředník?“
„A co je špatného na úřednících?“
„Tiše!“ ozvali se učitelé i policajti jako jeden, „takto se nedomluvíme.“
„Čí je Země? Naše!“ volá společenstvo.
„Kdo muzeum staví? My!“ odvěti kreativní stavitelé.
Aby nezůstalo jen u slov, začaly se plánovat trasy cest.
„Postavíme domy, tak pět kilometrů od sebe, to je vaše denní pouť, a rodová Uluru tisíc kilometrů od sebe,“ slíbili stavaři a hned stvořili prostorový náčrt.

Standardizovaný dům má velkou halu s ohništěm, kolem deset ložnic s terasami a přístupem ven, pak je tu sociální zařízení s bazénem a kuchyň, to by mohlo stačit. Shromaždiště je stavba jak hora, nechybí v ní nic.

Do plánování se vložila skupina genetiků:

„Klokani maso pěstujeme na agaru, živého klokana rekonstruovat neumíme.“

„A není snad historicky dokázáno,“ ozval se tým duchovních, „že na Zemi spolu bojovaly armády Adamů, znásilňovali panenské Evy? - Takovou planetu je třeba vytvořit a chránit.“

„Armády Adamů zrekonstruovat neumíme.“

„Moudré bytosti se stejně rekonstruovat nesmí,“ připomenuli legislativci.

„A proč by ne? Copak není každý organismus svým způsobem moudrý?“ otázali se zvědavci.

„Pokud maká a nechce moc dotací,“ prohlásili státní úředníci.

Společenstvo si vyžádalo denní pauzu na zaujmutí stanoviska. Další den trvalo čtyři hodiny, než se v rozsáhlém traktátu vyjádřilo. Překlad byl shrnut do jediné věty:

„Nechodte k nám, my k vám také nechodíme.“

Následující den byl věnován dohodě: Země patří společenstvu kromě povrchu. Za jeho užívání dostanou krtci od každého návštěvníka litr vody denně.

„Když nám dáte klid na práci, souhlasíme.“ Tím byla náročná účast společenstva ukončena, byli dopraveni tam, odkud přiletěli.

Konference pokračovala dál - navštívila ji početná skupina umělců.

„Já věřila,“ vyslala signál primabalerína, „že zde najdu inspiraci.“

„My zase mysleli,“ přidali se sochaři, „že tak obrovskou příležitost, jakou je přeměna planety v umělecké dílo, nikdy nedostaneme.“

„Ale ne,“ nechali se slyšet hudebníci, „umění je plné potížistů. Musíte je eliminovat, z umění udělat práci. Kdo na sobě pracuje, je umělec.“

„Pracuje jen mravenec.“

„Umělci jsou vyvolení,“ pronesla producentka.

„Hovno!“ zařval pochybovač, „umění je na hovno!“

„Drazí předraží,“ rozplynula se před očima světa první milovnice, „musíme si přiznat, že realita je kýč. Láska je život a Země jí potřebuje víc než kdokoli jiný,“ sama nad sebou uronila slzu.

„Země byla, je a bude gigantickou galerií,“ omráčil kmen dadaistů záplavou barev, „umění změnilo myšlení, bez

něj by lidstvo nikdy nepochopilo, že celý nekonečný vesmír stojí míň než to hovno.“

„Zásadně odmítám fekální teorie, vy umělci jste jimi posedlí,“ odvětlí kmen filosofů.

„Vůně jsou pramatkou umění,“ nechali se slyšet čichači.

„Silikon je pramáteriál,“ odporují vizážisté, „stvořme novou a krásnější Zemi jen ze silikonu a našich vnad.“

„Ano, ano, ano!“ volali sborově v mnoha světových jazycích plastičtí chirurgové. „Dejte nám pradomovinu, my vám dáme nové a lepší kozy jak vozy.“

„Ať za všechny moudré bytosti ve vesmíru rozhodne počítač,“ navrhl kdosi, ostatní souhlasili.

„Jediné rozumné východisko je polyfunkční muzeum,“ vyslal počítač logický závěr a se stroji se nepolemizuje. Jednak je to kách, a pak jsou komputery tak inteligentní, že by se z toho jeden i zbláznil.

„Posral!“ opravil autora avantgardní umělec, a zbytek života se chlubil, jak buřičsky se choval navzdory tomu, že mohl být kdykoli z děje vyškrtnut.

Smrtící myšlenka

(Nemysli, ale věř)

Top ve dne v noci přemítal, jak se mohlo stát, že oni žijí jako mravenci v podzemí, zato mimozemšťané si létají vesmírem, staví přehádná díla, je jich stále víc.

„Asi měli štěstí,“ konejší ho Karla, „copak se nám vede zle?“

„Určitě ne, máme se den ode dne stále lépe a lépe - ale uznej, jsou vyspělejší.“

„Jak se to vezme,“ kroutí se Karla jako žížala na háčku, „neumí tak dobře pracovat.“

„Nepotřebují to, za ně makají stroje.“

„Práce není povinnost, je to radost!“

„Pravda, pravda, zapomněl jsem,“ buší se Top do hlavy.

„A pak, neumí milovat,“ hledá na společenstvu něco výjimečného.

„Nenech se vysmát,“ odvětí Top.

„Neznají gravitaci v centru planet tak dobře jako my.“

„A jak tohle prosím tě víš? Ptala ses jich na to?“

„Neptala,“ přizná, že šlápla vedle.

„Máme společné předky.“

„To není jisté.“

„Ale je. Někde jsme udělali chybu.“

„Proč my?“ zeptá se Karla, ale je to tak neupřímné, že jí raději ani neodpoví. „Copak má smysl osídlovat vesmír, když je nám v podzemí tak dobře?“

„Nikde nám nemůže být lépe, ale myslíš, že bychom dokázali vzlétnout ke hvězdám?“ Topovi se rozzáří oči.

„Hvězdy neexistují, jen rodinné hvězdolety.“

„Pravda, pravda, tak k nim?“

„Určitě, copak nejsme pracovitější než oni?“

„To tedy jsme!“

„A nemáme lepší organizaci práce?“

„To tedy máme!“

„Když jsme dokázali přežít v tak hrozných podmínkách, ve vesmíru nám bude hej.“

A aby dokázala, že to s vesmírnou budoucností společenstva myslí vážně, požádala přítele z televize, aby jí na pár chvil vysílací frekvenci uvolnil.

„Soudruzi a soudružky,“ oslovila pracanty, „naskytla se ona historická chvíle, kdy uděláme krok ke hvězdám.“

„Co jsou to hvězdy?“ ptají se slévači.

„Co je to krok,“ ptají se ty, co celý život šlapou do pedálů.

„Naše pokrokové společenstvo má šanci se rozrůst,“ pokračuje Karla v líčení skvělých zítřků, „musíme se nad tím zamyslet, naplánovat to, vykročit vzhůru, zpátky ni krok.“

A tak se stalo, že ti, co ještě řeč pochopili, sedli si s hlavou v dlaních a začali myslet.

„Já myslel, že myslet se nemá,“ děsí se učeň.

„Když nás k tomu vyzvali v televizi, myslet musíme.“

Pokud začnou moudré bytosti uvažovat nad tím, proč se chovají jako společenský hmyz, je katastrofa na obzoru.

„Proč bych se měl obětovat pro práci,“ ptá se kolega kolegy, „když by ji za mě mohly dělat stroje?“

„Protože je nemáme.“

„Proč je nemáme?“

„Nikdo je nevymyslel.“

„Máme snad hloupé inženýry?“

„Naopak, jsou to ti nejchytřejší tvorové na světě.“

„To tedy nejsou, díky jejich neschopnosti se lopotíme, pro práci žijeme i umíráme.“

„Co jiného bys celé dny dělal?“

„Já nevím, svou práci miluju, ale kdybych nemusel, asi bych do ní nešel.“

„Zbláznil by ses z toho!“

„Inženýři jsou neschopní.“

„Snaží se.“

„Snaha nestačí.“

„Možná ani nic objevovat nesmí.“

„Jim tenhle systém vyhovuje.“

„Vyhovuje nám všem.“

„Změna je třeba, změna!“

Zpráva o neschopnosti těch nahoře se roznesla podzemím. Slévači vzali do rukou odpichové tyče, mazničky své kýble s olejem, konstruktéři kružítka, stavěli traverzy, táhli na neschopnou línou inteligenci.

Práce se zastavila. Snad by se nic až tak hrozného nestalo, kdyby někdo zajistil jídlo a krásné sny elektrárníci. Jakmile neměly co jíst, jakmile je napadlo přemýšlet, přestaly šlapat, kola podzemí se zastavila.

„Uved'te do provozu záložní zdroj!“ volala povzbuzovačka, ale nikdo ji neslyšel, mikrofony oněměly. Utichly továrny, vychladly teplárny, výrobní vzduchu přestaly šumět, do podzemí se vkrádal vesmírný chlad.

„Do práce!“ volali ti nahoře, „sic všichni zahyneme.“

„To by se vám líbilo. Nic neděláte, my na vás makáme! Pryč s hloupou inteligencí!“

Zda při střetu profesí padla i nějaká ta facka, se neví, ale kde se společenstvo rozhádá, tam pomoci není.

Když podzemí opět navštívili tvůrcové světa, bylo zmrzlé na kost, bez známek života, jako by tu bylo pusto a prázdno tisíce let.

„Co za tragédii se tu mohlo odehrát?“ hádá Honza.

„Nemůžeme za to my?“

„Jen zázrakem přežili tak dlouho.“ ušklíbne se Eman,

„Ani si nedokážete představit,“ přiznala se Milča, „jak se mi ulevilo. Považovat tak nízká stvoření za naše příbuzné, bych asi nezvládla.“

„A to jsi ještě neslyšela o globolidech,“ špitne Mařa.

„Cože, co?“

Šokující odhalení

(Pitva mrtvol pracovitého společenstva)

Netrvalo dlouho a archeologické vykopávky na matičce Zemi získaly zcela jinou hodnotu.

„Tohle mi nebudete věřit!“ vběhl Honza do večerního klidu.

„Co se děje, co?“ popíjí Dalibor omamný nápoj.

„Lidské společenstvo nepochází z lidí, ale z hmyzu,“ prohlásí Honza.

„A to víš jak?“ vyzvídá Franta.

„Rozpítvali mrtvoly, podrobili je analýze, je to zrovna ve zprávách,“ zapíná prostorovou obrazovku. A skutečně: Grafy, čísla, analýzy, to vše přináší nezvratné důkazy.

„Díky detailnímu rozboru DNA zmrzlých živočichů jsme dokázali,“ vysvětluje vedoucí genetického týmu, „že dvojitá šroubovice posledních obyvatel Země je mnohem víc podobná mravencům než lidem.“

„Chcete snad říct, že jsme vedli konferenci s hmyzem?“

„A co jejich obleky?“

„Jen chitinové schránky.“

„Musíme opravit učebnice dějepisu,“ připomene Dalibor.

„Mohli bychom tam napsat, že lidé byli hloupější než mravenci,“ napadne Honzu.

„Nu,“ zamyslí se Milča, „pravda to je. Zatímco hmyz přežil až do našeho příchodu, lidé vyhynuli.“

„Spíš zmutovali na společenský hmyz,“ štipne si Eman.

„Nekomplikuj to, brácho,“ mrkne na něj Franta.

„Měli bychom napsat, že život na Zemi byl tak hrozný, že lidé raději utíkali do nehostinného kosmu plného záření a meteoritů, místo aby žili uprostřed demokracie, oligarchie či jak se všechny ty pošahané hierarchie jmenovaly.“

„Demokracie byla salámové božstvo, říkalo lidem: Buď se dohodneš se sebevětším blbcem na sebevětší pitomosti, nebo bude hůř – bude válka.“

„Jak strašlivě museli naši předkové trpět!“

„A co bude k večeři?“ zeptá se Eman.

„Nadívaný koala na klokanovi s mandlemi,“ usměje se Mařa tajemně.

„Tak tedy,“ začne Eman neskonale slintat, „sem s tím.“

„Ty jsi ale zvíře!“

Muzeum pro školy

(Nezáživná prohlídka)

Tvůrcové světa se separují, díky tomu se štěpí na další živočišné druhy.

Například „kamenáči“ existují po generace ve výrazně vyšším přetížení, „čtyřrucí vznášeci“ zas v nulové gravitaci, „megalidi“ vnímají tisíc krát pomaleji než „pidilidi“ a „kopulanti“ nemohou pochopit totéž co „asketové“.

Kreativci považují muzea za čistou urážku jakékoli inteligence, snad právě proto na pramatce všech planet stvořili trvalou expozici člověka.

„Děláme to pro naše potomky,“ nechali se slyšet muzejníci, „každá moudrá bytost musí o svém děsivém původu něco vědět.“

„Unifikace vzdělání je zločin,“ prohlásili analytikové a povinné školství zakázali.

Za kolébku moudrosti jsou považovány asteroidy, Země je naopak nazývána semenišťem blbosti.

Prohlídka začíná na křižovatce cest.

První vývojová větev ukazuje vznik hierarchie, která zpočátku sloužila k výběru nejsilnějšího samce, tedy i nejhluupějšího. Že skončila válkami a devastací planety, nikoho neudivuje.

Druhý směr evoluce zachytil mentální posedlost blyštivými předměty, co stvořila bohy, finance, globální svět. Kreativci nechápou, jak mohla barbarská relikvie doby temna, tedy zlato, řídit osudy celých národů, zato lehce pochopí, že tak vážná nemoc vědomí musela lidi zahubit. Vlastně je to pro ně lepší, jejich potomkové se nemusí trápit.

Cesta od člověka k nevědomí společenského hmyzu je nejlépe zdokumentována, expozice vede do nitra planety,

je plná vycpanin, artefaktů a vysvětlivek, co ukazují prosperitu systému, učenlivost jedince.

„Blbost, drazí návštěvníci,“ vypráví průvodce, „dosáhla největšího rozkvětu. Lidé běhali jako hmyz od nesmyslu k nesmyslu, rozvíjeli je, až se pitomosti staly podstatou jejich života. Příklady vidíte ve vitrínách: Auta svítící i ve dne, zoologické zahrady, seschlé lesy, gummy místo lidí, a politiku vám snad ani nebudu popisovat, to je jako by si při hře v šachy šlo koupit tah navíc.“

„A co je to guma, pane průvodce?“

„Guma, drahý tvůrče světa, je ten, kdo podporuje systém.“

„Nechápu.“

„Hlavu plnou zákonů, sám nevymyslí ani prd.“

„Jak je možné, že takoví pitomci byli naši praotcové?“

„Počátkem cesty tvůrců světa je skála Uluru v Austrálii, pak byla naše historie na stovky let přerušena, pokračuje až v rodinných hvězdoletech. Hlavní expozice je na konferenčním satelitu, to je ten, kde jsme se dopustili onoho trapasu a jednali s pracovitým hmyzem.“

Prognostici předpovídají, že depresivní Zemi bude navštěvovat stále méně dětí, až jednou zůstane zcela opuštěnou, provždy zapomenutou.

Na škaredé věci se myslet nemá.

Návrat do reality

(Výstup z děje)

Jak jsem se ocitl zpátky na terase, nevím. Přede mnou stojí zelený mužiček a povídá:

„To je vše, co jsem ti chtěl, táto, ukázat.“

„Jde mi z toho hlava kolem,“ přiznám se.

„Hlava zmizí, ale sny zůstanou,“ poučuje synáček.

„A co můj svět?“ rozhodím rukama do kraje.

„Myslíš ty mrakodrapy, letadla, tlusté úředníky, co jsou hloupější než ... Co považuješ za nejhloupější?“

„Policajty.“

„Úředníky hloupější než policajti... Ale policajti jsou taky státní zaměstnanci, to je špatný příklad!“

„Hele synu, nech na hlavě.“

„Nejsem tvůj syn.“

„Právě jsi říkal...“

„Já vím moc dobře, co jsem říkal. Raději si něco na rozloučenou přej.“

„Ty mně to splníš?“

„Uvidíme.“

„Přál bych si být aboridžincem před milionem let, chodit krajem a snít.“

„Pořád jen minulost,“ vrtí nevěřicně hlavou.

„Chtěl bych zažít magický obřad na skále Uluru, podpálit s kamarády buš, vrhnout se na natěšené ženy, co na nás čekají, jsou v ovulaci, mají naběhlé bradavky, hormony odulé rty. A když míšky vyprázdníme, znaveni usínáme. A mladí klidně do třetice.“

„Nechutné.“

„Splníš mi to?“

„Ne,“ odsekl.

„A co bys mi splnil?“

„Upřímně jsem doufal, že budeš chtít poradit, jak se nestát mravencem, nebýt obživou finančníků, nebojovat místo těch kurev kurevských - a vůbec, mrhal jsem časem.“

„Náš svět nezměníš.“

„Co tím myslíš?“

„Největší krádež lidstva, jak svět rozkradli tajní a ...“

„Jednou vaše děti oběsí jejich děti,“ utěšuje mě synáček.

„Nechám si o tom alespoň zdát,“ blaženě se usmívám.

„To nestačí!“ zatřepe mnou mužíček, poté zmizí jako pára nad hrcem. Slyším kroky - blíží se plíží...

„Nazdar tati,“ huláká mi za zády syn.

„Ahoj Honzo,“ vyskočím, jako by mě píchla včela, „jak bylo ve škole?“

„Ty tu spíš celý den?“

„Ale ne, přemýšlím.“

„Máš rozespale oči a otlačené čelo.“

„Nezamlouvej, co škola?“

„Změnili nám fyzikáře.“

„No a?“

„Dali nám babu, je blbá jak tágo,“ sype ze sebe jednu obžalobu za druhou, „prý se dostala na školu přes rozkrok.“

„Takže pětka,“ pochopím.

„Jen jsem řekl, že Einstein byl debil, a že jeho časoprostor je stejná pitomost jako čichosvět nebo chuťorozměr. Čas je přeci zmatečný pojem, existuje jen posloupnost dějů. Používáme logiku hvězdářů na něco, na co se absolutně nehodí. Copak jde podle oblohy řídit třeba takovou peristaltiku střev?“

„A je to tu zase,“ plácnu se do kolen, „ty tu školu nedoděláš!“

„Neučíme se myslet, ale papouškovat nesmysly.“

„A co ta tvá vědecká práce?“ snažím se obrátit diskusi k něčemu srozumitelnějšímu. Syn se pokouší vytvořit parní stroj s uzavřeným systémem, kde by v kotli nevařila voda, ale tekutý dusík. Pak by nebylo zapotřebí ohně, protože naše planeta je horká až dost.

„Mám to na papíře.“

„Musíme dát postup na internet, jinak nás ti nahoře zabijí dřív, než to stačíš sestrojít.“

„Já to tam už dal.“

„Jen aby nezakázali internet.“

„Nebo si to dá někdo patentovat, pak vynález pohřbí na tisíce let.“

„Dokud nedojde ropa.“

„A plyn - a otroci.“

„Všechno dobré zakážou, jen aby se ty svině udržely u koryta.“

„Koupíme si VZS.“

„Nic takového neexistuje. Mají nás ve své moci.“

„Oni, oni,“ vchází na terasu manželka, „kdo jsou to ti oni?“

„Oni jsou systém,“ odvětí syn.

„Systému nejde o lidi, žije sám pro sebe,“ poučuji.

„To slyším pořád, ale co takhle něco dělat?“ ukazuje na nepořádek kolem.

„Pere pračka, žehlí žehlička...“ snažím se ze všech sil.

„Cokoli dělat, je k ničemu, oni nás zastaví,“ žaluje syn a čeká, že mu to vyvrátíme.

„Hele synu, to mohu říkat já, já už chuť do života dávno ztratil, ale ty se musíš vzepřít. Snaž se! Bez tebe se tvůrčové světa nikdy nevyvinou!“

Oba zírají, nechápou. Stále potajmu věří, že tenhle nesmysl kolem nás má nějakou možnou budoucnost.

Nejsem tvůj táta

(Výstup z nálady)

„Mám pocit, táto, že jsem tu už byl,“ proplouvám Mléčnou dráhou.

„Nejsem tvůj táta,“ prohlásil táta a mile se na mě usmál.

„Já vím, tati, ale vzpomínáš si?“

„Jo synu, vzpomínám, byli jsme tu.“

„A co?“

„Co co?“

„Co jsme tady dělali?“ připomínám tomu popletovi otázku.

„Jo to jako – no přeci jsme tu to.“

„Kakali?“

„No ano, když to chceš říct na plnou pusu, tak ano.“

„Nemám pusu, táto.“

„Já vím, ani zadek.“

„V každém případě jsme to tu dělali, jinak by tu nebylo tak živo.“

„Vyprdli jsme na tuhle planetu pár svých bakterií, ony si kolem sebe stvořily nenažraný svět.“

„Já myslel, že jsme vyprdli celý svět.“

„Určitě ne, tenhle je nemocný inteligencí, kdežto my jsme přeci úplně zdraví.“

„Aha táto, ty máš hlavu jako slon.“

„Ano synu, mám.“

„Nejsem tvůj syn.“

„Já vím. A co je to slon?“

„Přeci to zvíře, které si naše bakterie vytvořily.“

„Už vzpomínám: Bakterie si podmanily oceány, ale ty byly nepříznivé, tak si vyrobily obrněné lodě, říkaly jim buňky, z nich vyrostlo střevo, pak něco, co to střevo plní vybranými pochoutkami, co to něco chrání, putuje krajem a žere vše, co mají naše střevní bakterie rády.“

„Dobyli jsme celou planetu.“
„Velice jednoduché.“
„Jo hochu, naše geny si poradí kdekoli - ale co s tím teď budeme dělat?“
„Proč bychom s tím měli jako něco dělat?“
„Však víš.“
„Ne, nevím.“
„Ale víš. Když nic neuděláme, tak to zasmrádne.“
„Celá Země smrdí po těch příšerných slonech, horší to být nemůže.“
„Nejsou to sloni, ale lidi.“
„Střevo jako střevo.“
„A propos, příteli, když už přišla řeč na lidi, víš-li pak, že o nás právě teď čtou?“
„Čtení, čtení, to jsou ta písmenka, jak se mění na představy o něčem, co není a nikdy nebude?“
„Jo, ty.“
„Zrůdné.“
„Co bys vzkázal milým čtenářům, než přestanou číst, zavřou poslední list?“
„Aby zvedli ty své líné prdele a šli něco dělat!“
„Třeba se pářit?“
„Spíš jsem myslel vzít vidle a ty nahoře zabít.“
„Počkej, zabít, to je přeci násilí a násilí je debilita.“
„Máš pravdu, ale přemnožení je ještě větší hloupost, ne snad?“
„Pak jim nevzkazujme nic, musí být chytřejší než my, aby v tom jejich světě dokázali žít.“
„Nebo umřít, táto, oni stárnou a umírají.“
„Fuj, tak teď mě to natáhlo.“
„Měli bychom je zabít.“
„Bakterie?“
„Ne, střeva.“

„A až kolem poletíme příště, bude to tu nanovo.“
„No vidíš, na to jsem nepomyslel. Tak zabijeme bakterie, s nimi uhyne pokakaný svět.“
„A vznikne lepší?“
„Horší to snad být ani nemůže.“
„Dobrá, ale jak?“
„Jako vždy, rozpláceme se nad nimi, lysozym v našich slzách má baktericidní účinek, všechny je zahubí.“
„Ale mně se plakat nechce.“
„Neser.“
„Fakt nechce.“
„Mám ti dát facku?!“
„To bys udělal?“
„Chceš to vidět, neřáde?“
„Achich, ach, achich, ach,“ rozplakal jsem se krokodýlími slzami, „já jsem pro tebe neřád?“
„Promiň synáčku,“ vzlyká i můj táta, „já tě nechtěl urazit.“
„Já vím, táto.“
„Nejsem tvůj táta.“
Slzy dopadly na Zemi jako roj asteroidů.
„Chtěl jsi říci meteoritů, synu.“
Zalily planetu mohutným oceánem, který její rotaci zpomalil, ale zatímco se jádro planety hýbalo stejně rychle dál, na třetí ploše vzniklo magma, starý svět roztavilo, v novém zplodilo vulkány větší a lepší, než byly ty staré.
„To jsem už někde viděl,“ povídám tátovi netátovi, zatímco opouštíme Sluneční soustavu.
„Opravdu synu, ty máš paměť jako slon.“
„Ty ji máš, táto, větší.“
„Nelichoť mi, synu.“
„Nejsem tvůj syn.“

„Já vím, ale už prosím tě mlč.“

„Mlčím.“

„Ne, nemlčíš.“

„A co máma, jak té se vede?“

„Nejsem jeho máma,“ zařvala vesmírná veleobryně,

„jsem jeho ...“

Dokončení věty nikdo neslyšel.

A je to tak lepší, vědět méně, je někdy i více.

Obsah

1. Nejsem tvá máma	3
2. Skok vpřed o miliardu let.....	7

I. Zrod tvůrců světa

3. Hvězdolet Nováků.....	12
4. Schéma tvůrců světa	17
5. Hodina dějepavy.....	19
6. Cestovní intermezzo.....	21
7. Objev Země.....	24
8. Přemnožení úředníci	27
9. Pozemský potíživista	32
10. Než zakázali internet.....	41
11. Popis: VZS - Všeobecný Zbraňový Systém.....	46
12. Zavřete tunely	47
13. Šejk Ali Bin Bejk.....	49
14. Vytunelovaná Země.....	51
15. Pravdoláskovci.....	53
16. Kolony Kolaps Syndrom	58
17. A už ho mají.....	62
18. Dokonalý kamarád.....	66
19. Izolace na orbitě.....	72

II. Vykopávky silných

20. Z Komunisty Kapitalistou.....	75
21. Kde síla vítězí.....	78
22. Lokální válka.....	81
23. Voják	86
24. Pravda o potopených tankerech	88
25. Vykopávky v oblasti Ruska	90
26. Nejsilnější za tisíc let.....	97
27. Galaxie technokratů	104
28. Ach ta mládež	105

29. Ivan	109
30. Ranní rozdělení.....	116
31. Lov na medvěda	122
32. Život po životě	125
33. Ještě ne technokrat.....	127
34. Skoro technokrat	129
35. Novorozený technokrat.....	133
36. Nejmodernější	136
37. Kouzlo popularity.....	139

III. Historie kapustňáček a jejich fauny a flóry

38. Všechno bylo jinak	145
39. Kariéra dívky Laury.....	148
40. Senilní prezident	150
41. Zlatomilka študovaná.....	155
42. Plovoucí města vyvolených	157
43. Exodus.....	161
44. Kup si lístek do nebe.....	163
45. Skok do hrobu.....	166
46. Pokročilá gender společnost	174
47. Poslání universitní profesorky.....	179
48. Poslední boháči na Zemi.....	182
49. Vodní planeta	188
50. Ráj vyvolených.....	190
51. Amálie Papalbloomová	192
52. Všední den kreditmonstra	196
53. Jeden den fauny a flóry.....	200
54. Mateřská obětavost.....	203
55. Kreativci kontra kreditky.....	209
56. Nad zlato není.....	213
57. Války plodí peníze	214
58. Véra	217

IV. Jak vyhynuli ekologové

59. Ekoložka Božka Vložka.....	219
60. Vrazi jménem vegetariáni	225
61. Uluru.....	228
62. Útěk nadržného samečka.....	235
63. Velkoměsto.....	236
64. Zelená galaxie	239
65. Eko bio vegani.....	241
66. Ekoblbové ve hvězdoletu.....	243
67. Největší ekoblb.....	245
68. Civilizace kryš	247
69. Ráj usměvavých delfínů.....	251
70. Moudrost matičky přírodičky	256

V. Spravedlivá dělba práce

71. Co objevil Eman	258
72. Šlapací elektrárna.....	260
73. Pokusy o komunikaci.....	262
74. Potížišťa a oni.....	265
75. Slévač	268
76. Všechny lásky světa	270
77. Maznička	272
78. Ideální partner-partnerka	275
79. Kariéra podzemního archeologa	278
80. Karel alias Karla	281
81. Top na vrcholu	284
82. Efektivní stavitelství.....	286
83. Atomová rodina	289
84. Láska mezi žhnoucími ingoty	395
85. Chybička soudruha Ňam Hama	300
86. Objektívni příčiny.....	303
87. Dlouhý pochod dolů	305
88. Krtci pochopili návštěvníky	308

89. Architekti	310
90. Návštěva rodičů	312
91. Společenstvo v akci	317
92. Mezidruhový Brainstorming	322
93. Kouzlo všedního dne.....	330
94. Konferenční satelit	332
95. Vesmírná konference	335
96. Smrtící myšlenka.....	340
97. Šokující odhalení.....	344
98. Muzeum pro školy.....	346
99. Návrat do reality	348
100. Nejsem tvůj táta	351